LABDARÚGÁS

XXXII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM 1986 ● JÚLIUS ● ÁRA: 16 FORINT

MEXIKÓ UTÁN ISMÉT A BAJNOKI PONTOKÉRT

LABDARÚGÁS

XXXII. ÉVFOLYAM,
1986. JÚLIUS
7. SZÁM

Az Állami Ifjúsági és Sporthivatal lapja
Felelős szerkesztő: TABAK ENDRE
Szerkesztőség: Budapest VI., Népköztársaság útja 47. 1061
Telefon: 420-542
Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat
Felelős kiadó: DR. PETRUS GYÖRGY igazgató
Kiadóhivatal: Budapest VI., Révai utca 16.
Telefon: 116-660

86.2517/20-07
Készült a Zrínyi Nyomdában
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

INDEX: 25 501
HU ISSN: 0133–1221

Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél, a posta hírlapüzleteiben és a Hírlap- és Postaszállítási Igazgatóság (HPI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HPI 215–96 162 pénzforgalmi jelzőszámra
Előfizetési díj: negyedévre 48 forint, egy évre 192 forint

A negyeddöntők dióhéjban

Mint ismeretes, a Mundial nyolcaddöntőjéből Franciaország és Brazília, NSZK és Mexikó, Argentína és Anglia, Belgium és Spanyolország került a legjobb nyolc közé, vagyis a negyeddöntőbe.

Franciaország—Brazília 1:1 büntetőrúgásokkal 4:3

A szambadobok dübörgését túlkukorékolta a diadalmas gall kakas! **Tele Santana**, a dél-amerikaiak szövetségi kapitánya úgy beszélt előzetesen erről a csatáról, hogy a „tényleges vb-döntő elé néz mindkét legénység". Ami e mögött a meglehetősen fellengzős kijelentés mögött meghúzódott? Santana úgy gondolta, hogy a *Socrates* vezérelte könnyedléptű brazil középpályássor egyszerűen letörli a remekül összecsiszolt francia „középnégyest":

Két tizenegyes a 10-ből. Fent: a francia Fernandez belövi az ötödiket, lent pedig Socratesét a francia Bats kivédi

— Akkor pedig *Careca* és *Müller* percei jönnek, mert ők azután sokkal jobban értenek a góllövés tudományához, mint a két francia ék. Persze ezzel együtt is 50—50 százalék az esély.

Ami az első félidőt illeti: Careca egy mintaszerű Socrates-átadást kíméletlenül be is varázsolt *Bats* kapujába — a léc alá úgy, hogy a szabadidejében érzelmes versikéket és slágerszövegeket fabrikáló derék Joel Batsnak cseppnyi esélye se legyen a hárításra. Volt még két óriási kapufa, de amikor a sárgák baloldali védelme megnyílott, és egy beadás után *Carlos* kapus összefutott a testi épségét nem féltő, előrevetődve berobbanó *Stopyrával*, akkor a játékmester Platininek az ötös túloldalán már olyan egyszerű dolga volt, amit egy úttörőkorú játékos is megoldott volna. A félelmetes rohanás közben is csillogott a játék — 45 percig. Fordulás után viszont az óriási hőség is belépett mint perdöntő tényező. A klíma előtt mindkét legénység fejet is hajtott. A döntés ezzel együtt is Brazília, pontosabban *Zico*, még pontosabban Santana kezében volt. Amikor ugyanis a hajrában bejött a sokáig sérült „fehér Pelé", azonnal büntetőt harcolt ki. Amit el is puskázott, aranytálcán kínálva a labdát Batsnak. „Életem legrosszabb döntése volt. Csere után 60 másodperccel engedélyt adtam Zicónak, hogy be sem melegedve elvállalja élet és halál kérdését eldöntő 11-est..." S mindjárt utána le is mondott. Mert hogy törvényszerű: ha egy lehetőséggel nem élsz, a második ritkán jön! Brazília büntetőkkel búcsúzott, holott kétszer annyi lehetősége volt a 90 perc játék során...

NSZK—Mexikó 0:0 büntetőrúgásokkal 4:1

Franz Beckenbauer szókimondó természet. És keményen keresztül viszi akaratát. Amikor négy játékosa a meccs előtt két nappal megtévedt és a kijelölt idő után 3 óra tíz perccel jött vissza a hotelbe, első dühében mind a négy vétkest el akarta tiltani. Azután rájött, hogy *Jakobsra*, *Augenthalerre* és *Hoenessre* szüksége lehet. Így a negyedik nyakába varrta az ügyet: *Steinébe*. Haza is küldte a Hamburg „portását".

— A hőség lesz a 12., a közönség pedig a 13. mexikói játékos a pályán — fogalmazott tömören Beckenbauer.

Valahogy így volt. A tökéletesen érthetetlenül a mennyekig ajnározott *Hu*kodó" mexikói aligha jelentett volna gondot, ha *Bertholdot* nem küldik le a rendes meccsidő előtt nem sokkal. Ekkor jöttek *Schumacher* percei. A kölni cerberus védett mindent. Persze akadt szerencsés hárítás is, hiszen a mexikóiak mindent középre rúgtak neki. A ráadás előtt azután tíz főre fogyatkozott *Milutinovics* gárdája is, ám az újabb 30 perc nem, csak a büntetők mondták ki a döntést.

— Nem nagyon izgultam, hiszen a mieink nap mint nap rúgják a 11-eseket a különféle kupákban. Az amerikaiak nem szeretik az ilyen idegi próbát — mondta Harald Schumacher. Aki egyébként

Allofs átugrik a labdával a földön fekvő mexikói védő fölött

go Sanchez ezúttal is csak színészi képességei prezentálásában járt elöl, s a középpályáról hamar kiesett az, akitől „Ferenc császár" tartott: a dirigens hazai, *Boy*. A nyugatnémetek számára a csak a mezőnyben „szívósnem tagadta meg önmagát, mert az erőpróba végén így summázott „Jó volt hallani, hogy 48 ezren fujjolnak egyszerre a lelátóról... Az én fülemnek klasszikus zene az ilyesmi. Mert jó forma húzódott meg mögötte..."

Argentína—Anglia 2:1

A világbajnokok rangadóján **Carlos Billardo** Dél-Amerika becsületéért szállt hajóba. **Bobby Robson** angol menedzser azon meditált, hogy *Martint* vagy *Fenwicket* állítsa a védelem tengelyébe. Utóbbi, a korábban eltiltott Queens Park-védő mellett döntött. Rosszul. Fenwick ugyanis kétszer-háromszor odavágott *Diego Maradonának*. Ez még nem lett volna baj, de az albioni középpálya semmiféle támogatást nem adott az elől magányoskodó *Linekernek* és *Beardsleynek*. Így nem csoda, hogy a mélységben is sokat mozgó Maradona fordulás után négy perc alatt ledöfte az angol oroszlánt. Az első góljánál milliók láthatták, hogy kézzel „fejelte" a hálóba a labdát, de a legérdekeltebb, a tunéziai bíró akkor éppen mást figyelt.

Bobby Robson: „Ritkán keresek vereségben külső okot. De ilyen gólt megadni a sport megszégyenítése! Nem azért fáj ez a gól, mert utána meghökkent védelmünk beengedte Maradonát a kapuba, és bekapta a másodikat is,

Maradona csodálatos cselsorozat után gurít a kifutó Shilton hálójába

hanem *Shiltont* sajnáltam. Ez a kapus robbant érzékeny alkat. Talpig fair play-játékos, nem tűri a méltánytalanságot. Belegázoltak a lelkébe ezzel a trükkel."

Maradona is elismerte: kézzel nyúlt a labdához, nem nem ez volt az első olyan vitatott találat, amit nem kellett volna megadni. Vagy még több az olyan, amit szentesíteni kellett volna...! Robson mindazonáltal igen későn jött rá arra, hogy Lineker az a típusú „gólvágó", akit szélről beküldött labdákkal illik kiszolgálni. Behozta *Barnest*, s ettől egyszeriben nagy sürgés lett az angol baloldalon. A színesbőrű játékos úgy adott be a szépítő gól előtt, ahogyan azt komputerrel sem lehetett volna szebben berajzolni. És mi lett volna, ha a 89. percben ugyanez a játék — Lineker elől a gólvonalról mentett *Enrique* egy káprázatos fejessel, szögletre! — megismétlődik...?

Belgium—Spanyolország 1:1 büntetőrúgásokkal 5:4

— Mondhatnak mindent, de azt ne írják le, hogy esélyesek vagyunk! — kérlelte a belga újságírókat *Jan Ceulemans*, a „vörös ördögök" középpályása. — Ez a mi titkunk. „Sötét lovak" vagyunk, és amíg nem kiáltanak ki bennünket favoritnak, addig menetelünk."

Nos, favoritszerepről szó sem volt. Hiszen *Butraguenóék* egy ötössel váltották meg az Európába érvényes repülőjegyet Dániával. *Thys*, a „főnök" ragyogóan tagolt védelemmel legalább három „szűrőt" állított Butragueno és *Salinas* elé. Az ibériaiak tették dolgukat, gyorsabbak, átgondoltabbak voltak, de az iszonyatos mennyiséget futó belga középpályások egy-egy gyors ellenvágással hamarabb *Zubizarreta* kapuja elé értek. *Vercauteren* radarbeadását Ceulemans menetrendszerűen befejelte, és erre csak ötperccel a lefújás előtt adott bombagól formájában jött a válasz: Victor szabadrúgásból Salinas elé tette a labdát, aki 25 méterről kiegyenlített! A tüdőszaggató ráadásban Pfaff tett meg mindent, amit kapustól illik elvárni, majd jött a megszokott 11-es „rém-

A spanyol Salinas (sötét mezben) és a belga Demol csatája

dráma". Az idegek ezúttal is Belgiumnál voltak frissebbek, így hát a Thys-Co. a Szovjetunió után egy újabb értékes skalpot fűzött fel övére — megérdemelten!

S egy adalék a végére: három, latin futballt játszó együttes esett el a legjobb 4 közé lépés örömétől. Azért, mert képtelenek büntetőt rúgni! Ez egyben utal arra is, hogy az európai profik acélosabb idegzettel jöttek el a Mundialra. Talán jobb bajnokságokat is képviselnek...?

Ez történt az elődöntőben

A VB legjobb négy csapata közé **Argentína, Franciaország, az NSZK és Belgium** válogatottja jutott. Az idáig vezető úton sok jó csapat elvérzett. A labdaművész **brazilok**, akik Mexikóban azt is bizonyították, hogy a szervezett védekezéshez is értenek. Kiestek a közkedvelt **dánok**, akik technikás játékukkal lopták be magukat a szurkolók szívébe. Elköszöntek a villámgyors s szellemes futballt elővezető **szovjetek**, az **angol** „iparosok" az exvilágbajnok **Olaszország** s a házigazda **mexikóiak** is. A négy legjobb között ott volt az Európa-bajnok (Franciaország), két korábbi világelső (NSZK, és Argentína) s egy meglepetéscsapat, a sehol sem jegyzett belgák.

A döntőbejutásért Franciaország az NSZK-val, Argentína pedig Belgiummal mérkőzött.

Egyik oldalon az egyéniségekre épülő virtuóz, szellemes játék, a másikon az egységen alapuló, szervezett s precíz csapatmunka állt egymással szemben. A kakasosok rohamait most is a háromszoros aranylabdás *Platini* irányította, s mellette ott volt a középpályás sorban *Tigana* és *Giresse*, a két nagymunkabírású, de a finomságokhoz is jól értő segítőtárs, elől pedig a lendületes, erőszakos *Stopyra* s a nagy keverő, *Bellone*. A korábbi tapasztalatok azt sejtették, hogy a tetszetős labdarúgást művelő franciák túljátsszák az energikus, gondos, rakkoló futballt játszó németeket. Azt, hogy kipasszolják, kicselezik, összecsomózzák ellenfelük védelmét, s előbb-utóbb térdre kényszerítik a nagy „labdanyűvőket", *Bréhmét, Förstert, Jakobst, Briegelt*. De nem úgy indult a dolog, hogy Platiniék elégtételt vesznek a spanyolországi világbajnokság elődöntőjében elszenvedett vereségért. Már a kilencedik percben vezetett az NSZK. A korábban kifejezetten labdabiztos s bravúrokat elővezető *Bats* kapus most látványosan beszedte *Brehme* tizennyolc méteres lövését. *Magath* szabadrúgásból gurított a szőke hátvéd elé, aki igaz, erősen megrúgta a labdát a bal sarok irányába, de Bats résen volt s vetődött, a labdára. Már-már úgy látszott, meg is fogja, aztán kiperdült a kezéből s bejutott a kapuba. Később kiderült; ez a lövés ütötte el a továbbjutástól a franciákat.

A nyugatnémetek ugyanis a mérkőzés hátralévő időszakában azt játszották, amit szoktak, ami az erősségük. Szívósan védekeztek, térfelükön kevés teret adtak a labdaátvételre, labdavezetésre, a kapu előtti kényszerítőzésre ellenfelüknek. A rengeteget futó középpályások *Matthäus, Magath, Rolff, Eder* és e sorba előrehúzódó *Briegel* állandóan ott lihegett a kék mezesek sarkában, gyötörte, sanyargatta, s megakadályozta abban, hogy folyamatos játékkal fel tudják venni szokott ritmusukat. Így aztán hiába támadott a mérkőzés nagyobb részében többet a francia együttes, a pályán mégsem ők dirigáltak A játékmesterek közül Tigana most is szívét-lelkét adta, de egymaga kevés volt ahhoz, hogy meghatározza csapata arculatát. Giresse fokozatosan elfáradt, a nagy sztár, Michel Platini pedig szinte nem volt a pályán. Szürkén, enerváltan futballozott, mozgástere egészen kis területre korlátozódott. Egy darabig még erőlködött, aztán fokozatosan megadta magát. Nem csupán nem volt most elegáns, stílustadó, de még csöppnyi harcosság, akaraterő sem volt játékában. Nem adott nevére, tekintélyére, legfeljebb idegesebb, vitatkozóbb volt a szokottnál. Az ő gyengeségét pedig most nem tudta elviselni a francia válogatott. A vezér nélkül maradt társaság ment előre, erőlködött, de látszott, ez nem az ő műfaja. A másik oldal, a szervezettség, a munkabírás, a „daráló", a sziporkázásra, a látványosságra keveset adó célfutball diadalmaskodott ezen a találkozón, s megszületett a nagy meglepetés: a korábban túl sokra nem taksált, s bizony a csoportmérkőzéseken ugyancsak szenvedő, s küzdelmesen továbbjutó NSZK ismét VB-döntőt játszhatott.

A nap másik összecsapásán **Argentína —Belgiummal** csatázott. Ez a két együttes korábban a „futottak még" kategóriába lett rangsorolva. Az argentin tizenegy még csak nyomokban sem emlékeztetett világbajnok elődjére, s dél-amerikai körökben a legszervezetlenebb együttes címért versengett. Ezt a gárdát legfeljebb a nagy csillag, **Maradona** miatt tisztelték valamelyest, de mindenki abból indult ki, hogy egy embert, legyen az bármennyire gyors és trükkös, mindig, régen is, manapság is, ki lehet kapcsolni a játékból s Diegó nélkül Argentína még a csoportmérkőzéseken sem verekszi keresztül magát.

A belgákat, mint lelkes, becsületes, hajtós kis csapatot könyvelték el, akik meg tudják keseríteni ellenfeleik dolgát, de annak sikere ellen nem igen bírnak komolyan tenni.

Aztán mi történt? A belgák nem csupán a csoportmérkőzéseken evickéltek át szerencsésen, de a tizenhat között már igazán nagy csatákat is nyer-

Az NSZK-beli Brehme erős lapos lövése nyomán Bats tenyeréről a francia kapuba pattant a mérkőzés első gólja. Brehme túláradó öröme a gól nyomán. A földön Bats, háttal Bellone. VB-képeink: LVB – MTI Külföldi Képszolgálat

Maradona (baloldalon) a belga Veyt és Grun mellett az első gólt lövi a térdelő Pfaff feje fölött a belga kapuba

tek. Kiverték az addig remeklő *szovjet* válogatottat, sőt a *dánokat* lelépő *spanyolokat* is. Szép elegánsan meneteltek az argentinok is, mert ott volt a csapat élén a szuperklasszis, Diegó Maradona. Ez a mokány labdavirtuóz ezúttal fejreállított minden bölcs futballtételt, amely arra vonatkozott, hogyan kell lefogni tizenegy emberből egyet. A legjobbat.

Mexikóban ugyanis minden szövetségi kapitány tudta, hogy Diegó mit tud. Tudta, hogy tőle indul minden valamirevaló akció, hogy akkor van igazi veszélyhelyzet, ha nála van a labda, ha ő közeledik a kapu felé. Minden kapitány számolt vele, minden kapitány készült belőle, de hiába... Hiába kapott külön őrzőt, őrzőket, meddő próbálkozás volt betömörülni eléje, bekeríteni, de még esetenként fellökni, elbuktatni is. Mindezt megpróbálták előbb a meglehetősen jól védekező, határozott angolok, majd az addig kifejezetten precíz olajozott csapatmunkát bemutató belgák is. Azonnal riadót fújt hátsó soruk, ha Maradona birtokába került a labda. Aztán a kis argentín előrelendült s a harcedzett *Gerets, Renquin,* az új nagy felfedezett a szőke védőcsoda, *Vervoort* egyszerűen azt sem tudta hová lépjen, merre induljon, hol várja ezt a csodálatos csatárt. Suhogtak a lábak, csúsztak, repültek felé a védők, ő meg suhant, cikázott, szlalomozott az ellenfél sűrűjében. Szinte érthetetlennek tűnt, hogy tudta kikerülni az ütközni, szerelni próbáló védőket, hogy tudott úgy beérni a kapu elé, hogy az élő akadályok között egy pillanatig se kelljen csökkenteni sebességét.

Csodálatos és egyben lenyűgöző volt egy-egy szólója, megugrása, cselsorozata s — két gólja. A ma labdarúgásának legnagyobb egyénisége Mexikóban visszaadta a hitet, hogy a futballtudás, a magasszintű technikai képzettség ha ötvöződik lendülettel gyorsasággal, a pályán elengedhetetlen intelligenciával, döntő lehet az erőszakosságtól, gépiességtől, az erőfutballtól terhes játékban.

Maradona — ellentétben az európai sztárral, Platinival — bevitte csapatát a világbajnokság döntőjébe. S a finálétól függetlenül ez a zömök, csupa lendület labdazsonglőr a *mexikói Mundiál koronázatlan királya.*

VÁRKONYI SÁNDOR

JEGYZŐKÖNYV

NEGYEDDÖNTŐ

FRANCIAORSZÁG—BRAZÍLIA 1—1 (1—1, 1—1, 1—1), 11-esekkel 4—3
Guadalajara, Jalisco-stadion, 66 000 néző, v.: Igna (román)
Góllövők: Careca illetve Platini

Franciaország: Bats—Amoros, Battiston, Tusseau—Tigana, Bossis, Giresse, (Ferreri 84 p.) Fernandez—Rocheteau (Bellone 99. p.), Stopyra

Brazília: Carlos—Josimar, Julio Cesar, Edinho—Alemao, Socrates, Elzo, Junior (Silas 91. p.), Branco—Müller (Zico 72. p.), Careca

NSZK—MEXIKÓ: 0—0, (11-esekkel 4—1)
Monterrey, Universitario-stadion, 55 000 néző, v.: Diaz (kolumbiai)

NSZK: Schumacher—Eder (Littbarski 115. p.), Förster, Jakobs—Berthold, Matthäus, Magath, Brehme, Briegel—Rummenigge (D. Hoeness 58. p.), K. Allofs

Mexikó: Larios—Servin, Cruz, Barbosa, Amador (F. J. Cruz 70. p.)—Espana, Munoz, Quirarte, Negrete, Boy (De los Cobos 32. p.)—Sanchez, Aguirre

ARGENTÍNA—ANGLIA 2—1 (0—0)
Mexikóváros, Azték-stadion, 80 000 néző, v.: Bennaccur (tunéziai)
Góllövők: Maradona (2) illetve Lineker

Argentína: Pumpido—Ruggeri, Brown, Olartioechea—Cuciuffo, Giusti, Burruchaga, (Tapia 77. p.), Batista, Maradona—Enrique, Valdaro

Anglia: Shilton—Stevens I., Butcher, Sansom—Steven, (Barnes 75. p.), Fenwick, Hoddle, Reid (Waddle 65. p.), Hodge—Beardsley, Lineker

BELGIUM—SPANYOLORSZÁG 1—1 (1—0, 1—1, 1—1)
Puebla, Cuauhtémoc-stadion, 43 000 néző, v.: Kirschen (NDK)
Góllövők: Ceulemans illetve Senor

Belgium: Pfaff—Gerets, Renquin, Grun, Vervoort—Scifo, Demol, Ceulemans, Vercauteren (L. van der Elst 105. p.)—Claesen, Veyt (Broos 84. p.)

Spanyolország: Zubizarreta—Tomás (Senor a szünetben), Gallego, Camacho—Chendo, Victor, Michel, Caldere, Julio Alberto—Butragueno, Salinas (Eloy 64. p.)

ELŐDÖNTŐ

NSZK—FRANCIAORSZÁG 2—0 (1—0)
Guardalajara, Jalisco-stadion, 66 000 néző, v.: Agnolin (olasz)
Góllövők: Brehme, Völler

NSZK: Schumacher—Brehme, K. Förster, Jakobs—Matthäus, Magath, Rolff, Eder, Briegel—K. Allofs, Rummenigge (Völler 58. p.)

Franciaország: Bats—Ayache, Battiston, Amoros—Tigana, Giresse, (Vercruysse 72. p.), Platini, Bossis, Fernandez—Stopyra, Bellone (Xuereb 65. p.)

ARGENTÍNA—BELGIUM 2—0 (0—0)
Mexikóváros, Azték-stadion, 70 000 néző, v.: Marquez (mexikói)
Góllövő: Maradona (2)

Argentína: Pumpido—Ruggeri, Brown, Olartioechea—Giusti, Burruchaga (Bochini 85. p.), Batista, Cuciuffo, Maradona, Enrique—Valdano

Belgium: Pfaff—Gerets, Renquin, Desmet 55. p.), Vervoort—Scifo, Grun, Demol, Ceulemans, Vercauteren—Claesen, Veyt

NSZK—FRANCIAORSZÁG 2—0 (1—0)
Guadalajara, Jalisco stadion 66 ezer néző, v.: Agnolin (olasz)
Góllövők: Brehme, Völler

NSZK: Schumacher—Brehme, K. Förster, Jakobs—Matthäus, Magath, Rolff, Eder, Briegel—K. Allofs, Rummenigge (Völler 56. p.)

Franciaország: Bats—Ayache, Battiston, Amoros—Tigana, Giresse, (Vercruysse 72. p.), Platini, Bossis, Fernandez—Stopyra, Bellone (Xuereb 66. p.)

ARGENTÍNA—BELGIUM 2—0 (0—0)
Mexikóváros, Azték-stadion, 70 ezer néző, v.: Ramirez (mexikói)
Góllövők: Maradona (2)

Argentína: Pumpido—Ruggeri, Brown, Olartioechea—Giusti, Burruchaga, (Bochini 85. p.), Batista, Cuciuffo, Maradona, Enrique—Valdano

Belgium: Pfaff—Gerets, Renquin (Desmet 55. p.), Vervoort—Scifo, Grun, Demol, Ceulemans, Vercauteren

MUNDIAL '86

Argentína titka: Bilardo és Maradona

Ha valaki igazán megérdemelte a sikert a mexikói világbajnokságon, az *Carlos Salvador Bilardo*, az argentin szövetségi kapitány. Amikor 1983. január elsején az élre állt, mindenki a lelépő Luis Cesar Menottit sajnálta, még az 1982-es spanyolországi kudarcot is megbocsátották neki, annyira élt a közvéleményben az 1978-as dicsőség, a másodszor megszerzett világelsőség.

Megfagyott minden Bilardo körül, főként, mikor nyilvánosságra hozta programját. Arra az „ars poeticájá"-ra hogy: „taktika—munka—fegyelem" megrémültek az érdekeltek. El sem tudták képzelni, hogy az argentinok látványos stílusa mással cserélődjön fel, hogy a válogatásnál ne csak a talentum legyen a döntő szempont, azt pedig egyenesen isten elleni véteknek tartották, miszerint bizonyos formulák, kötöttségek kötelezőek mindazok számára, akik majd részt vesznek a közös munkában.

A „Menotti fiúk" iránti nosztalgiával is meg kellett küzdenie, mivel jól tudta, hogy új gondolatainak a megvalósításában velük egy jottányit sem jutna előre. Az viszont mindjárt zseniális húzásának bizonyult, hogy *Maradonára* bízta a válogatott kapitányi tisztséget. Bilardo egyébként úgy vélte, hogy az argentin futball taktikai téren Európa mögött kullog, s a követendő utat a védelem jobb megszervezésében, a középpályás sor megerősítésében látta.

Az volt kialakult véleménye, hogy az egyre korszerűsödő labdarúgásban azé a csapaté lesz a dicsőség, amelyik uralni tudja a 60 méteres középsávot, s ennek utolsó méterein a leggyorsabban tud túlkerülni. Kezdetben „vegyítette" csapatát: helyet adott a sok csatát megjárt idősebbeknek, a közvetlen utánpótlás tagjainak és még a mögöttük felsorakozó legtehetségesebb fiataloknak is. Persze, az első eredmények ennek megfelelőek lettek, kudarc a Dél-Amerika Kupában, aztán egyéb váratlan nemzetközi vereségek (India, Kína), szerencsére ezt egy jól sikerült európai út követte (győzelem Svájc, Belgium és az NSZK ellen), úgyhogy a kárörvendőknek egy ideig arcukra fagyott a mosoly. A VB-selejtezőn a hajrában a szerencse is Bilardo mellé állt, mert a Peru elleni visszavágón már-már a vendégek ünnepelték 2-1-es győzelmüket, amikor *Passarella* egy jól irányzott távoli lövéssel szétzúzta reményeiket, s 1958-tól az argentin válogatott folyamatosan megint a VB-döntő résztvevője lett. Vér (a perui Reyna alaposan összerugdalta Ma-

Az argentin csatár, Valdano, pompás elfutás után a tehetetlen Schumacher mellett megszerzi a második gólt a VB-döntőn

radonát), izzadtság és könny (ez már az örömé volt) áztatták ezt a göröngyös utat és a sokat gúnyolódó Menotti, a szurkoló sereg és a sajtó mindent bíráló hangja ellenére is Bilardo jelölhette ki a Mundialon szereplő 22-es keretet. Az 1978-as világbajnok együttesből már csak Passarella kapott bizalmat, de mint később kiderült, ő sem léphetett pályára súlyosbodó gyomorfekélye miatt, a spanyolországi Mundialról pedig csak Maradona és *Valdano* maradt meg „magnak". A közös munkába azonban csak késve tudtak bekapcsolódni külföldi kötelezettségük miatt. (Napoli, Real Madrid), s hasonló volt a helyzet *Pascullival* és *Burruchagaval* is.

Mexikóban...

A VB rajtot megelőző mexikói felkészülési mérkőzések során, akik látták az argentinokat, úgy nyilatkoztak, hogy Bilardónak kemény, okos, a küzdelmekre összeforrott gárdája van. Meglepetést keltett Bilardo nyilatkozata is: „Válogatottunk jobb, mint 1978-ban, de hogy ez mire lesz elég, azt bizony nem lehet megjósolni. Mindenesetre kitűzött célunk: a VB-győzelem."

Miután a fejekben már rendet teremtett, csapata játékát átalakította, fegyelmezett és áldozatkész hozzáállást kért játékosaitól, azzal tetézve, hogy a mexikói napok alatt a 22 órás takarodó mindenki számára kötelező. Mindez persze ismertté vált a nemzetközi sajtóban, s az edzéseken mutatott játékkal azt a véleményt alakította ki, hogy az argentinokkal számolni kell...

Az argentin ellendrukkerek megsemmisültek, amikor azt olvashatták, hogy a nemzetközi börzén milyen magasan jegyzik csapatukat. Londonban pl. Brazíliát és Argentínát egyaránt 7-2-vel lehetett fogadni, s ahogy a lebonyolítás mind előbbre került, nőtt az argentinok ázsiója.

Közben egyre jobban kialakult Bilardóban, hogy milyen végső összetételben küldje pályára csapatát. Kezdetben a védelmet alakítgatta, a jobbhátvéd helyén *Clausen* csak a nyitányon kapott szerepet, s már ekkor kitűnt, hogy *Olarticoechea-val* nagyobb tervei vannak, s ez így is

Maradona és Schumacher balettja a kapu előtt: a labdát ezúttal egyikük sem tudta elérni

lett, mivel a negyeddöntőtől már kezdőembernek számított. Hasonlóan bánt a fiatal *Enrique*-vel is, az utolsó három mérkőzésen Maradonáékkal együtt vonult ki a pályára. Végeredményben a 22 nevezett játékos közül mindössze a beteg Passarella a két kapustartalék *Islas* és *Zelada*, valamint a csatártartalék *Almiron* játékára nem került sor. Mind a hét mérkőzésen játszott: *Pumpido, Brown, Batista, Giusti, Burruchaga, Ruggieri, Maradona, Valdano* és *Olarticoechea.* Hatszor kapott játékalkalmat *Cuciuffo*, ötször *Enrique*, négyszer *Garre*, kétszer *Borghi*, *Pasculli* és *Tapia*, egyszer Clausen és 5, illetve 1 percig VB-résztvevő lehetett *Bochini* és *Trobbiani.* A két utóbbi 30 év fölötti labdarúgó ajándékként kapta a szép búcsút Bilardótól.

Maradona —Platini párviadal

A kapitány az európai játékmód megközelítéséhez és a dél-amerikai stílussal vegyítéséhez kialakult ideájának megfelelően, mármint, hogy a középpályán dől el minden, a Dél-Korea elleni mérkőzés kivételével a további találkozókon a védelem terhére 5, sőt az elődöntőben és a fináléban 6 középpályást küldött a pályára, s a támadó éket mindössze Valdano jelentette. A kezdeti botladozó játék megintcsak felélénkítette a kritikusokat. Egyikük a *Clarin* című argentin lap tudósítója pl. ilyen megállapítást tett a dél-koreaiak elleni 3-1-es rajtról: „Nagy tisztelője vagyok ugyan az argentin válogatottnak, de a 90 perc alatt egy pillanatig sem tudott felizgatni Bilardo legénysége."

Presztízs mérkőzésnek számított Bilardo számára a csoportbeli második fellépés, amit Olaszország ellen vívtak, hiszen az argentinoknak VB-n még nem sikerült győzniök az azzuriak ellen. Most már egymásután negyedszer álltak egymással szemben Mundialon. Megismétlődött az 1978-as 1-1, persze ez már féllábbal a legjobb 16-ba jutást jelentette. Mindent közbevetően a futballvilág óriási érdeklődéssel várta azon kívül, hogy ki nyeri a VB-t, azt is, hogyan dől el, kinek a javára a *Platini—Maradona* versengés a világ legjobb labdarúgója címért. A No. 1. mezét eddig Platini viselte, a VB volt hivatott kimondani, megőrzi-e a koronát az „isteni" Michel, vagy pedig trónfosztás történik. A bemutatkozás Diegonak sikerült jobban, s bár nem lőtt gólt — mintahogyan Platini sem a kanadaiaknak — a dél-koreaiaknak rúgott mindhármat ő készítette elő, kétszer Valdanot, egyszer pedig Ruggierit hozta olyan helyzetbe, hogy azt már nem lehetett elhibázni. De más különbség is mutatkozott már a két sztár között. Maradonánál nagyon jól kamatozott a spanyolországi VB óta eltelt négy év. Erről ő maga így vélekedett: „Akkor még forrófejű fiatal voltam, ma viszont már érett labdarúgóként tartanak számon". S ez valóban így van. A XII. Mundialon csak a magyar válogatott ellen játszott híréhez méltóan, a továbbiakban inkább sztári allűrökkel vonta magára a figyelmet, sportszerűtlen megnyilvánulásokkal, amelynek a brazilok elleni 90 percben kiállítás lett a vége. Mexikóban pedig ezzel szemben már a rajttól kezdve nagy akarással, kapitányi tisztségéhez méltóan a csapat érdekeit szem előtt tartva vetette magát a küzdelembe, amellett, hogy

MARADONA NAGY NAPJAI

A Mundial aranylabdáját óriási szavazattöbbséggel elnyert argentin Diego Maradona ez év október 30-án tölti be 26. életévét. A XIII. mexikói világbajnokságon tetőzött eddigi pályafutása, ma ő a világ futballsportjának kiemelkedő egyénisége: N°-1-e.

Kétségtelen, hogy a mexikói napok felejthetetlenek maradnak számára, de visszaemlékezéseiben is vannak nem mindennapi dátumok. Negyedszázados létének sorsfordulóit jelző időpontok, már ami futballista karrierjét illeti. Íme, sorjában:

1971: Még nincs 11 éves, amikor a főváros egyik külterületének csapata, az Argentin Juniors futball iskolájában megkezdi az alapelemek elsajátítását.

1976: Tíz nappal 16. születésnapja előtt profi mérkőzését játssza a felnőtt csapatban, a cordobaiak első ligás együttese, a Talléres ellen.

1977: Bemutatkozás a válogatottban, Magyarország ellen. Csak kilenc percet jelent ez a debütálás, de mégis nagy pályafutás kezdetét jelenti. Luque helyére állt be.

1978: Bekerül az argentin válogatott előzetes, 25-ös keretébe, a 22 közé már nem jelölték, s ez nagy csalódása volt. Az első! .

1979: A tokiói ifjúsági világbajnokságon, a döntőben: Argentína—Szovjetunió 3-1. Minden Oscar-díj Maradonáé!

1981: Az Agentinos Juniorsból a Boca Juniorsba szerződik, de egy év múlva visszatér volt klubjához, mivel közben a peso árfolyama alaposan devalválódott.

1982: Kilenc nappal a spanyolországi VB rajtja előtt rekord összegért a Barcelonához szerződik.

1984: Két idény után Olaszországban, a Napoli játékosa lesz.

EREDMÉNYEK

1981: Argentin bajnoki cím, a Boca Juniors-sal.

1983: Spanyol kupa és ligagyőzelem a Barcelonával, közben 1979-ben ifjúsági világbajnoki aranyérem.

1986: Világbajnoki aranyérem, Mexikóban.

Mérkőzései, góljai:

Argentinos Juniors: 166 bajnoki mérkőzés, 116 gól.

Boca Juniors: 40 mérkőzés, 28 gól.

Barcelona: 36 mérkőzés, 22 gól

Napoli: 65 mérkőzés, 24 gól.

1982: Spanyolországi VB, 5 mérkőzés 2 gól.

1986: mexikói VB, 7 mérkőzés 5 gól.

A JÖVŐ

1987-ig köti a szerződés a Napoli csapatához. Ekkor lesz 27 éves, s mivel a legjobb külföldi játékosnak tartják, s ezt a mexikói szereplésével még a „mennyekig" vitte, valószínűség szerint minden áron ott szeretnék tartani az olasz kikötővárosban. Persze, a világ minden részéből érkező csábító ajánlatok lehet, hogy a földrész egy egészen különleges tájára „vezérlik", de amint, nagyon kedvesen és szívmelengetően az újságíróknak kijelentette: „Pályafutásomat a Boca Juniorsban szeretném befejezni, Hugo öcsém oldalán"...

szemmel láthatólag élvezte is a pályán történteket, az ennek a megkoreografálhatatlan sportnak ezernyi játékos fordulatát.

Platini ezzel szemben unott, fáradt csillag benyomását keltette, meg sem próbálta magával ragadni társait, mint azt Maradona tette. A csoportmérkőzéseken ennek még talán nem volt olyan nagy a jelentősége, később azonban annál inkább, mint azt a végső eredmények is mutatják.

Az olaszokkal megvívott mérkőzésük nem dobogtatta meg túlságosan a futballrajongók szívét, talán még az argentinokét sem, az viszont igen, hogy Maradona megrúgta első gólját. A Bulgária elleni 2-0-al az argentin válogatott egészen sima úton menetelt a legjobb 16 közé. Ki gondolta volna még akkor, hogy a folytatásban nem lesz csapat, amely az argentinok útját állja, hogy a „legyőzött" szerep jut csak minden hátralévő riválisnak. A Platini—Maradona párharcnál maradva, „Diegito"-nak megint volt egy gólpassza, Burruchaga értékesítette (a hat argentin gólból tehát Maradona egyet lőtt, négyet előkészített), míg „Michel" nem talált a kapuba, s mindössze a magyarok elleni harmadik gólnál szerzett nagy érdemeket, amikor is kapusa, Bats hatalmas kirúgását jobb külsővel mesteri módon perdítette a baloldalról a jobbösszekötő helyén érkező Rocheteau elé, akinek már csak a i-betűre kellett feltenni a pontot.

Győzelmekkel a diadalig

Mielőtt elkezdődött a második forduló, a nyolcaddöntő, egyre inkább folyt a találgatás, hogyan tovább? A fogadó irodákban a brazil—argentin verenyfutás zajlott egyforma 9-2-es odsszal, az NSZK-t is már 7-1-el adták. *Beckenbauer* válogatottjában egyre több erőt látták a szakértők, bár játékuk színvonala egyáltalán nem volt meggyőző. Maradona mondta ekkor: *„Az NSZK-val csak a döntőben szeretnék találkozni"*. Mintha isteni szikra gyulladt volna ki benne! Az Uruguay elleni 1-0-ás argentin győzelem messze nem fejezte ki a mérkőzés igazi képét. Pumpido kapuja alig került veszélybe, míg az „uruk" csaknem az egész játékidőt kétségbeesett védekezéssel töltötték, s miközben a legnagyobb gondot Maradona hatástalanítására fordították elszakadt játékuk „fonala", s így maradt egészen a befejezésig. Maradona nem jutott gólhelyzetbe, nem volt gólpassza, de az egész pályán történt mozgásával, 2-3 állandó őrzője lekötésével a legnagyobb szerepet játszotta csapata újabb sikerében a mezőny legjobbjaként!

Az Anglia elleni 2-1-es negyeddöntő, valamint a Belgium elleni 2-0-ás elődöntő megint Maradona mérkőzése volt. Bilardo véleménye „Megmutattuk, csapatmunkánk is felnőtt Maradonához. Diego négy találatának rajza, képe bizonyosan bekerül a VB-k történetének könyvébe, még akkor is, ha az egyikbe „kézzel" is belesegített. Azt már talán nem is kellene hangoztatni, hogy a 180 perc 25-ös, illetve 24-es mezőnyében Maradona hosszakkal járt az élen. Riválisa Platini meglőtte második gólját, mégpedig a braziloknak, de a sorsdöntő 11-es rúgásoknál tőle egészen szokatlan módon magasan fölé vágta a büntetőt, s végül Bats bravúrjai juttatták a gallokat az elődöntőbe. Itt 0-2-re elvéreztek az NSZK-val szemben, s Platini számára is véget ért a bizonyítás lehetősége — amellyel egy mérkőzésen sem tudott igazán élni — ezért már a döntő előtt Maradona ülhetett Platini helyére, a futballtrónra.

A döntőben az NSZK felett aratott 3-2-es győzelem a mentőövet jelentette az argentin futballnak. Az országban ugyanis az utóbbi években óriásit csökkent a sportág népszerűsége. A drága helyárak, a lelátókon uralkodó huliganizmus, az egyszerű de a tehetősebb szurkolókat is elriasztják a mérkőzések látogatottságától, s az egyre súlyosabb gazdasági helyzetben az argentin embernek nagyobb gondja is van, mint hogy mi is történik futballsportjukban.

A világbajnoki győzelem ünneplése most sokáig feledtet majd minden rosszat, bírálnivalót Argentínában, hazafiúi büszkeség tölt el mindenkit, s a mexikói győzteseknek még hosszú ideig hősöknek járó ünneplésben, megbecsülésben lesz részük. Meg is érdemlik, Carlos Salvador Bilardo szövetségi kapitánnyal és Maradonával az élen...

Az ezüstérem története

A kétszeres világbajnok NSZK útja a csoportmérkőzésektől a döntőig nem nevezhető nyílegyenesnek, mert bizony ezen a nehéz terepen akadtak olyan szakaszok, amelyen **Beckenbauer** legénysége csak nagyon nehezen vergődött át. Ilyen volt már az első mérkőzés, amelyen Uruguay már az 5. percben vezetést szerzett, s ezt Allofs csak 4 perccel a befejezés előtt tudta kiegyenlíteni. A dél-amerikaiak nagyon biztosak voltak a győzelemben, ezért vesztettek el egy pontot. Amikor 1 győzelemmel, 1 döntetlennel és egy vereséggel Dánia mögött a második helyen mégis tovább jutottak, az NSZK csapatát a szürkék között emlegették Mexikóban. A nyolcaddöntőben is kínkeservesen született meg a győzelmük Marokkó ellen. Matthäus 40 méterről lőtt szabadrúgása hozta meg sikerüket, de csak azért, mert a torna addigi legjobb kapuvédője, Zaki a 88 (!) percben elmélázott!

A negyeddöntőben a Mexikó ellen játszott találkozón nem esett gól a hosszabbítás után sem, s az NSZK csak a 11-es rúgásokkal ment tovább, igaz, a korábbiakhoz képest már javuló játékkal.

Az elődöntőt úgy ítélték meg a Mundial színhelyén, hogy az a franciák továbbjutását biztosítja. Nos, az NSZK itt ki tudta vívni a győzelmet, amely egyébként a döntőbe jutását jelentette!

Ez a győzelem a küzdőszellem és az akaraterő nagy diadala volt, egyben Beckenbauer szövetségi kapitány munkájának dicsérete. Ez a csapat, amelyben a VB kezdetétől pompás teljesítményt nyújtó **Schumacher**en és **K. Förster**en kívül senki nem volt képes tartósan a világbajnoki átlag fölé emelkedni, ezúttal olyan lelkesedéssel, eltökéltséggel, és olyan nagyszerű fizikai felkészültséggel szerepelt, amellyel sikerült a taktikailag és technikailag is fölényben levő franciákkal szemben kiharcolniok a győzelmet!

Hogy végül így alakult az eredmény, az az előbb említett összetevőkön kívül azért is következett be, mert Schumacher egyetlen egyszer sem hibázott, míg Bats, a francia portás, az együttes egyik oszlopa, gyermeteg hibát követett el az első gólnál (a másik tulajdonképpen már nem bírt jelentőséggel, hiszen a 91. percben esett, amikor már elszálltak a francia remények); továbbá azért, mert az olajozott francia gépezet talán legfontosabb „alkatrésze" **Platini,** aki ezen a VB-én talán egyszer sem játszott juventusi formában, ezúttal egyenesen csődöt mondott! Egy ilyen kapacitású labdarúgó formánkívüliségét még egy olyan együttes sem bírja el egy Mundial elődöntőben, mint a gall-kakasos csapat, amelynek minden csapatrészében kiemelkedő tudású labdarúgók játszanak!

A francia művészekkel ellentétben, az NSZK jelenlegi válogatottjának iparos-mesterei bizony nem cifrázták a dolgokat. Nem is cifrázhatták, hiszen a mostani csapatban — ellentétben a korábbi Mundialok együtteseivel — nem akadt egyetlen Beckenbauer, Uwe Seeler, Vogts, Breitner, Overath, Hoeness vagy Gerd Müller, akik erejük és lelkesedésük maximális bevetése mellett egyben művészei is voltak — méghozzá modern művészei — ennek a játéknak.

Az a tizenegy, akik a pályára kifutottak, tisztában voltak azzal, hogy mire képesek, ám ezt még jobban tudta az egykori művész Beckenbauer is, már akkor, amikor átvette a szövetségi kapitányi tisztséget. Tudta hát egészen világosan, hogy milyen játékra kell beállítani a gárdát azért, hogy fizikai erejük, állóképességük, lelkesedésük, egyfajta egyszerű, racionális teljesítményben a maga teljességében kibontakozhassék a tartalmasabb futballra képes ellenféllel szemben is.

A szabadon hagyott Völler közelről védhetetlen gólt fejel Pumpidó kapujába, s 2-2-re alakítja a döntőn a mérkőzés állását

Az ezüstérem története

A felkészítésnek egyébként mindig mesterei voltak az NSZK-beli szövetségi kapitányok. Ezért tudtak győzni Herberger irányításával 1954-ben a mi aranycsapatunkkal szemben, majd Schön vezetésével 1974-ben.

Az NSZK—Franciaország elődöntőn egyébként többek között az az igen érdekes helyzet állt elő, hogy a francia csapatban Platini, a németekében pedig Rumenigge és Brigel személyében az olasz bajnokság kiemelkedő sztárjai kaptak lehetőséget hazájuk színeinek képviseletére. Nos, ez három, sok millió dollárra becsült idegenlégiós egyike sem csillogott, mint ahogyan elszürkültek a sorozatos küzdelmekben más idegenlégiósok is. Például Hugo Sanchez, a mexikóiak bálványa, Valdano az argentin csatár, aki tulajdonképpen csupán egyszer játszott igazán jól — igaz, a legfontosabb mérkőzésen, a döntőben —, de meg sem közelítették azt, amit a Real Madridban nyújtanak. A lengyel Boniek pedig szintén árnyéka volt a Rómabeli önmagának. Aki ezek alapján olyan következtetésre jutna, hogy az idegenlégiósok ezen a Mundialon túlságosan vigyáztak testi épségükre — mondjuk meg őszintén, az ellenfelek nem igen tisztelték dollármilliókat érő lábaikat! — nem fejezném ki a teljes igazságot. Mert velük ellentétben Maradona, Laudrup, Lerby, Elkjaer-Larsen és még sokan mások mindent beleadtak a küzdelembe...

Amikor az argentinok már 2-0 arányban vezettek és a játék képe alapján szinte bizonyosnak látszott Maradonáék végső győzelme — a délamerikaiak támadásai gyorsabbak, meglepőbbek, folyamatosabbak voltak, s több alkalommal alakítottak ki gólhelyzeteket, nekem az 1954-es berni NSZK győzelem jutott az eszembe.

Herberger csapata akkor nem tört össze — pedig a 2-0 után Hidegkúti Nándi, ha jobban odafigyel, 3-0-ra alakíthatta volna a magyar vezetést! Ezzel szemben, megkezdődtek az NSZK rohamok.

Ebben a döntőben, amikor Valdano az 56. percben 2-0-ra alakította a mérkőzés állását, szinte mindenki a harmadik argentin találatot várta. Talán senki sem gondolt arra, hogy a Völlerrel megerősített sor ebben a döntőben egyáltalán gólhelyzetbe kerülhet. Nyilván így gondolkodhattak az argentin védők is, akik nem ismerték annyira ellenfelüket, hogy tudták volna: az NSZK nem szokta feladni még akkor sem amikor az ellenfél jobban játszik és fölényesen vezet.

Ha gondoltak volna erre, bizonyára nem hagyják fedezetlenül Rummeniggét, majd néhány perc múlva Völlert.

Bizony előfordulhatott volna, hogy a biztos győztesnek látszó Argentínát hosszabbításra, esetleg 11-es parádéra kényszeríti az NSZK. És ha ez bekövetkezik, talán az is előfordulhatott volna, hogy nem a kétségtelenül szebb, tartalmasabb futballt játszó és sokkal különb formában levő csapat nyeri a világbajnoki aranyérmet, hanem az, amelyik nagyobb fizikai erőt tud bevetni egy maratoni verseny végső szakaszában, az akinek begyakoroltabb 11-es rúgói vannak, amelyik csapat játékosainak kevésbé vette igénybe idegeit a tét nagysága. Szerencsére — Maradona jó indítása és Burruchaga zseniális szólója eredményeképpen — 90 perc alatt sikerült győznie a sokkal jobb csapatnak.

Miért kellett megelégedniök az NSZK-belieknek az ezüstéremmel?

Azért, mert nem volt ezen a döntőn — de ezt lehet mondani mind a 6 előbbi mérkőzésükkel kapcsolatban is — egyetlen kifejezetten jó csatáruk. (Rummenigge és Völler is előzőleg komoly sérült volt hosszú időn át.) Csatárok nélkül pedig az ezüstérem megszerzése már önmagában véve is óriási dicsőség, de egy VB-n a második hely a maximum ilyen helyzetben!

Egy másik ok: a mai NSZK válogatott kétségtelenül legnagyobb (és egyetlen(?) — egyénisége, Schumacher, a kapus, éppen a döntőn hibázott. (Ezért nem került be a Labdarúgás VB tizenegyébe, mert viszont az argentin Pumpidó elejétől végig hibátlanul védett mind a hét meccsen, így a döntőben is.)

Az NSZK döntőbeli vereségének harmadik oka az lehetett — azt hiszem, végső soron ez bizonyult döntőnek —, hogy Beckenbauer legényeinek támadásvezetése annyira átlátszó volt, annyira nélkülözött minden meglepő, megtévesztő és cseles megoldást, hogy az argentinok mindig tudták, mi fog következni a további pillanatokban. Az NSZK mostani játékosai improvizáló képességének teljes hiánya, a futball sava-borsa: a szellemes játék elmaradása, nem állíthatta megoldhatatlan feladat elé az argentinokat.

A gépies játék egyik pregnáns alakja volt az egyébként nagyon tehetséges Berthold — azon a bizonyos hannoveri mérkőzésen játszott első ízben az NSZK válogatottjában, amikor Péter Zoli pompás góljával nyertünk 1-0 arányban —, aki nagyszerűen szerelt, kitűnően hozta fel a labdát, de nemcsak az ellenfél, hanem a néző is mindig pontosan tudta, mivel fogja az akcióját befejezni.

Kis túlzással azt mondhatnám, hogy ezen a döntőn a korunkat jellemző robot-technika mérkőzött meg a futballművészettel, s ebből most még ez utóbbi került ki győztesen — szerencsére.

Tudom, a VB döntőn is legfontosabb az eredmény, az aranykupa, az aranyérem. Ám, ha mindez olyan mérkőzésen születik, amelyen nem kizárólag fizikai erő, a küzdőjelleg játssza a főszerepet, hanem érvényesül a szellem ereje, a játék szépsége, amely százmilliókat vont a modern futball bűvkörébe, akkor elmondhatjuk, hogy a XIII. Mundial döntő találkozója is bekerül a sportág történetének legszebb lapjaira.

JEGYZŐKÖNYV

A HARMADIK HELYÉRT

FRANCIAORSZÁG—BELGIUM 4—2 (2—1, 2—2, 3—2)

Puebla, Cuauhtémoc-stadion, 25 ezer néző, v.: Courtney (angol)

Góllövők: Ceulemans, Ferreri, Papin, Claesen, Genghini, Amoros (11-esből)

Franciaország: Rust—Bibard, Le Roux (Bossis 56. p.), Amoros—Ferreri, Battiston, Tigana (Tusseau 84. p.), Genghini, Vercruysse—Bellone, Papin

Belgium: Pfaff—Gerets, Renquin (F. van der Elst a szünetben), Vervoort—Scifo (L. van der Elst 64. p.), Grun, Ceulemans, Demol, Mommens—Claesen, Veyt

A DÖNTŐ

ARGENTÍNA—NSZK 3—2 (1—0)

Mexikóváros, Azték-stadion, 115 ezer néző, v.: Arppi Filho (brazil)

Gólszerzők: Brown (22. p.), Valdano (56. p.), Rummenigge (74. p.), Völler (82. p.), Burruchaga (85. p.)

Argentína: Pumpido—Cuciuffo, Brown, Olarticoechea—Giusti, Ruggeri, Burruchaga (Trobbiani 91. p.), Maradona, Batista, Enrique—Valdano

NSZK: Schumacher—Brehme, K. Förster, Jakobs—Berthold, Matthäus, Magath (D. Hoeness 62. p.), Eder, Briegel—K. Allofs (Völler a szünetben), Rummenigge

VB-cikkeinket írták:

HOFFER JÓZSEF,

SZABÓ SÁNDOR,

TABÁK ENDRE,

VAD DEZSŐ,

VÁRKONYI SÁNDOR.

A VB-felvételek:

LVB–MTI Külföldi Képszolgálat

FRANCIA BRONZ

Kora délután, amikor a nap még hevesen tűzött a Jalisco stadionban, a Mundialon detronizált futballkirálya bánatos arccal a lelátóra, a nézők közé dobta a gall kakassal ékesített 10-es számú égszínkék mezét. Mintha Michel Platini, aki az elmúlt év végén sorozatban harmadszor kapta meg a legjobb európai labdarúgónak kijáró aranylabdát, csalódásában egyben azt is mondani akarta, hogy vége, nem szerepel többé a válogatottban.

— Már megint ezek a németek!... — nyilatkozta azután később, célozva ezzel arra, hogy négy esztendővel ezelőtt Sevillában nemcsak Six és Bossis hibázta el a büntetőt, kaptak ki a világbajnokság elődöntőjében, hanem egy esztendővel később, az athéni BEK döntőben Wolfgang Rolff lélegzethez sem engedte jutni, s a Hamburg vitte haza a díszes trófeát. S Platinit most újra csak Rolff kapcsolta ki a játékból Guadalajarában... A nagy Michel különben arrafelé dobta mezét, ahol a válogatottjuk sárga-zöld színeibe öltözött brazilok szurkoltak, akiknek néhány nappal korábban a Mundial egyik legnagyobb mérkőzésén csalódást okozott, hiszen a francia trikolórt vitte diadalra. A kiesés utáni első percekbeli elkeseredésében tett fogadalmát megtartotta, s még csak csereként sem ült le a kispadra a belgák elleni harmadik helyért vívott mérkőzésen. Csupán arra volt hajlandó, hogy a csapat kapitányaként átvegye Havelange elnöktől, s a mindenhol főszerepben tetszelgő Neubergertől a bronzérmeket.

Ez a bronz az isteni Michel, s egyben a francia válogatott számára a bukással volt egyenlő. Még akkor is, ha a gallok a világbajnokságok eseménydús történetében a korábbi nyolc döntős szereplésük során eddig csak egyszer voltak érdekeltek a győzelmi eredményhirdetéskor, s 1958-ban is a harmadik helyen végeztek. Négy éve az NSZK csapatától az elődöntőben elszenvedett fájdalmas vereség után, a harmadik helyért vívott mérkőzésen a lengyelektől is kikaptak. Igenám, csakhogy Platiniék ezúttal magukat esélyesnek tartva érkeztek Mexikóba, s úgy gondolták, hogy az Európa-bajnokság, majd az olimpiai arany megszerzése után a világbajnokság elnyerésével teszik teljessé a francia labdarúgás sikerét. Győzelmi szándékaikat egyáltalán nem is titkolták, s valóban, még Mexikóban is úgy tűnt, hogy a fiatal, alig 38 éves Henri Michel gárdája lesz a világbajnok.

Egyértelmű bizakodásukat a csoportmérkőzéseken nyújtott játékukkal, egységes csapatukkal, magabiztosságukkal igazolták. Kanadát ugyan csak keservesen, Papin 79. percben lőtt góljával győzték le. Michel egyébként úgy válogatta be a Bruges 23 éves csatárát, hogy előtte egyetlen mérkőzést sem játszott a francia első ligában... Utána megosztoztak a pontokon a magyarok ellen kiütéses győzelmet aratott, s akkor még nagyobb, sőt kifejezetten a legnagyobb feladatra alkalmasnak ítélt szovjet legénységgel, majd félgőzzel játszva is háromszor bevették Disztl Péter kapuját. Végül a második helyen továbbjutva a világbajnoki címet védő olaszokkal kerültek szembe a legjobb tizenhat között. A fővárosi olimpiai stadionban Platini remekelt. Pazar gólt lőtt, minden akcióban benne volt, valósággal leiskolázta azokat az olaszokat, akikkel hétről-hétre együtt küzd a bajnoki pontokért. Újabb korábbi világbajnok, a brazil válogatott következett. A drámai fordulatokban bővelkedő mérkőzés 90 perce, sőt a hosszabbítás sem hozott döntést, bár a brazilok közelebb álltak a győzelemhez. Careca révén ők szereztek vezetést, Müller lövését, Careca fejesét a kapufa hárította, a 75. percben megítélt 11-est a néhány perccel korábban beállt Zico lőtte — Bats azonban védte. De a hosszabbítás utáni 11-es rúgások során is remekelt a Paris Germain 29 esztendős portása. A gallok egyébként már a büntetőpárbaj kezdetén lélektani előnyhöz jutottak, hiszen Bats kiütötte, a lövésnek látszólag flegmán, csak néhány lépéssel nekikészülő Socrates labdáját. S igaz, hogy a nagy Michel is hibázott, csúnyán fölé durrantott, s trónja már ekkor megingott, de utána Julio Cesar a kapufára lőtte a labdát. A brazilnak nem volt olyan szerencséje, mint a franciáknak Bellone tizenegyesénél, midőn lövése nyomán a labda a kapufára, majd a vetődő Carlos kapus hátáról a hálóba pattant. Ennek a 120 perces csatának és az azt követő tizenegyes párbajnak Platini mellett Joel Bats volt a hőse. Az a Bats, aki a spanyolországi Mundial mérkőzéseit csak a televízió képernyője előtt, nagybetegen nézhette, s versírással próbált megnyugvást találni. Azután súlyos műtéten esett át, s talán az idejében elvégzett műtétnek köszönheti, hogy a rosszindulatú rákos daganatot legyőzve térhetett vissza a francia válogatott kapujába.

A nagy mérkőzés, a második világbajnok legyőzése után a futballvilág már a technikás, valljuk meg őszintén minden alkalommal jobban játszó franciák világbajnokságára esküdött. S talán maguk Platiniék is elhitték, hogy máris nyakukban az arany!... S ennek az esélyességnek az érzése végül megbosszulta magát. Talán csak mákszemnyi lehetőséget csillantott meg Matthäusék előtt, amit nagyon okosan, céltudatosan használt ki Beckenbauer mintaszerűen küzdő csapata. Az első gólt a brazilok ellen még bravúrosan védő Bats megingása nyomán kapták, bár ez a Brehme szabadrúgását követő potyagól meg sem közelítette Arconada emlékezetes bakiját, midőn az addig valóban kiválóan védő spanyol kapus hasa alatt vánszorgott be a labda a kapuba, az Európa-bajnokság döntőjében Platini szabadrúgása után. De az még sorsdöntőbb volt, hogy Rolff, a már említett athéni BEK döntőhöz hasonlóan ezúttal is hidegre tette, úgyszólván teljesen kikapcsolta a játékból Platinit. A csapat ezzel karmesterét vesztette el, mert hiába írtuk, mondtuk ezt megelőzően, hogy a franciák középpályás négyese ma a legjobb a világon, ennek a négyesnek a játékát, s egyben a francia válogatottnak a teljesítményét csakis Platini határozta meg.

Az Európa-bajnok francia válogatott bukásának körülményei egy kicsit a magyar aranycsapat 1954-es kudarcához hasonlíthatók. Már, ami a két korábbi világbajnok legyőzését illeti — Bozsikék akkor Brazília és Uruguay, Platiniék Olaszország és Brazília ellen nyertek. Arról nem is beszélve, hogy egyetlen válogatottnak, még a későbbi győztes argentinoknak sem volt a mexikói nyitány előtt olyan kialakult, egységes csapatuk, mint a franciáknak. Ennek a bizonyítására hadd emlékeztessünk arra, hogy az 1984-ben Európa-bajnokságot nyert csapat bővebb keretében mindössze négy változás történt: Domerque, Lacombe, Bravo és Six helyett Ayache (Nantes, 25 éves), Papin (Bruges, 23), Stopyra (Toulouse, 26), és Vercruysse (Lens, 24) került Platiniék mellé. S a kapitány az első hat mérkőzés kezdő csapatában csupán 14 játékost szerepeltetett, közülük 9 mind a hat találkozón játszott, s öt (Bats, Amoros, Battiston, Bossis, Tigana) mind az 570 percet a pályán töltötte.

Ha az utolsó lépcsőfokon el is bukott a francia válogatott, nem jutott fel a csúcsra, a gallok technikás, ötletes játéka, Platiniék jónéhány alakítása arany betűkkel kerül a világbajnokságok történetébe. S bár Platini a mezét a nézők közé dobva, a jelek szerint búcsút intett a válogatottságnak, de a világbajnokságon kedvezően bemutatkozott fiatalok és még ifjabb társaik a trikolórt magasba emelve haladhatnak tovább a sikerek útján...

FÉNYEK és árnyak

NEM ÉRTEM...

Azok közé tartozom, akik lelkesen fogadták a magyar válogatott hollandiai pompás győzelmét, egyenesen boldog voltam, amikor bécsi elragadó sikerünk alkalmával a második félidőben már az osztrákok is nekünk tapsoltak, s magam is nagyon büszke voltam arra, hogy Európából mi kerültünk be elsőnek a mexikói 24-es döntőbe. Amikor pedig azon a tavaszi előkészületi mecscsen szívet-lelket melengető játékkal, könnyed eleganciával tartottak bemutatót fiaink a braziloknak a legújabb „magyar divatból", arra gondoltam, hogy ilyen divatbemutatóra talán még monsieur Dior sem igen lenne képes...

Ezekben az örömteli időszakokban mintha magam is elfelejtettem volna, hogy a selejtező csoport leggyengébbike ellen sem Cipruson, sem idehaza nem tündököltünk, s hogy a hollandok éppen a Népstadionban szíves figyelmünkbe ajánlották, hogy mindenkit érhet baleset.

Mindent figyelembe véve azonban, máig sem értem, hogy mi történt ezzel a jó csapattal Mexikóban?

S azt hiszem, nem érti ezt egyetlen kollégám sem.

Akkor talán részben érteném, ha több időt töltötem volna el az együttes közelében a felkészülés időszakában, majd odakint az osztrák havasok, illetve a mexikói magashegyek környékén, ahol két dologban volt hiány: oxigénből és újságíróból. Az előbbit a természet, utóbbit a szövetségi kapitány rendezte így...

Én – sajnos – abba a korosztályba tartozom, amelynek tagjai olyan szerencsések, hogy figyelemmel kísérhették a világbajnokságok eseményeit az 1930. évi elsőtől a mostaniig.

Jól tudom tehát, hogy nem akadt a tizenhárom közül egy sem, ahol ne fordultak volna elő nagy meglepetések, ahol ne értek volna csalódások szakembert és szurkolót.

Mivel eléggé ismerem a magyar válogatott szereplését a Mundialok sorozatában a felkészüléstől a befejezésekig „hivatalból" is, azaz munkaköri kötelességből, – elmondhatom, ilyen kiábrándítóan magyar válogatott még nem szerepelt egyetlen VB-n sem! Meg 1958-ban sem, amikor 1956 októberének „maradékával" jelentünk meg Svédországban, amikor nem az volt a kérdés, hogy csoportunkból tovább tudunk-e jutni, hanem az, hogy egyáltalán érdemes-e kiutaznunk.

Nem egyszer fordult elő, hogy a magyar válogatott a csoportjából nem volt képes tovább lépni. Arra azonban még egyszer sem volt példa, hogy legalább egy félórán át ne játszott volna elfogadhatóan valamelyik találkozón!

Az még soha elő nem fordult, hogy ha már a csapat nem is játszottt jól, három-négy labdarúgó ne tett volna ki magáért, akiket ne lehetett volna megdicsérni, akik ne teljesítettek volna legalább szerényebb világbajnoki színvonalon.

Ezt nem értem én, akinek nem voltak ugyan a legjobb nyolc vagy a legjobb négy közé kerülést váró álmai, de abban teljesen biztos voltam, hogy ott leszünk a 16 között. Úgy számítottam, hogy Kanadát legyőzzük, s e a két pont elég lesz a legjobb harmadikok közé, mert ha nem is csípünk el több pontot, legrosszabb esetben 1–1 gólkülönbséggel maradunk alul a szovjet és a francia csapattal szemben.

Nem értem, nem értem, nem értem! Mert ami velünk történt, az ellentmond a futball leglabilisabb törvényeinek is.

Abból a huszonkettőből, aki helyet kapott a válogatott keretben, ha nem is több, de 15 kitűnő játékos! Nekem senki ne mondja, hogy ezek – nem is egy közülük közel van a nemzetközi klasszis minősítéshez – Kispest és Irapuato vagy Leon között elfelejtették mesterségüket. Természetellenes, hogy az a jónéhány, aki az elmúlt két esztendőben Hollandiában, Bécsben, a Népstadionban egyetemi tanári szinten tartott előadást, Mexikóban a képesítés nélküli pedagógus módjára tudott csak cselekedni!

A TOLVAJOK KERTJE

Ritka volt a korábbi 12 világbajnokságon is, hogy a csoportmérkőzések többsége magával ragadta volna a nézőket és a szakembereket. Ez a jelenség abból fakadt, hogy az az út, amit a döntő mezőnyébe került csapatok megtettek, hosszú és küzdelmes volt. Amikor már kivívták a részvétel jogát, s fellélegezhettek volna, szinte azonnal kezdetét vette az utolsó szakasz: a közvetlen rákészülés!

A játékosok és a vezetők idegei a végsőkig feszültek, s ennek az állapotnak a feloldása még sokáig váratott magára, hiszen a csoportmérkőzéseken kellett eldőlnie: sikerül-e a kitűzött célhoz közelebb jutniuk, avagy a rövid vendégjáték után csomagolhatnak, s reményeiket újabb négy esztendőre prolongálhatják.

A csoportmérkőzések többségének két legfőbb jellemzője az volt, hogy a csapatok józserivel csak arra törekedtek, hogy egyszer betaláljanak az ellenfél kapujába, s ha ez megtörtént, azonnal sündisznó állásba vonultak vissza, tartani akarták ezt soványka előnyt, s ennek érdekében nem válogattak az eszközökben.

Ettől kezdve, akihez éppen csak hozzáért az ellenfél, azonnal a földhöz vágta magát. Utána vagy „eszméletlenül" feküdt vagy fájdalmas tekintettel, jajgatva várta a segítséget. Ki-ki azt a megoldást választotta, amely színészi képességeitől kitelt. Olykor az volt a néző érzése, hogy ezeket a fiúkat nem is futballpályákon, hanem tragédiákat játszó színpadokon készítették fel a Mundialra.

Közben múltak a másodpercek, a percek, s bizony nem kevés olyan mérkőzés akadt, amelynek a tiszta játékideje nem igen haladta meg a félórát.

S hogy ezt tulajdonképpen minden következmény nélkül megtehették, az a nem tudni milyen módszerrel kijelölt és meghívott játékvezetői gárdát „dicséri", melynek tagjai – tisztelet a nagyon kevés kivételnek – még azt a fáradtságot sem vették, hogy a szándékosan elfecsérelt időt vagy annak egy részét beszámítsák. Egyetlen olyan félidőt láttam, amelyet a 47. percben fejezett be a bíró!

De láttam olyat is, amit akár negyedórával meg kellett volna hosszabbítani, ám amikor az óra mutatója a 45. perc végére ért, nem adta meg a gólt, mert az szerinte már időn túl esett...

Ezek a bírók úgy látszik hiányoztak arról a szabálymagyarázó óráról, ahol azt tanították, miért és mikor kell az elfecsérelt időt beszámítani.

E jelenségek miatt beszélek én a mérkőzésekről szólván tolvajok kertjéről, mert itt ellopták az időt! Csak azt

nem tisztáztam még magamban, hogy kik voltak a tolvajok: a játékosok vagy a játékvezetők...

Egyébként e játékvezető gárda több jeles képviselője más alkalommal is hiányzott az oktatásról. Mert bizony akadt olyan is, aki százszázalékosan szabályos gólt nem adott meg; akadt olyan, aki egy meccsen két nyilvánvalóan lesről lőtt góllal döntötte el a továbbjutás sorsát; láttunk olyan figurát is, aki jóformán csak a kispadosoknak nem osztott ki színes kártyáiból; szerencsénk volt olyanhoz is, aki szinte megállás nélkül végigfurulyázta a játékidőt, mintha eleve elhatározta volna, hogy ezen a meccsen mindent lehet csinálni – csak játszani nem.

Persze, akadt néhány kiváló játékvezető is – szerencsére a mi Németh Lajosunk is közéjük tartozott –, de tény, hogy ennyi gyenge, tehetetlen bíró még egyik korábbi Mundialon sem randevúzott.

Esetleg nem az ellenőrökben van a hiba?

A FUTBALL FÉNYEI

A tudósok két teljes éven keresztül azt hirdették, hogy a XIII. világbajnokság a dél-amerikai futball Mundialja lesz, s ezen az európaiak nem fognak komoly szerepet játszani. A mexikói környezet nem fog ízleni az óceán túlsó partjáról érkezőknek.

Ez a vélemény annyira eluralkodott, hogy a világszerte működő fogadó irodáknál hosszú időn keresztül Brazília volt a sztár, a nagy favorit, még akkor is, amikor Tele Santana fiai az előmérkőzéseken eléggé gyengén szerepeltek. Erről azt hangoztatták, hogy a brazilok értenek az időzítéshez, kellő időre topon lesznek.

A kezdés után azután aránylag elég hamar kiderült, hogy nem lehet Európát olyan „apróságok" miatt leírni, mint oxigénelégtelenség, kánikula, a mexikóiak szimpátiájának hiánya és egyebek, mert az oxigén hiány, a kánikula, a pályák talajának kifogásolható állapota a dél-amerikaiakat éppúgy zavarta, mint az Európából érkezetteket. És az sem igaz, hogy a közönség ellenük fordult volna: ez a nagyszerű publikum – kivéve Mexikó válogatottjának találkozóit – annak a csapatnak szurkolt, amelyik jobban, szebben futballozott! Nem véletlenül ők kapták meg a fair play-díjat!

A „tudósok" abban nem tévedtek, hogy dél-amerikai csapaté lett a pálma, csakhogy azt nem Brazília vitte el, hanem Argentína – de teljesen megérdemelten. Miért is történt ez így? Egy mondatban kifejezve: azért, mert a brazilok a hamisítatlan dél-amerikai futballt játszották Pelék, Garrinchák, Didik, Santosok nélkül, az argentinok viszont a dél-amerikaiak európaiasított változatát Maradonával, Burruchagával ékesítve.

De tévedtek a „tudósok" az európaiak megítélésében, hiszen az elődöntőbe Argentína mellett az NSZK, Franciaország és Belgium is bekerült, így hát az utolsó felvonásban 3:1 lett az eredmény Európa javára.

A legjobb futballt rajtuk kívül olyan csapatok játszották, mint a szovjet, a dán, a spanyol válogatott.

S ennek a Mundialnak azok voltak az igazi fényei, amikor ezek a csapatok jelentek meg a pályákon, s ha mérkőzéseiken nem is jutott érvényre minden alkalommal a korszerű és kulturált játék, azért akadt bőséggel bemutató abból, amiért az emberek annyira szeretik a futballt. S hogy ez így volt, azt a legjobban bizonyítja a semleges közönség nagyon gyakori tetszésnyilvánítása, s az a szeretet, amivel a csapatokat mindenütt fogadták.

S mindehhez hadd tegyem hozzá: a közönség a találkozók során elfeledte, hogy ezekben a napokban magas árat kellett kifizetniök a most anyagiakban nem nagyon dúskáló mexikóiaknak, s valóságos ünnepi hangulat uralkodott el a lelátókon. Azt a néhány száz angolt, akik a futballmeccsek árnyékos oldalairól is hoztak valamit Európából, hamar elfeledték, hiszen Shiltonék elég hamar csomagolni kényszerültek, s így a rendzavarásra hajlamosaknak nem volt okuk a bevetésre.

Mint minden korábbi VB-n ezúttal is megismerkedhettünk több egészen kiváló labdarúgóval, akik kissé nehéz helyzetben kerültek a fénybe, hiszen egy maradonai káprázatban kellett művészetüket bemutatniok, de bizonyos, hogy igazi értéküket rövidesen milliós nagyságrendben fejezi ki majd a játékosbörze, amely igencsak megélénkül napjainkban.

A FOCI VIRÁGAI

Én már alig várom, hogy Disztl Péter, Sallai Sándor, Garaba Imre, Péter Zoltán, Kardos József, Róth Antal, Kiprich József, Kovács Kálmán, Détári Lajos és a többiek, akik kinn voltak Mexikóban, újra kifussanak a zöld gyepre, hogy most már a bajnoki pontokért vívják meg az egymást követő találkozóikat.

Nagyon türelmetlen vagyok, s ennek az az oka, hogy azokra a fiúkra vágyom, akik az elmúlt két év során oly bőkezűen ajándékoztak meg a futball szépségeivel és értékeivel.

Tudom én, hogy az a viszony, amely szurkoló – én bizony szurkolónak tartom magam, s inkább csak a szépre emlékezem – és futballista között kialakul az idők folyamán, nem felhőtlen! Mindkét félnek vannak igényei – ezek olykor teljesíthetetlenek – s ha valamelyik fél adós marad, akkor a másik morcossá válik. (Mint például a mieink BEK, KEK, UEFA-Kupa komplesszusa miatt – a vidi-ügy a kivételek között kezelendő.)

Tudom, minden bajnoki év előtt új remények ébrednek, új követelmények és célok tűzetnek ki, sok esetben függetlenül attól, hogy ezekre megteremtődtek-e a feltételek.

Ha nem tudnám, hogy az itt említett futballisták magukban hordják továbbra is azokat az értékeket, amelyeknek nyomán a nemzetközi sajtó és szakembergárda sokat várt tőlük a mexikói megméretés során – kissé még túl is értékelve őket –, akkor most el lennék keseredve.

De én nem váltam a katasztrófa után sem kishitűvé, nem pedig azért, mert én nem az irapuatói és a leoni vendégjátékra, hanem a népstadionbeli magyar–brazilra emlékezem! Akik olyan játékkal ejtettek engem is csodálatba, azok további művészi munkára is képesek.

Én tehát nem álmokat kergetek, hanem annak a brazilok elleni varázslatnak szeretném a nyomába szegődni, de nem egyedül – VELETEK együtt, mert a szézám kulcsa nálatok van.

Gyerekek – már megengedhetem magamnak, hogy így szólítsalak benneteket – én úgy emlékszem a brazil meccsre, mint egy rétre, amelyen az enyhe szellőben hajladoznak a tarka virágok.

Arra is emlékszem, hogy a virágok a repülőgépre kerültek – ez a modern világunkban gyakran megesik a magyar virágokkal. Aztán néhány kertész barátomtól azt is tudom, előfordulhat, hogy idegen tájon, nagy kánikulában olykor lehervadnak, színüket vesztik a mezey virágok. De nem kell siratni őket, a hervadás csak átmeneti, a hazai környezetben magukhoz térnek, szinte észre sem vesszük, és ismét virágos a rét...

Türelmetlen vagyok, alig várom, hogy sétálhassak egyet-kettőt a kispesti, a győri, a fehérvári, az újpesti, a Hungária körúti és minden más réten, ahol a futball színes virágai hajladoznak a nyárvégi szélben.

T. E.

Az egységes csapatjáték bámulatos ereje!

Milyen is volt ez a mexikói Mundiál? Ennek megítélése meglehetősen szubjektív dolog. Lesz, aki úgy emlékszik majd vissza, hogy remek küzdelmek voltak, mások pedig azt vallják: nem volt egyéb csak harc, látványosság nélkül. A mi számunkra mindenesetre keserű volt a szőlő leve. Dicstelenül hagytuk magunk mögött a csoport-mérkőzéseket, s a 0–6-os és 0–3-as vereség lerombolta azt a várat, amelyet erősnek véltünk. Az élet azonban megy tovább. Meggyőződésünk, hogy lesznek olyan edzők, vezetők, játékosok, akik a történtekből okulnak, akik a Mundial tapasztalatait pályafutásuk alakításában felhasználják.

A tévé képernyője előtt milliók foglaltak helyet, s a labdarúgás igazi kedvelői, a hajnalba nyúló mérkőzéseket is végig nézték. Örültek és bosszankodtak, dicsértek és bíráltak, s persze vitatkoztak, olykor a civódás határáig. Amióta befejeződött a Mundial sok vélemény látott napvilágot. A kommentárok rendszerint a napi eseményekkel, mérkőzésekkel foglalkoztak. Mi arra voltunk kíváncsiak: mi a vélemény az egész VB-ről, a csapatokról, a játékosokról, a taktikai változásokról, a játékosok általános felkészültségéről.

Nagyobb volt a füstje, mint a lángja

Várhidi Pál, az Újpesti Dózsa egykori mestere négyszer vezette bajnokságra csapatát, s mint válogatott védőjátékos is hírnevet szerzett magának. Nemrég tért haza Kuvaitból, ahol három éven át edzősködött. Egyike a legtapasztaltabb magyar szakembereknek, alapos ismerője a világ labdarúgásának. Nos, Várhidi nincs elragadtatva:

— Ennek a VB-nek nagyobb volt a füstje, mint a lángja. Sokkal jobb, sokkal színvonalasabb mérkőzésekre számítottam, s arra, hogy végre megújul, erősödik a támadójáték, több lesz a kezdeményezés és háttérbe szorul a kontrajáték, a defenzív alapállás. A csoportmérkőzéseken sokat bosszankodtam, mert látszott, hogy a csapatok mérlegelnek, számítgatnak, döntetlenre játszanak, latolgatják, kivel kerülhetnek szembe. Mindez persze a jelenlegi lebonyolítási rendben érthető. Meggyőződésem például, hogy az NSZK nem tett nagy erőfeszítést annak érdekében, hogy legyőzze a dánokat, mert Beckenbauer tudta: ha nyernének, kedvezőtlenebb párosítás várt volna rájuk. Így maradt Marokkó, a biztos továbbjutás reményében.

— A nyolc közé jutásért már érdekesebb volt a játék, több kockázatot kellett vállalni. Később még inkább így volt. Figyeltem mit játszanak a csapatok? Örömmel láttam, hogy a brazilok, a franciák, a szovjetek, a spanyolok, a dánok, az argentínok megmegújulóan kezdeményeztek. De *a jellemző mégis az volt, hogy a csapatok a Mundialon rendkívül zártan védekeztek!* Olyan mértékben támadtak csak, hogy a labdát kedvező eredmény esetén középen, vagy ritkábban elöl tudják tartani. Mindig az eredmény alakulásától függött, hogy támadnak-e vagy inkább védekeznek. *Ha baj volt, nyitottak és rohantak, ha nem, akkor inkább a saját kapujukra ügyeltek, rendszerint vegyes védekezéssel, úgy, hogy jobbára területet védtek, s akik egy bizonyos zóna határon belülre merészkedtek azokat gyorsan megtámadták. Különö-*

Két apró óriás – Maradona és a belga Scifo – harcából ezúttal is az argentin fiú kerül ki győztesen, ő fejeli el a labdát

sebb, újszerűnek tűnő taktikai változatot nem fedeztem fel, de nagyon tetszett az, amikor a spanyolok a dánok ellen gólt kaptak, valósággal lerohanták ellenfelüket úgy, hogy már a dánok 16-osánál megtámadták a védőket, tehát tulajdonképpen *kijöttek egészpályás emberjogásra, letámadták őket, ami elég kockázatos megoldás volt, de nagyon hatékony. Ezen a mérkőzésen a spanyolok a VB legjobb játékát produkálták. Nem is értem, hogy voltak képesek ilyen szédületes tempóra.*

— Nagyon tetszett a Szovjetunió rendkívül gyors, ötletes csapatjátéka. *Korszerű, parádés futballt mutattak be, sajnálom, hogy bírói tévedés is közrejátszott kiesésükben*, különben a döntőben lett volna a helyük. Az argentinok mérkőzésről mérkőzésre feljavultak, sokat erősödött a hátsó játékuk, de a döntőben csak Schumacher ügyetlensége miatt tudtak győzni, bár jobbak voltak mint a gépfutballt játszó nyugatnémetek. A franciák színes játékmódja tetszetős volt, de a végén idegileg és fizikailag is elfáradtak.

— *Sajnálom, hogy Maradonán kívül nem láttam olyan extra klasszist, akinek a személyisége annyira rányomta volna a bélyegét az egész csapat játékára, mint ahogyan az övé. A bíráskodás pedig csapnivaló volt, méltatlan egy VB-hez.* Engedték a reklamálást, legyintgetést, az időhúzást, a sportszerűtlen öltözködést, a színészkedést, ítéltek jogtalan 11-eseket, s tovább foglalkoztattak olyan bírót is, aki az előző mérkőzésen eredményt befolyásoló hibát követett el, mint például az az angol, aki a Mexikó—Paraguay találkozót vezette, s aztán egy elődöntőt is rábíztak.

— A magyarok? Mit is mondhatnék? Három év alatt nagyon sok jót hallottam és olvastam a magyar válogatottról, a közvélemény bizalma, reménye magasra szárnyalt, talán ez is baj volt és sok minden más, amiről mi itthon semmit sem tudhattunk. Annyi tény, hogy *szereplésünk több volt mint kudarc, csalódás. Megalázó volt a 0-6 és a 0-3, mert duplája is lehetett volna. A franciák az első félórában szinte tálcán kínálták nekünk a döntetlent, mert az ilyen eredmény nekik is megfelelt volna. Nem tudtunk élni a lehetőséggel.* **Most aztán teljes** lehet a **letargia, egyhamar** aligha **kászálódunk** ki abból a **szakadékból,** amelybe **ismét belezuhantunk.**

Egy begyakorolt szabadrúgás kombinációból a marokkói Zidane 20 méterről rúg gólt Jennings, Észak-Írország kapusának hálójába

A mai futball ilyen és mégis szép

Both József, az MTK-VM fiatal edzője azok közé tartozik, akiknek tetszett a VB, mégpedig nagyon.

— Némi túlzással azt mondhatom, hogy a Mundial hetei ünnepet jelentettek számomra. Minden mérkőzést érdekesnek találtam, legalábbis valamilyen szempontból. Az óriási tét persze megszabta a csapatok játékmódját. Magával ragadó volt a játékosok kifogástalan erőnléte, fizikai nagyszerűsége és magas szintű technikai képzettsége.

— Nem lepett meg, hogy azok az országok szerepeltek igazán jól, amelyeknek fejlett a labdarúgó kultúrája, erős, színvonalas az országos bajnoksága. Ezeknek a válogatottaknak szervezett és nagyon tudatos volt a játékmódjuk, s rendkívül fegyelmezett és célratörő. Érdekes, hogy ezt sokan nem értékelik kellően. A régi értelemben vett látványosságot, szárnytámadásokat, kombinációkat, a sziporkázó összjátékot mostanság ne várjanak. A mai futball ilyen, s ennek is meg vannak a maga szépségei! Félelmetes a küzdelem, nagy az iram, taktikus a játék, többen védekeznek, többen támadnak, a posztok kötetlenebbek, a tudás kiszélesedett, a játékosok sokoldalúbbak. Ezeket az erényeket a játékosok a klubjukban sajátították el, s természetes, hogy a VB-n is ezt hozták a felszínre.

— Többen azt mondják: védekeztek a csapatok, s ez volt a jellemző. Nekem más a véleményem, én azt vallom: *a védekezés és a támadás egyensúlyban volt, mégpedig nagyon tudatos módon.* Öröm volt nézni, ahogy a védők hátulról építkeztek, ahogyan kihozták és nem vágták el a labdát, ahogyan a széleken felfejlődtek, ahogyan védőjátékosok is veszélyeztették az ellenfél kapuját. *A brazil hátvéd Josimar például élményszámba menő gólokat rúgott, s bámulatosan kezelte a labdát, szélsőként ment fel.* Megtették mások is, hogy szinte csatárszerűen játszottak.

— Sajnálom a dánokat, kiesésüket azzal magyarázom, hogy elragadta őket a játék, s közben kevesebbet törődtek a védekezéssel. A franciák a szó igaz értelmében kombinatív csapatjátékukkal tűntek ki, de alig volt náluk olyan játékos, akinek a futógyorsasága rendkívüli lett volna. *A brazilok zsenik, de az ő futballjuk külön világot jelent.* Nem szabad utánozni őket, nekik kell megtanulni azt a szervezettséget, amelyet Európa képvisel, s akkor ők lennének a világbajnokok. *Argentína méltán lett első. És nemcsak azért mert van egy Maradonájuk!*

Le akarták írni Európát...

Mucha József, a Ferencváros egykori válogatottja Belgiumban hivatásos labdarúgó is volt. Most a Ferencváros junior csapatának ügybuzgó, tehetséges edzője.

— Nem vagyok elragadtatva attól, amit láttam, márpedig mindig ott ültem a tévé előtt, s nagyon kíváncsian vártam, tapasztalok-e valami olyasmit, amire azt mondom, no ez az! Valami olyant, amely fellelkesít, utat mutat, feltétlenül követésre méltó. Engem egyáltalán nem hat meg az, hogy a nyugatnémetek, a dánok és minden csapat játékosai milyen lelkesen, nagy becsvággyal

Az egységes csapatjáték bámulatos ereje!

Papin (a francia csatár sötét mezben) a mérkőzés egyetlen gólját szerzi Kanada ellen

küzdöttek. Nagy dolog, még jó, hogy egy Mundialon egy ország képviseletében lelkesen harcolnak, szívüket adják a sikerért. Ez elemi követelmény, vagy nem?

— És azt is természetesnek vélem, hogy szervezett csapatjáték volt az uralkodó. Európától ilyen vonatkozásban a latin-amerikaiak is tanulhatnak. A VB előtt is tudtam, hogy Európa jobb lesz, mint Dél-Amerika, vagy Közép-Amerika. Uralták is a mezőnyt, még akkor is, ha a világbajnoki címet végül is egy dél-amerikai csapat szerezte meg.

— Az a véleményem, hogy ez az egész mexikói légkör, időjárás, étkezés túl volt misztifikálva! Egyenesen nevetséges volt, ahogyan le akarták írni *Európát*, mondván, Mexikóban az európaiak egyszerűen nem tudnak majd játszani, nem lesz levegőjük, nem tudnak rohanni, össze fognak esni. Azt hiszem, hogy ennek az ellenkezője történt. Ami szembetűnő volt: az a rossz pálya. Laza volt a talaj, kifordult a fű, nehéz volt megindulni, elrugaszkodni, megállni.

— Tetszett a dánok sajátos játékfelfogása, nagyszerű volt a szovjet tizenegy, s úgy vélem tovább erősödött a védőjáték, például az argentinoknál is. A játékosok technikailag és fizikailag nagyon képzettek és gyors ritmusban játszottak, de a legjobbak is elkövettek kezdetleges hibákat, olyanokat is, amikből az ellenfél gólt lőtt, s amiért egy úttörő játékost is meg lehetne büntetni. Schumacherre, az NSZK kapusára pedig nagyon mérges vagyok, mert érdemtelenül dicsérik őt agyba-főbe. Szerintem az NSZK miatta is bukott el a döntőben. Két gólért is felelős.

— A magyarokról nem mondok semmit, az én számból nem ildomos most a bírálat.

TIZENHAT EGYÜTTES A BAJNOKI NYITÁNY ELŐTT

Míg a világ Mexikóra figyelt, azokban az országokban, amelyekben őszi–tavaszi rendszerben bonyolítják le a bajnokságot, az őszi idény tennivalói kerültek előtérbe. Így történt ez nálunk is. Tennivaló pedig akadt bőven, hiszen minden együttesnél ki kellett alakítani az első csapat keretét, amely csaknem mindenütt keresztül ment kisebb nagyobb változásokon. Le kellett bonyolítani ezzel kapcsolatban az átigazolásokat, mert az erősítések nem csupán saját erőforrásból történtek, hanem idegenből is. Rövid pihenő után került sor a felkészülés heteire, majd a formába hozás munkájára. Végső soron ezt a célt szolgálta az Intertotó mérkőzés sorozata, valamint azok a rövidebb portyák is, amelyeket a közelebbi és távolabbi országokban bonyolítottak le. Az érdekelt 4 élvonalbeli csapatunk, a Bp. Honvéd, a Pécsi MSC, a Rába ETO és a Vasas pedig már félszemmel a nemzetközi kupa-tornákra, a BEK-re, az UEFA-Kupára, illetve a KEK-re ügyelt, s persze sok játékos fejében fordult meg az is, hogyan lehetne az új válogatott keretben helyet kapni, hiszen nyakunkon vannak az újabb erőpróbák: az Európa Bajnokság és az Olimpiai torna selejtezői.

Hogy hol, mit tettek, milyen tervekkel és reményekkel indulnak neki az új bajnoki évnek, arról szólnak 16 NB I-es csapat illetékesei.

Tovább az úton

BP. HONVÉD

A Bp. Honvéd ügyvezető elnöke elfoglalt ember. Szinte percre be van osztva munkanapja reggeltől estig. A most 54 éves vezető a Néphadsereg ezredese. **Dr. Sándor György** azonban rendkívül előzékeny házigazda. Korábbi telefonbeszélgetésünket úgy fejezte be, hogy nem fontos percre érkezni, s ha lehetőség nyílik rá, hosszúra nyúlhat az eszmecsere, melynek egyetlen pontja van, a Bp. Honvéd labdarúgó csapatának jelene és jövője.

A Honvéd ma kétségkívül a legismertebb klub Európában a magyarok közül. Az FTC-t, MTK-VM-et, a Dózsát, Vasast, a múltja, a kispestiket a múlt mellett a jelen emelte a pulpitusra.

Hogy ilyen marad-e a helyzet a jövőben is, sokak előtt nehéz kérdésnek tűnik. A Honvéd ügyvezető elnöke is azok közé tartozik, akik úgy vélik, igen sokat kell tenni azért, hogy rendben menjenek a dolgok, sőt a fejlődés töretlen maradjon.

A piros-fehérek a harmadik bajnoki címmel, amit zsinórban nyertek olyan sikert értek el, amivel a nagy elődök, Bozsikék sem büszkélkedhettek. És most hogyan tovább?

A Honvéd számára új időszak kezdődik. A két évszám, amit az eltervezett szakasz jelent: 1986—1990. Tehát a XIV. VB kezdetéig tart a most kezdődött időszak.

Ezért kötöttek négy évre szerződést **Komora Imrével,** aki az előző négy évben három aranyat, egy bronzot és egy MNK-sikert ért el a csapattal.

● Mi az elvárás erre a hosszú időszakra?

A válasz egyértelmű.

— Mindig dobogón kíván végezni a Bp. Honvéd — ez a lényege a hazai terveknek — fogalmazott dr. Sándor György. — Azt hiszem, ez így teljesen világos. A csapat játékosállománya megfelelő, hazai szinten a legjobb marad a távozások után is.

● Nagyot, Andruscht és Bodonyit tehát pótolni tudják?

— Igen. Ezért engedélyeztük számukra, hogy külföldre menjenek. Nagy Antal szerződése hamar eldőlt, Bodonyi esetében pedig az történt, hogy mivel sérülése miatt kevesebbszer jutott szóhoz, nem figyeltek fel rá annyira, mint Nagy Antalra. Ettől függetlenül mindent elkövettünk azért, hogy a csatár mindenképpen jól járjon. Ők ketten jelentik a leglényegesebb távozókat. Rajtuk kívül elengedtünk másokat, így például **Lászlót.**

● Kik állnak a csapat rendelkezésére?

— Fodor után, aki még az elmúlt bajnokság végefelé került a Honvédba, új ember a kapus **Gelei Károly,** aztán az egri **Sass, Csuhay** is hozzánk kíván igazolni, miután lejárt a szerződése a Videotonnál. Ők, kiegészülve néhány tehetséges juniorral, olyan utánpótlást jelentenek, amely biztosítja a jövőt, az állandó folyamatosságot.

● Tartsunk egy kis terepszemlét. Kik állnak most rendelkezésre?

— A kapuban Gelei és Gróf marad, így lényegében két fiatal kapusunk van. Remélhetően Gelei hamar beilleszkedik közénk. A hátvédsorban **Sallai, Garaba** és **Cseh** helye biztos, ők a régi játékosaink, ma már válogatott szinten játszik Cseh is. És itt van **Dózsa,** ha szükséges **Kerepeczky** és mások is.

Csuhay a távozó Nagyot pótolja. A középpályán nincsenek gondok. **Gyímesi, Détári, Sikesdi, Fitos** és mások itt vannak a Honvédban. Elöl **Fodor, Dajka, Kovács, Sass** és mások várják a rajtot. Úgy vélem, hogy ha rendszeresen és posztra igazolunk és mindig csak annyi játékost, amennyi feltétlenül szükséges, akkor nem lesz és nem is lehet gond.

● Idehaza tehát az állandó dobogós helyek és az MNK-szereplés a cél négy évre. És mi lesz a nemzetközi porondon?

— Nem dicsekedhetünk sem a válogatottban játszók VB-szereplésével sem pedig a BEK-ben elértekkel. Éppen ezért itt döntő változásokat akarunk elérni. Mi az új szövetségi kapitánynak is minden segítséget megadunk. Edzőnk úgy készíti fel a csapatot, hogy a mieink mindenben partnerek legyenek az új válogatott kialakításában. Ami pedig a nemzetközi szereplésünket illeti, ott gondok vannak. Kétszer is leszerepeltünk a BEK-ben. Most másként akarjuk csinálni a dolgokat.

● Mire gondol?

— Arra, hogy pontosabban tervezünk. A BEK számunkra fontos terület arra, hogy jobban megismerjenek minket. Ezért a két korábbi szakaszban elért eredményünk elfogadhatatlan. Két éve a svájci **Grashoppers,** idén pedig a **Steaua** vert ki minket. Az igaz, hogy a román bajnok remek csapat, de nem ilyen eredményeket lehetett volna elérni velük szemben!

● És most arról, ami a közeli hetek, hónapok terve. Mi vár a Honvédra az elkövetkező időkben?

— Mérkőzések Franciaországban, alapozás az NSZK-ban, aztán meccs Törökországban, majd ha jó ajánlatot kapunk Spanyolországban.

● Alakul az újjászerveződő csapat, lesz pálya is?

— Igen, s az új kombinát remek! Szeptemberben, a Fegyveres Erők Napján lesz az avatás. Legkorábban a világítóberendezés készült el, ezt követte a játéktér felújítása, a fűtött gyepszőnyeg kialakítása, s közben jó ütemben alakultak a dolgok a további létesítmények dolgában is. A körülményeket, a létesítményeket tekintve elértük az európai színvonalat.

● Mit tesznek a közönségért?

— Hadd szögezzem le, sokkal többen szurkolnak nekünk, mint ahányan kijárnak a meccsekre. Ám nagyon lényeges, hogy a helyszínen buzdítsák a Honvédot. Mindent elkövetünk azért, hogy a csapat érezze a közönség szeretetét, bizalmát. Szeptembertől erre mód lesz. Ügyelnünk kell arra, hogy a nézőszám jelentősen gyarapodjon!

VARGA BÉLA

Tavasszal Fodor (fehér mezben) legtöbbször még csak csereként került a csapatba. A képen a Vasas Farkasával csatázik

László Sándor felvétele

Az élmezőnyben maradni

PÉCSI MSC

Pécsett talán még sohasem emlegették ennyit az előző bajnoki évet. Ha a kiesés ellen küzdöttek, akkor a szezonzáráskor azt mondták, hogy gyorsan feledjük el. Ha a középmezőnyben zárt a csapat, akkor az megint nem volt beszédtéma. 1986 tavaszán viszont más történt, a PMSC fennállása óta először végzett dobogós helyen. Így aztán érthető, hogy játékosok, vezetők és szurkolók körében ez a nagyszerű helyezés a téma még akkor is, amikor már elkezdődött a felkészülés az új bajnokságra.

Igaz, a szakvezető *Garami József* most már arra figyelmezteti játékosait, hogy az új feladatokra kell figyelniük, de azért néha ő is engedékeny, mert az ezüstérem csillogását nem lehet elfelejteni. Neki is ez volt a legnagyobb sikere. A mesteredzői címet ugyan az utánpótlás nevelésében elért eredményeiért kapta másfél évvel ezelőtt, de ahogy mondja, ez a bajnoki második hely a felnőtt csapattal annak a munkának a folytatása. És ez biztosan így van, mert a jelenlegi csapatban elvétve akad olyan játékos, aki ne Garami nevelés lenne.

— Nem volt könnyű elérni ezt a szép eredményt, de a neheze csak most következik — mondta Garami József. — Nekünk ősztől két vasat kell egyszerre a tűzben tartanunk és a fiatal gárdának ez lesz az igazi megmérettés. Az elmúlt évben bizonyító fiataloktól még további fejlődést várok és ez garancia lehet arra, hogy megőrizzük helyünket a bajnokság élcsoportjában. Gondolok itt *Kónyára, Turira, Lovászra, Megyerire, Czérnára, Bérczyre* és azokra is, akik ritkábban kaptak lehetőséget, mint például *Tomka, Márton* vagy *Udvardi.* Az idősebbektől azt várom, hogy ugyanúgy álljanak helyt, mint eddig. Közéjük sorolom a válogatott *Róthot, Mészárost* továbbá *Tomát, Brezniczkyt, Lutzot* és a kapus *Bodnárt*. Itt kellene *Lőrinczet* is említenem, de ő engedélyt kapott arra, hogy külföldre szerződjön. Remélem, sikerült a terve. Ha nem, akkor továbbra is számítok a játékára. A másik nagy feladat az UEFA-Kupa lesz. Tizenhat év után indulhat ismét pécsi csapat európai kupában és természetesen szeretnénk becsületesen helytállni.

Ahhoz, hogy Garami József tervei megvalósuljanak, a körülmények biztosítottak. Bármennyire is furcsa, ez nagy szónak számít a Mecsek alján. Mert hiába bázisa a hetvenes évek elejétől a város számos nagyüzeme és intézménye a PMSC-nek, eddig csak huzakodva teljesítették a vállaltakat. Most viszont, hogy jól szerepelt a csapat, mindenki bőkezűbb lett.

A játékosok is jól érzik magukat a városban, példa erre, hogy az utóbbi években senki sem ment el a csapattól. A húszas keretből minden olyan labdarúgó, akikre számít a klub, meghosszabbította szerződését.

— Megfelelőnek tartom a játékosállományt, több ügyes fiatal is kopogtat az ajtón, de ez nem jelenti azt, hogy néhány posztra ne keljen hoznunk máshonnét játékost — folytatta a mesteredző. — Ha Lőrincz mégis külföldre megy, akkor kellene egy baloldali középpályás. A jelölt a Vasasból *Balogh Attila.* Őt még Szegedről ismerem és talán sikerül megegyeznünk a piros-kékekkel. Ha Lőrincz marad, akkor is kell egy baloldali középpályás, mert Sanyi már 32 éves. Valószínűleg Mészáros és Udvardi a nyár végén bevonul katonának, őket is pótolni kell. A ferencvárosi *Szabadira* gondoltunk, ő egyébként innen a megyéből került a fővárosba, őt is ismerjük közelebbről. Van még néhány nyitott kérdés, amit a bajnoki rajtig tisztázni kell. Két játékosunk — *Bendes* és *Pillinger* — leszerel, őket is figyelembe veszem majd a csapatépítésnél. Ha mégsem sikerülne csatárral erősítenünk, akkor *Dobány* is számításba jöhet a katonáskodó Mészáros helyén.

Brezniczky dr. hátvéd létére pontokat érő gólokat is szerzett

Nemcsak a bajnoki ezüstérem, a nemzetközi kupaszereplés is kötelezi a csapatot arra, hogy megszépüljön az *újmecsekaljai stadion.* Itt viszont lépéshátrányban vannak és ezt kell majd behozni a közeli hetekben. A hetvenes években vita volt azon, hogy hol legyen a PMSC pályája. A jogelőd, a Pécsi Dózsa a PVSK stadiont bérelte, és a fúzió után is ott játszott pár évig a PMSC. 1979-ben költöztek végérvényesen Újmecsekaljára, de az a pálya éppen hogy csak megfelelt az élvonal követelményeinek. A felújítás éveket váratott magára, most kezdtek csak hozzá a munkához. A tervekről *dr. Tüske Csaba* technikai vezető beszélt:

— Annak idején játékosként tagja voltam a csapatnak, amely hat UEFA Kupa mérkőzést játszhatott 1970 őszén. Örülök annak, hogy most vezetőként ismét egy kupaszereplés részese lehetek. Az öltöző már majdnem olyan állapotban van, ami megfelel a nemzetközi követelményeknek. Átalakítottuk az épületet, újak a bútorok, itt már nem kell szégyenkeznünk a külföldi csapatok előtt. A lelátón viszont van még munka. Tavasszal ugyan elkészült a két kapu mögötti lelátó, de szeretnénk tovább bővíteni a nézőteret és az a tervünk, hogy húszezer nézőt kényelmesen elhelyezhessünk. Égetően szükségünk van edzőpályára is, és most kezdődik majd ennek a kialakítása. Felfrissítettük a gyepszőnyeget is, úgy döntöttünk, a bajnokságig nem játszunk rajta mérkőzést. Átalakítjuk a sajtóhelyet is. Ha mindennel időben el akarunk készülni, akkor számunkra kevés pihenő lesz a nyáron. De ha már eljutottunk idáig, akkor hiba lenne megtorpanni.

Lázár Lajos

Bodnár kitűnően őrizte a pécsi kaput

Lovas Albert felvételei

A dobogó a cél

FERENCVÁROS

Bár júniusban a labdarúgó VB volt a sztár, az Üllői úti stadion bejáratánál, az üvegezett vitrinek előtt most is rendszeresen találkoztak a törzsszurkolók. Az eszmecsere kibővült a világbajnokság nagy csatáival, elemezték egy-egy válogatott játékerejét, megvitatták a soros összecsapás szakmai tanulságát. Meglehetősen sok beszédtémát adtak Maradonáék, Platiniék, de annyit nem, hogy mellettük ne essen mindig szó a csapatról.

A Fradiról.

Itt mindig akadt új hír, ha más nem, hát egy jó kis pletyka. Hogy ki megy el, ki jön, ki szereti az edzőt, ki nem, ki mit kér, ki mit kap, kit milyen trükkel szerzett meg a klub. Az információpiacon tehát mindig van mit venni, s van mit eladni. Egy fél óra untig elég ahhoz, hogy valóban sok mindent megtudjon az ember a zöld-fehér futballcsapatról.

Mi a fél órát ezúttal mégsem a „hírbörzén", hanem **Dalnoki Jenő** vezetőedzővel töltöttük.

◆ **Arról érdeklődtünk, mi történt az együttes körül azóta, hogy befejeződött az 1985—86-os bajnoki esztendő.**

— Mondhatnám, minden megy a régi kerékvágásban — kezdte a szakember. — Dolgozunk, készülünk az új feladatokra.

◆ **Hogy nyaraltak a játékosok?**

— Remélem gyorsan kipihenték az előző év fáradalmait. Azért mondom, hogy gyorsan, mert sok idejük nem volt.

◆ **Mennyi ideig tartott a szabadság?**

— Másfél hétig.

◆ **Nem kevés ez?**

— Szerintem nem. Egy futballista véleményem szerint ez idő alatt regenerálódik. A hosszú szünet teszi tespedtté a sportembert. Két hét untig elég. De még a két hétre is úgy engedem el a játékosokat, hogy akkor is mozogjanak, az sem baj, ha időnként a labda is jelen van a szünnapok alatt. Van akinek felesleges is mondani az ilyesmit. Ezek meglehetősen sok kék-zöld folttal jöttek vissza a szabadságról.

◆ **Mi lett velük?**

— Kicsit összerugdosták őket a strandmeccseken.

◆ **Nem neheztel az ilyesmikért?**

— Ha nincs komolyabb baja senkinek, akkor nem. A kék-zöld foltok előbb-utóbb elmúlnak. Viszont nem kell a nulláról kezdeni mindent. Nem azon kell ügyködni, hogy lemenjenek a szünet alatt felszedett kilók, két kilók, ne adj isten három kilók.

◆ **Ezúttal nem is akadt, aki súlyfelesleggel érkezett meg az évkezdésre?**

— Még így is akadt. Józsának és Pinternek voltak ilyen gondjai. Az utóbbinál érthető a dolog, ő viszéroperáción esett át, míg abból lábadozott, szedte fel a felesleges kilókat. Józsa pedig meglehetősen hamar ledolgozta.

◆ **Az új labdarúgóévben milyen változások történtek az együttesnél? Kik hiányoznak majd a csapatból a nyitányt jelző sípszónál?**

— Három régi futballistánktól elköszöntünk. Rab, Ebedli és Pogány búcsút vett a zöld-fehér trikótól.

◆ **Mi lesz a sorsuk? Abbahagyják, vagy máshol folytatják a játékot?**

— Úgy tudom fociznak tovább. Vagy külföldön, vagy idehaza.

◆ **Rajtuk kívül más nem igazol el az FTC-ből?**

— De igen. Elment Erdélyi is. Ő információim szerint Szegeden játszik majd.

◆ **Kiket igazolt az FTC?**

— Három játékost. **Vaszilt** a Videotonból, **Dzurjákot** Diósgyőrből és **Józsát** Tatabányáról. Ez utóbbi lényegében véve hazajött, hiszen korábban a mi fiunk volt.

◆ **Tehát a két mezőnyjátékos beépítése a legközvetlenebb feladat.**

— Csak az egyiké. Vaszil szerepeltetésével ugyanis még egy kicsit várnunk kell, mert augusztusban bevonul katonának.

◆ **Készül a vezetőedző lényeges átszervezésre a csapatban?**

— Meghökkentő személycserék aligha lesznek, viszont a csapatbakerülésért remélhetően nagyobb lesz a verseny. Minden csapatrészben több az ember, mint a poszt. Különösen a csatársorban tűnik nagynak a tülekedés, hiszen a három helyre hat pályázó is van. **Kvaszta, Zsinka, Pölöskei, Dzurják, Répási** és a fiatal **Dukon.** Mint minden poszton, itt is az szerepel, aki a legjobb formát hozza, aki lelkesedésben, akarásban is többet ad a társaknál. Ami pedig még az átszervezés fogalomkörébe tartozik, megpróbálom a beállós posztra **Kellert** beépíteni.

◆ **Az első benyomások ez ügyben?**

— Keller tehetséges játékos, aki úgy érzem itt is bizonyít.

◆ **Mi hiányzott legjobban az elmúlt évben az Üllői úton?**

— A gól. Mert már ment a csapat, hajtott, iparkodott, még a helyzetekig is el-eljutott, de a befejezésekkel sok volt a gond. E téren komoly változásokra van szükség. Remélhetően Dzurjákkal gólerősebb lesz támadójátékunk.

◆ **Hogy illeszkedik be az együttesbe a diósgyőri fiú?**

— Idő kell ahhoz, hogy megszokja a csapatot, a csapat meg őt.

◆ **Mi a helyzet Szabadival?**

— Őt elengedjük.

◆ **Nem illik bele sehogy sem a csatár a vezetőedző elképzelésébe?**

— Így nem. Ilyen mentalitással, hozzáállással nálam nincs helye az együttesben. Azt hiszem nem róhatja fel nekem, hogy nem voltam vele szemben türelmes s megértő. Nem egy lehetőséget kapott, s nem kettőt. Nem élt vele, így aztán minden valószínűség szerint elválnak útjaink.

◆ **Mi a feltétele átigazolásának?**

— Hogy megkapjuk az érte járó összeget.

◆ **És ha nem viszik el?**

— Akkor itt maradhat. De ha játszani akar, akkor alaposan meg kell változnia. Itt ez eddig nem sikerült. Azért is döntöttünk úgy, hogy elengedjük, hátha egy új környezetben mégiscsak meg tud újhodni.

◆ **Mindenki harcra kész volt az évkezdéskor?**

— Kincses kivételével. Ő még a Csepelről hozott makacs lovaglóizom sérülését gyógyítgatta Hajdúszoboszlón, amikor mi már játszottunk az Intertotó kupában. Remélem a kúra használ s az új idény kezdetére már teljesen egészséges lesz a középpályás.

◆ **Mi a cél 1986—87-re?**

— Fel kell érnünk a bajnoki dobogóra. Ez ügyben már történtek kis lépések az elmúlt esztendőben is. Akarásban, küzdőszellemben nagyot javult ez a társaság, most végre a játékban is többet kell nyújtani. Több ötlet, elképzelés szükségeltetik a csapatmunkában, mert bár a szurkolók a küzdőszellemet is elismerik, de a látványos, gólokban gazdag játékot díjazzák elsősorban. Az Üllői úti lelátó a küzdős játékra is megtelt, de illő már ennél többet nyújtani híveinknek. Nem csak kiszenvedett, de kijátszott győzelmeket. Ehhez viszont nem elég az erő, az állóképesség, ehhez tervszerűbb s főleg gyorsabb játék szükségeltetik. Tehát a jelszó ötletdúsabbá, gyorsabbá tenni az FTC játékát.

Keller, akiből beállóst akar faragni Dalnoki mester

Lovas Albert felvétele

v. s

A sötét mezes Hajszán elhúz a labdával a honvédos Sallai mellett

Lovas Albert felvétele

Újra fel a dobogóra!

RÁBA ETO

Nem szeretnék **Gellei Imre** helyében lenni.

Azért nem, mert egyáltalán nem irigylésre méltó az ötéves Verebes-korszak után leülni a Rába kispadjára. Két első, két második, egy harmadik hely jelzi ezt az időszakot és egy sajátos, sokszor látványos, gólokban gazdag játékmód elsajátítása. Persze mindez nemcsak Verebes Józsefet dicséri, hanem a menedzselést, az egyesületi vezetést, s természetesen a játékosokat is. A Rába-team a maga erejével, a bázisszerv hatékony támogatásával, valami olyan tettet vitt véghez, amelyet soha nem lehet elfelejteni, s ami a Rába történelmének legfényesebb lapjaira kívánkozik.

Nos, mindezt Gelleinek kell folytatnia, ami aztán igazán rendkívül nehéz feladat. Mondhatnám, egyenesen félelmetes az a teher, amelyet a kétségtelenül nagyon tehetséges, eredményeket felmutató edzőnek cipelnie kell.

Szerencséjére a Rába-team segíti őt is!

Szániel János, a csapat egykori kiválósága, majd ügyvezető elnöke, ha úgy tetszik menedzsere az új beosztásban — a sportfőosztály vezetője lett — mellette áll, a felelősség terhét megpróbálja csökkenteni. Íme:

— Ha Verebes maradt volna, akkor is új életet kellett volna kezdenünk, *új csapatra van szükség!* Márcsak azért is, mert a régiek többsége egyszerűen nem áll rendelkezésünkre. Nincs már Kovács, Magyar, Mile, Burcsa, s nem lesz már Póczik és Hannich sem. Póczik újabb műtétje után visszavonult, Hannich Franciaországban folytatja. Voltak és lesznek újabb változások is. A fluktuációt már a legutóbbi bajnokságban is megsínylettük, hiszen kevésbé voltak kimagaslóak az eredmények és játékban is visszaestünk. Mindez természetes következménye egy változásnak. Most ezt a folyamatot tovább kell vinni, azon fáradozni, hogy személyi cserékkel, esetleg más játékmóddal újabb eredményeket érjünk el. Mielőtt felvetődne mire is gondolok, elmondom. Az új fiúkat úgy kell beépíteni, s új csapatot formálni, hogy a Rába továbbra is élcsapat legyen, tehát felkerüljön a dobogóra. Igényeinket alább nem adhatjuk még akkor sem, ha tudjuk, hogy nagyon magasra tettük a mércét! A múltban sok gólt kapott az ETO, igaz sokat is rúgott, mégis célszerűnek látszik egy olyan játékmód begyakorlása, amellyel biztonságosabb lesz a védelmünk. De ez már szakmai feladat, Gellei asztalára tartozik. Úgy lesz, ahogyan ő jónak látja.

■ **Apropó, miért Gellei Imrére esett a választásuk?**

— Verebes menni akart, s mi is úgy véltük, szükség van edzői változásra is. Ez lökést adhat a csapatnak, s személy szerint Verebesnek is. A legnagyobb megértésben váltunk el. Nem tette be maga mögött az ajtót úgy, hogy alkalomadtán ne tudja kinyitni. Bizonyos ellentétek dacára is, nagy megértésben dolgoztunk. És ezt nem lehet elfelejteni. Gellei Imre fiatal, de már nagyszerű eredmények állnak mögötte. Egyénisége, a futballról alkotott véleménye rokonszenves. Tudjuk, hogy törekvő, mindig többet akar, s a korszerű edzésmunka híve. És ez elég. Biztos, hogy miként Zalaegerszegen, úgy Győrben is maga mellé tudja állítani a játékosokat. Két éves szerződést kötöttünk vele, s reméljük hosszabbítás lesz a folytatása. Gellei a Mundialon végig megfigyelő volt, biztos, hogy ebben a szerekörében sokat tanult, tapasztalt, s azt nálunk hasznosítani fogja. Szükségesnek tartom nyomatékosan hangsúlyozni: nehéz időszak következik, de a visszaesés nem törvényszerű. Ha a közönség megérti az új törekvéseket, ha látja, hogy új csapat kialakításán munkálkodunk, bizonyára türelmes lesz, s az esetleges kezdeti balsikerek esetén sem pártol el a csapattól. Az ő segítségük nélkül nem boldogulhatunk!

Az új csapat körvonalai lassan kirajzolódnak.

Mészáros kapus, Menyhárt Ernő, valamint *Hannich* elment, *Póczik visszavonult, s ha távozni akar, elengedik Horváth Róbertet is.* Új fiú lesz az Ajkáról igazolt *Szalóki* (22 éves) kapus, akire edzője, *Glázer Róbert* ajánlására figyeltek fel, s akit régebbi kapusuk Tóth Lajos is igen tehetségesnek tart. Az első számú hálóőr persze Ulbert marad, aki akár a válogatottságig is viheti. *Bordács* személyében leigazoltak egy gyors, ügyes csatárt is Sopronból, valamint a már több egyesületet megjárt *Handelt.* És másokkal is tárgyalásban állnak, például két középpályással.

Szániel János:

— A védelmünk változatlan lesz, elvégre Ulbert többször is védett, a hátvédek maradtak, miként a csatárok is. Két *fiatal Somogyi és Rugovics is szerződést kap. Nehézség tulajdonképpen középpályán mutatkozik,* hiszen innen esett ki Hannich és Póczik. *Preszeller* ugyan rendelkezésünkre áll, de hátvédben többre képes. Rubold és Somogyi mellé igazolunk. A szombathelyi Nagy Józsefet szerettük volna, de végül is ő nemet mondott.

■ **Mi van az egykori hódmezővásárhelyi gólzsákkal, Starkkal?**

— Sajnos, sokat volt sérült, többször műtötték, most legutóbb az NSZK-ban. Meglátjuk: mire lesz képes. Egy rövid lejáratú szerződést biztosítunk neki. Fél év alatt minden eldőlhet.

■ **A rajt előtti hangulat?**

— Tudom, hogy közhelyként hangzik, de igazán nem találok jobb jelzőt annál, hogy *bizakodó.* A maga területén mindenki megteszi azt, amit elvárnak tőle. A közgondolkozás reális. Persze tele vagyunk feszült várakozással. Jó lenne elkerülni a buktatókat és ha mégis jön — hiszen előfordulhat —, akkor jó lenne bölcsnek, higgadtnak lenni. Úgy akarunk dolgozni, hogy feljussunk a dobogóra!

Lehet, hogy ez nem sikerül.

Ettől még a Rába-team továbbra is jól szuperálhat.

NÉMETH GYULA

Lehetőség a nagy ugrásra

ZALAEGERSZEG

A zalaegerszegi TE is azon klubok közé tartozott, amelyek csak hosszas vajúdás után oldották meg az edzőkérdést ez év júniusában. Még minden sportkedvelő élénken emlékezik azokra a találgatásokra, amelyek nemcsak Zala megyét, hanem az egész országot izgalomban tartották: helyet cserél-e a két sikeredző, **Gellei Imre** és **Verebes József?** Sokáig úgy tűnt, hogy igen. Ám a „célegyenesben" váratlan fordulat következett be. Hollandiából „importált" edzőt a Zete, **Zalai László** személyében.

— Alaposan megrágtuk ezt a kérdést, nem mondható, hogy elhamarkodottan döntöttünk — mondta **Józsi György,** a klub 37 éves elnökhelyettese. — Mindvégig tulajdonképpen e két név volt a „kalapban", s mivel Verebessel nem tudtunk dűlőre jutni, kézenfekvőnek tűnt Zalai Zalába invitálása.

■ **Az 57 éves mester három éve már letette a névjegyét Magyarországon. Ám a Békéscsabával nem sokra jutott...**

— Ez bennünket egyáltalán nem zavar. Tudjuk, hogy Zalai kiválóan képzett szakember, aki a Viharsarokban azért nem tudott sikereket elérni, mert a feltételek hiányoztak ehhez. — Aztán néhány nap múlva ismét jelentős fordulat történt. Az MLSZ nem értett egyet döntésünkkel, új edző után kellett néznünk. Így került hozzánk Tajti József, akit mindannyian — vezetők és játékosok egyaránt — nagy szeretettel fogadunk. Reméljük, hogy a magyar élvonalban — a bajnok Honvéd, majd az A válogatott pályaedzője volt éveken át — szerzett sok tapasztalatát itt hasznosítani tudja.

— Nálunk — ezt szerénytelenség nélkül mondhatom — adott a jóképességű játékos gárda. Tajtitól azt várjuk, hogy a ZTE jó csapatát dobogóesélyessé lendítse előre — mondotta Józsi György a zalaegerszegi elnökhelyettes.

■ **Ezzel máris elérkeztünk ahhoz a kérdéshez, amely már jó ideje foglalkoztatja e sorok íróját is. A ZTE, a tavaly elért előkelő helyével 14 éves NB I-es története legfényesebb sikerét aratta. Ám sok szurkolónak az volt a benyomása: talán még előrébb is végezhetett volna Zala megye reprezentatív gárdája.**

— Valóban, elég csak a PMSC-től elszenvedett váratlan hazai vereségre gondolni. Ha ilyen kisiklások nem jönnek közbe, akkor még az ezüstéremről is álmodozhattunk volna. Éppen ezért azt szeretnénk, ha a 3—6. hely között végezne a Zalaegerszeg 1987-ben. S elmondhatom, hogy menet közbeni tervmódosításról csak egyetlen irányban lehet szó: felfelé! Nagyon remélem, hogy végre érmes csapata lesz Zalaegerszegnek.

■ **Józsi György tevékeny részese volt a „hőskornak", amikor 1972-ben feljutott az NB I-be a kék-fehér gárda. Akkoriban országszerte híres volt a zalaegerszegi futball-láz. És ma?**

— Igényesebb lett a közönségünk, és ez nem is baj. Ám sajnos, ezzel együtt mintha a lelkesedés is alábbhagyott volna. Persze, a 8—9 ezres hazai nézőátlag még mindig igen szép, de a teltházas mérkőzések már csak ritkán fordulnak elő. Talán ha idén a dobogóért küzdhetnénk! Hiszem, hogy a jó futball bármikor lázba hozhatja a közönséget.

■ **Ezután, amikor az új játékosok szerződtetésének kérdése kerül szóba, furcsa érzésem támad. Mintha Józsi György fültanúja lett volna a szombathelyi elnökkel, Török Péterrel folytatott beszélgetésnek. Mert szinte szó szerint kollégáját idézi...**

— Oda jutottunk, hogy gyakorlatilag le kell mondanunk a külső forrásokból történő erősítésről. Középszerű futballisták, akik alig tudnak egy egyeneset rúgni a labdába, csillagászati összegeket kérnek aláírásukért cserében. Itt az ideje, hogy a klubok véd- és dacszövetségre lépjenek egymással, s letörjék az egekig szökött árakat. Mert amíg lesz olyan egyesület, amely képes és hajlandó kifizetni ezeket a „fekete" summákat, addig a szegényebb klubok behozhatatlan hátrányban lesznek. Bár, a mi példánk mintha ennek az ellenkezőjét igazolná.

■ **Mennyiben?**

— Nos, belső forrásokból is megoldható az utánpótlás, csak némileg több fáradsággal, munkával jár. Méltán országszerte híres pacsai labdarúgó-kollégiumunk idén ünnepli tizedik születésnapját. Az intézmény szinte ontja a tehetségeket. Nálunk például **Sipos** és **Pecsics** pacsai, de a másik két magasabb osztályú zalai klub, az **Olajbányász** és a **Keszthely** játékosainak zöme a pacsai „műhelyből" származik.

■ **Kik mennek, kik jönnek a Zetéhez?**

— **Horváth** kapussal, a balszélső **Kováccsal,** valamint **Vidossal** nem kötünk újabb szerződést. Ugyanakkor **Czigány** augusztusban leszerel, s ez komoly erősítés. Bekerül a húszas keretbe az ifjúsági válogatott **Balogh Zoltán,** akitől szép előmenetelt várunk. Végül veterán csatárunk, **Gass** akkor mehet külföldre, amikor kedve tartja, mert rendelkezik az ehhez szükséges engedéllyel.

■ **Nem maradhat el az obligát kérdés: mi ragadta meg a figyelmét a mexikói világbajnokságon?**

— A legfontosabb, hogy még a ritka levegőjű magaslaton is hihetetlenül sokat futottak a játékosok. Enélkül lehetetlen kitűnni. Természetesen nekem is **Maradona** volt a kedvencem, de azt is látni kell, hogy csak olyan zenekarnak dirigálhatott eredményesen, amelyben a **Burruchagához, Valdanóhoz, Brownhoz** hasonló képességű „szürke" emberek játszották a vezérszólamokat.

■ **Befejezésül: mit vár az augusztus 16-án kezdődő bajnokságtól?**

— Egészséges légkört, s azt, hogy meglegyenek a feltételei egy színvonalas pontvadászatnak. Mert anélkül nehéz felépíteni sikeres válogatottat. Sajnos, az elmúlt szezonban teljesen háttérbe szorult a nemzeti bajnokság, mert a válogatott program élvezett abszolút elsőbbséget. Ez nem helyes, olyan mint egy csúcsára állított fordított piramis. Nem akarok vészmadárkodni, de úgy tűnik, az 1986—87-es idényt is felszabdalják a válogatott EB-selejtezői miatt. Nem tudom, mi sül ki ebből.. Az pedig egyenesen abszurdum, hogy még az ifjúsági, sőt a serdülő válogatott is egész évben játssza a mérkőzéseit, s ezek a zsenge korosztályok sem tudják nyugodtan végigjátszani a maguk bajnokságát. Pedig ennek a versenysorozatnak, amely egy-egy ország labdarúgásának az alapját képezi, szentnek, érinthetetlennek kellene lennie!

G. A.

Hiába próbál Herédi kiugrani a sötét mezes Varga és Pecsics között, az egerszegiek jól zárnak

László Sándor felvétele

Már kevés lesz a középszerűség

TATABÁNYA

A Tatabányai Bányász labdarúgó csapatát évek óta úgy könyveli el a közvélemény, mint egyikét azoknak az együtteseknek, akik többre hivatottak, mint amennyit a bajnoki küzdelmekben rendre elérnek. Jobb a játékosanyaguk annál, hogy egyszerű középcsapatként szerénykedjenek a táblázaton. Könnyedén ott lehetnének az élen vitézkedők között, ha igényesebbek lennének helyezésükkel és önmagukkal szemben, s ha nem elégednének meg a gondtalan középszerűséggel.

● **Ezt a nézetet osztja Majtán József, a labdarúgó szakosztály elnöke is? — kérdeztük a sportvezetőt.**

— Igen, — kezdte a szakosztályelnök — a játékosállományunk lényegében véve nem rossz, s alkalmas lehetne arra, hogy ott legyünk az éremosztás közelében. Sajnos a felfogással van az alapbaj, annyit fektetnek csak a munkába, amennyi a nyugalmas szerepléshez szükséges. Pedig egy kis plusszal, egy kis erőfeszítéssel sokkal messzebbre lehetne jutni. Ha egyszer majd sikerül jelentősebb szemléleti változást elérnünk, akkor megízlelhetik a mieink is az igazi siker ízét.

● **Mi újság az együttes háza táján?**

— Vannak változások. Öt új játékost igazoltunk. Kezdeném a sort **Kiss Miklóssal** és **Moldvánnal**, akik korábban Temesvári Miklós keze alatt futballoztak Nyíregyházán. Mindketten tapasztalt, jó képességű játékosok, mint ahogy az a Franciaországból hazatérő **Csapó Károly** is. Mellettük természetesen tehetséges fiatal embereket is kiszemeltünk. **Váczi Dénes** a volt ferencvárosi és **Dobesch Gyula** a volt budafoki játékos hosszú távra megkapaszkodhat az együttesben.

● **Kik mennek el a klubtól?**

— **Herman**, aki a Vasashoz igazolt és **Józsa**, aki visszatért az Üllői útra. A távozás gondolatával foglalkozik **Takács** és **Udvardi II.** is, ők még gondolkoznak a dolgon. Sajnos **Fischer Lászlóról** is le kell mondanunk. Ő ugyan szeretne még futballozni, de veseproblémái miatt végleg abba kell hagynia a sportolást.

● **Térjünk vissza az érkezőkre. Kiss, Moldván és Csapó, nem a legfiatalabb évjárat...**

— Tudom. De mint említettem, mindhárom jó képességű és főleg sokat tapasztalt futballista, akik nem csupán fazont adhatnak a csapatjátéknak, de mellettük kibontakoztathatják tudásukat a tehetséges fiataljaink. Mert ilyenek is vannak, s bevetésre várnak. Jó az, ha van kitől tanuljanak, van akik mellett rutint szerezzenek, játékba lendüljenek. S itt vár nagy feladat az említettekre. Nekik nem csupán jó példával kell az élen járni, hanem húzóerőt is adniok kell az együttesnek. Ha ezt a feladatot teljesítik, megérte idehozni őket. Ha nem...

● **Csapó profiéveit is jól kamatoztathatja majd az elkövetkezendő időben.**

— Nagyon remélem, hogy így lesz. A régi Csapó igen sokat tehet a Bányászért. Persze amióta elment, eltelt négy esztendő. Ha fiatalabb nem lett, de sok tapasztalattal gazdagodott, amit hasznos dolog lesz átadni a fiataloknak.

● **Milyen elképzelésekkel tér haza a volt válogatott középpályás?**

— Még legalább két évet szeretne futballozni. Gondolom, ennek nem is lesz akadálya. Csapó Karcsi ugyanis nem csupán jó futballista, de ízig-vérig sportember, aki nagyon is jól tudja, hogy kell dolgoznia, hogy kell élnie ahhoz, hogy versenyben tudjon maradni a fiatalokkal.

Plotártól az új bajnoki évben több gólt várnak Tatabányán

Lovas Albert felvétele

● **Milyen előrelépést vár a szakosztályvezető?**

— A középpályás játék hatékonyságán van főleg javítani való. Különös tekintettel a támadójáték segítésére. A védőmunkából ugyan hasznosan kiveszik részüket középpályásaink, de a csatársor segítésére már kevesebb energia jut. Többet s jobban kell támogatni támadójátékunkat, mi több jobban kell hasznosítani magukat középső embereinknek az ellenfél kapuja előterében. Sokoldalúbbaknak kell lenniük, nekik is el kell jutniuk a gólhelyzetekig, s azokat ki is kell tudni használniuk. Ha valami, hát a középpályás gólok nagyon hiányoztak az elmúlt esztendőkben.

● **Remények?**

— Moldván és Csapó góljaival feltétlen számolunk. Persze mindez nem jelenti azt, hogy elől minden a legnagyobb rendben volt. A csatároknak is vannak feladataik. Lehet, hogy **Kiprich** bevonul katonának, akkor a helyén Kiss Miklós kell, hogy megtegye a magáét. **Plotár** bár ad gondot az ellenfél védőinek, de nem ülhet a babérjain. Tőle is többet várok 1986—87-ben. **Vincze I.** szépen fejlődik, tehetsége bontakozik, de ő is még csak félúton van.

● **Józsa elment, egy kapussal kevesebb maradt.**

— Van utánpótlás, hisz a fiatal Mázl ígéretes tehetség.

● **Az első számú jelölt a háló előtt továbbra is Kiss Imre?**

— Igen. Ez a kapus igazi sportember. Ahogy súlyos műtétje után talpra állt, ahogy visszaverekedte magát az élvonalba, ez kisebb fajta csodával felér.

● **Mivel lenne elégedett a szakosztályelnök az új bajnoki évben?**

— Rám mindig azt mondják, maximalista vagyok, s túl nagy feladatokat tűzök ki a csapat elé, már-már olyanokat, amelyek meghaladják erejét. Nos, én váltig állítom, többre hivatott ez a gárda, hogy ott ballagjon jópár lépéssel az élenjárók mögött. Ha egyszer végre a tudása maximumát nyújtaná, én lennék a legboldogabb ember. Mert nem nyüstöltem a futballistákat hiába...

VÁRKONYI SÁNDOR

Minta: a francia válogatott

MTK-VM

Both József, az MTK-VM vezető edzője fiatal, agilis szakember. Ezt tudtuk róla. Mint ahogyan azt is hallottuk, hogy a kék-fehér színek felvirágoztatásáért sokat várnak tőle.

A tavalyi idényzárás után a számszerűség amolyan közepesnek volt mondható, ám az új mester és a játékosállomány „összemelegedéséhez" idő kell. Ez alaptörvény a labdarúgásban is.

■ **Az új szezon előtt történtek-e lényeges változások a Hungária körúton? — kérdeztük a szakvezetőt az első, még június utolsó harmadában otthon lebonyolított Intertotó-csata előtt.**

— Mindössze *Tóth József* távozott el tőlünk, ha jól tudom, három évet írt alá Finnországban — válaszolt Both József. — A legénység személyi összetétele persze változhat, hiszen több mint egy hónapunk van hátra az átigazolási időszak lezárásáig.

A kedves Olvasó a napi sajtóból e sorok megjelentekor már értesülhetett arról, vajon a júniusban megfogalmazott játékosszerző manőverek mennyire voltak gyümölcsözőek. Pontosabban: meg nem fogalmazott tervek voltak ezek, hiszen a vezető edző nem kívánt konkrét személyekről szólni.

— A kiszemeltek között természetesen van „kész" játékos, de érvényes szerződéssel, így hát ki tudja, mennyi az esély? Annyi azonban bizonyos, hogy a jelenleg meglevő állomány is képes majd azokat a feladatokat megoldani, amit megfogalmaztunk, és folytatni az utat, aminek alapvetően csakis helyes voltáról győződhetett meg játékos, vezető és szurkoló. Olyan „mozgó" csapat építése a cél, mely a védekezésből szinte észrevétlenül megy át támadásba, és ezzel zavarba ejti a riválist. Ennek ékes példája volt a tavalyi, Bp. Honvéd elleni mérkőzésünk.

Az MTK-VM-nél is értik az idők szavát. A nyár egyik különleges beat-csemegéjének ígérkezett a Jethro Tull együttes fellépése. Nos, filmet

A bombafejeseiről ismert Boda elől csípte el a labdát Bodnár, a pécsi portás
László Sándor felvétele

már forgattak a kék-fehérek stadionjában, most az elektromos hangszerek is bemutatkoztak.

— Nem kétséges, anyagi megfontolást kell emögött keresni. Klubunk nem áll olyan jól patrónusok dolgában, mint szeretnénk. Így más forrásokhoz kell nyúlni. Ennek egyik példája a Jethro Tull. Remélem, jó anyagi szaldót eredményező ötlet volt.

A Both-legénység egyébiránt június másodikán kezdett munkához, az Intertotó miatt.

— A fiúk nagy lelkesedéssel láttak munkához, hiszen ismét névjegyletétel-lehetőség elé kerültek a nemzetközi porondon.

■ **Kicsit tán felesleges volt kérdezni, hiszen július végére, amikor ez a lap utcán lesz, már talán a végső sorrend is ismert az MTK-VM-csoportban, de azért kíváncsiak voltunk arra: mit várnak Bodáék ezektől a találkozóktól?**

— Egyértelműen a csoportelsőségre fáj a fogunk — válaszolta igen határozottan Both József. — Nemcsak a dicsőség, de a 15 ezer svájci frankos juttatás is kellő húzóerő a srácok számára.

(A csapat az Intertotóban egyébként elismerésre méltóan szerepelt. A szerk.)

■ **A júniusi Mundial „utószele" a kékek házatáján?**

— Gondolom, nemcsak én vagyok az egyetlen magyar szakember az élvonalban, aki nagy szívfájdalommal nézte a mexikói magyar hattyúdalt, egy szép selejtezős sorozat lezárását. Egyszerűen megmagyarázhatatlan, hogy ilyen kvalitású, ekkora szakmai tudással rendelkező szakvezető, mint amilyen *Mezey György*, miként csúszott el csapatával. Én igen jól ismerem Gyurit, szeretem is, egyetértek módszereivel. Egyik tanúja lehetek akkor, amikor kétségbevonják a vb-re megtett közvetlen előkészületeinek helyességét. Nem értem, ez az óriási munka miért nem gyümölcsözött!

■ **A sok kérdésre talán Bognár György, az MTK-VM válogatottja is képes lenne részválaszokat adni?**

— Amikor Gyuri hazajött, egy-két szót váltottam vele. Nem ástunk mélyre, mert látszott rajta is, mennyire megviselte a kudarc. Nem akartam „vájkálni", de azt feltétlenül megjegyzésre érdemes ténynek tartom, hogy a lehető legrövidebb időn belül jelentkezett játékra, pontosabban szorgosan látogatni kezdte az edzéseket. Minden vágya az újrakezdés, a feledtetés. És ez jó, nagyon jó!

■ **Egy erős MTK-VM-mel bizonyosan a magyar bajnokság, az egész sportág gyarapodna.**

— Az a célunk, hogy jó formával növeljük a rivalizálást. Ám ebben az idényben sem forogtam a számok bűvöletében. Végezzünk minél magasabban a ranglétrán, engem főként az érdekel, hogy azt a játékot játsszuk, amit gyakorolunk.

■ **Válogatottságra érett MTK-VM-játékosok?**

— Továbbra is *Bognár*, azután a szépen fejlődő *Varga*, a két gólérzékeny csatár, *Boda* és *Szeibert*. Utóbbi az őszi idényben alaposan megmutatja majd, mit is tud valójában!

■ **Szinte közhelyszerű a kérdés: Both József milyen szakmai értéket látott a Mundialon?**

— Minden meccs hozott valamiféle előrelépést. Számtalan apró emlékmozaik él bennem, amit hónapok munkájával kell helyére raknom, beépíteni repertoáromba. *Dánia* játszotta a legfrissebb, legmodernebb futballt, még ha búcsúzott is Sepp Piontek csapata a 16 között. Újólag példát adott, hallatlanul szimpatikus futballt mutatott *Franciaország*. A középpályásaik összecsiszoltsága utánozhatatlan, tulajdonképpen két ékjük csak „ráadásként" volt csapattag. Bár merész a képzettársítás, de hadd kockáztassam meg: nekünk is van ügyes középpályásunk, így erősen foglalkozni fogunk a „francia út" alkalmazhatóságával.

Elképzelésnek nem rossz, bár kicsit merész. Valóban merész. De kockázatvállalás nélkül nem adtak még semmit a futballpályán... És persze ingyen sem.

SZABÓ SÁNDOR

Csongrádi és Vígh úgy fogja közre Détárit, hogy nem tud mit kezdeni a labdával. De mit is kezdhetne, hiszen Csongrádi nagyszerű mozdulattal már vissza is rúgta

Lovas Albert felvétele

A 85-ös „fordulatszám"

VIDEOTON

Június utolsó napjaiban felbolydult méhkashoz volt hasonlatos a Videoton székesfehérvári központja. Egyetlen nagy kérdés foglalkoztatott minden vezetőt, játékost: marad-e a klubnál *Kovács Ferenc* mesteredző, az 1985-ös UEFA Kupa ezüstérem fő részese, vagy pedig elszerződik Spanyolországba, a Las Palmashoz. A felettébb „képlékeny" helyzet miatt érthető is volt, hogy a mester — bár ezekben a napokban is lelkiismeretesen tartotta az edzéseket — nem vállalkozott az őszi rajt előtti helyzetkép megrajzolására.

Ám kell-e avatottabb szakértő a Videoton-családdal kapcsolatos riport megírásához, mint *Dérfalvi Imre* szakosztályelnök, az MLSZ elnökségi tagja? Személyében a lehető legautentikusabb személy beszélt az előttünk álló bajnokság Vidi-terveiről.

— Nocsak, mégsem felejtették el teljesen az újságírók a Videotont? — hangzott Dérfalvi első költői kérdése, amikor e sorok írója telefonon jelentkezett a szakosztályelnöknél. — Tavaly, az Európára szóló sikerek idején egymásnak adták a kilincset nálunk a sajtó képviselői, azóta viszont jóval kisebb a forgalom.

■ **Ez talán érthető ...**

— Természetes, hogy kevesebbet írnak egy csapatról, ha nem fut a szekér, s az 1985/86-os szezonban bizony nem futott a Vidié... A hatodik hely keserű ébredés volt az előző évi rózsaszínű álmokból. Ám mindennek megvolt a maga objektív oka!

■ **Éspedig?**

— Burcsa és Szabó külföldön folytatta, s a helyetteseik nem tudták betölteni a távozásukkal keletkezett űrt. Pedig Kurucz és Kerekes ígéretes utódnak tűnt... Ám előbbi nem tudta méltóképpen irányítani a csapatot, utóbbi pedig adós maradt a gólokkal, méginkább a jó játékkal. Ma már tudjuk, hogy Kerekes esetében ez nem volt véletlen, hiszen az utóbbi fél évtizedben egyéb gondja sem volt, mint a sorozatos klubcserék megszervezése...

■ **Egy jó gárdát nem törhet meg két játékos távozása ...**

— Valóban, ez csak az egyik ok. Sokkal közelebb áll az igazsághoz a következő magyarázat: a Videoton erején felül teljesített, amikor sorra verte Európa nagycsapatait, a Paris S. G.-t, a Zseljeznyicsart, a Manchester Unitedet, s kupadöntős lett. Egyébként már akkor figyelmeztető jelként kellett volna értelmezni, hogy a kupasikerek idején is gondjaink adódtak az NB I-ben. Akkoriban minden szerencsésen összejött az egyszeri nagy eredményhez. Ideális korú volt a csapat, kirobbanó a lelkesedés, a harci szellem. S azok a labdák, amelyek máskor kifelé perdültek a kapufáról, most bepattantak a hálóba...

■ **Két év alatt a Videoton megjárta a mennyet és a poklot. Most valahol a két szféra között áll?**

— Az a célunk, hogy megvessük egy NB I-es élcsapat alapjait — hosszú távon! Erre végre minden reményünk megvan. Három-négy éves egyhelyben topogás után ugrásszerűen feljavult az utánpótlás korosztály a klubnál. A Videoton nyerte a serdülő bajnokságot, s hét játékost adtunk a korosztályos válogatottba! Két-három éven belül ezek a fiatalok már kopogtatni fognak a nagycsapat kapuján, s ha csak ketten-hárman be tudnak épülni, az már óriási nyereség. Egyébként ez az én vesszőparipám, a saját erőből való erősítés. Attól ugyanis még nem lesz jobb a magyar futball, hogy az egyik klubból átmegy egy válogatott futballista a másikba.

■ **De azért csak saját forrásból nem lehet meríteni, szükség van a külső erősítésre, a kiscsapatokban mutatkozó tehetségek egészséges felfelé áramlására is.**

— Természetesen. Ennek szellemében került hozzánk *Kovács Ferenc*, az ex-csepeli csatár. Kevesen emlékeznek már arra, hogy ő annak idején Székesfehérvárról indult. Nagy nyereség, szerintem ő a leggyorsabb magyar labdarúgó! Jön még *Jónás Gyula* Salgótarjánból, aki szintén nagy tehetség. Az idei cannes-i nemzetközi ifitornán őt választották a viadal legjobbjává. Az ózdi *Kanyok* 23 éves, klubtársa *Máriási* még ifjúsági korú. Mindketten már piros-kék játékosnak számítanak. Végezetül a 19 éves soproni *Németh Zoltánt* említem az új jövevények közül. No és ne feledkezzünk meg *Borsányiról* sem — őt a tavalyi UEFA Kupa-küzdelmek idején ismerte meg az ország —, akit egy évre kölcsönadtunk a Debrecennek, s most visszatért.

■ **Ne feledkezzünk meg a veszteségekről sem!**

— *Csuhay* és *Vaszil* távozik, de közülük csak Csuhayt tekintem komoly veszteségnek. A Mundialt is megjárt válogatott védőnk a Honvédban folytatja, mivel lejárt a szerződése. Fájó szívvel bár, de szabad utat kellett adnunk neki. Vaszil a Ferencvárosba igazolt. Egyébként Májernek és Csongrádinak van még engedélye külföldi szerződésre, de egyelőre nem nagyon kapkodnak utánuk...

■ **Az elmondottak alapján nagy változásokat él át a Videoton. A vérfrissítés mit eredményezhet?**

— Szeretnénk, ha újra 85-ös „fordulatszámon" működne a Videoton. Vagyis, azt a szellemet kívánjuk visszahozni, ami az UEFA Kupa-siker idején jellemezte a gárdát. Úgy látom, a most hozzánk került fiatalok megtiszteltetésnek veszik, hogy felhúzhatják a csapat piros-kék mezét. Az újjászületés első évében azzal is elégedett lennék, ha a múlt bajnokságban elért hatodik helyet megismételné az együttes. Bár, nem haragudnék a terv-túlteljesítés miatt sem... Egyet minden fehérvári szurkolónak meg kell értenie. Az 1985-ös eredményeket talán soha nem ismételhetjük meg, ahhoz egy Real Madridhoz hasonló lehetőségekkel rendelkező klubra lenne szükség. Ám az a célunk sem kevés, hogy Székesfehérvár hazánk egyik labdarúgó fellegvára maradjon.

GÁLL ANDRÁS

Új edzővel, friss erőkkel

VASAS

Kétségkívül a Vasas hívta fel leginkább a figyelmet magára ebben a nyári holtidényben. Igaz, az edzőkérdést már jóidőben elrendezte a klub, amikor úgy döntött még a tavaszi idény kellős közepén, hogy *Kisteleki Istvánt* szerződteti. Ám meg kell mondani, hogy ez a gyors bejelentés nem tett jót a Vasas eredményeinek, s nem használt a Ganz-MÁVAG-nak sem, ahol még hátra volt a tavaszi idény jelentős része, s a nagyfokú visszaesés egyértelműen a távozó edző személyével hozható összhangba. Köztudott, hogy minden játékos, ha tudja, hogy elmegy az edző, sok mindent nem úgy csinál, ahogyan kellene. Ez is hozzájárult ahhoz a képhez, ami *Illovszky* megítélésének utolsó szakaszához és a Kőbányai útiak tavaszi szerepléséhez tartozik.

A Vasas kilencedik lett, a Ganz pedig éppencsak bentmaradt a második vonalban. Mindez persze nem befolyásolja Kisteleki jövőjét.

Kistelekivel szinte minden héten találkoztunk. Így a vele folytatott és most közreadásra kerülő beszélgetés egy hosszú dialógus eredménye.

■ Hogyan érte a Vasas meghívása? Tudjuk, ott kezdte pályafutását, fivérével együtt. Ám nem tartja túl korainak, hogy két év edzői ténykedés után az NB I-ben folytatja?

— Úgy vélem, hogy a Ganz-MÁVAG jó iskola volt. Előbb a területi bajnokságban játszottunk, majd ezt követően az NB II-ben. A területiben minden bejött, biztosan jutottunk az NB II-be. Ősszel valóságos diadalmenet volt minden, tavasszal meg kínlódás. Így tapasztalatokban igen gazdagon érkeztem el a Vasasba. Két év alatt tíz esztendő minden öröme és gondja rám szakadt!

■ Sok játékost akart igazolni a Vasas! Rengeteg név merült fel. Mi az oka, hogy nem realizálódott sok minden. Most függetlenül a nevektől beszéljünk erről, mert mint jelenség érdekes ez a dolog!

— A játékosmozgás igencsak behatárolt az élvonalban. A kiszemeltek egy része lelkes fiatal, sokan közülük olyan futballisták, akikben benne van a jövő labdarúgóstílusa. Éppen ezért akartuk megszerezni őket. Többekkel végülis nem jött létre a megállapodás. Rengeteg a buktató. Mindez arra int, hogy többet kell törődni a saját utánpótlással. Ez a jelen és a jövő útja.

■ Végül is mi sikeredett a tervekből?

— Lényegében sikerült néhány olyan játékost idehozni, akikkel kiegészülve a Vasas régi törzsgárdája meg tudja oldani a feladatait. Ez most a leglényegesebb.

■ Milyen lesz az új Vasas az edző számára? Mert gondoljuk, mást kíván megoldani, mint ami eddig volt a piros-kékeknél?

— Az a lényeg, hogy új szellemű és új összetételű csapat szerepeljen a bajnokságban. Szeretnénk előbbre rukkolni és másként játszani. Nagyra becsülöm és tisztelem *Illovszky Rudi* bácsit. Érdemei elévülhetetlenek, rengeteget tett a Vasaért, én a nyomdokain haladva, friss szemmel sok mindent másként akarok csinálni.

■ Miben foglalható össze a terve?

— Olyan újszerű munkát kívánunk meghonosítani, ami eddig nem volt a Fáy utcában. Taktikailag is újat akarok. És itt nem arra gondolok és nem is lenne helyes erről beszélni, hogy falrengetően nagy dolgok következnek. Ami új lesz, az abból fakad, hogy három évtizeddel fiatalabb vagyok, mint elődöm. Azt az utat járom, amit Garami, Gellei és mások.

■ Mit vesz majd elsőként észre a Vasas-szurkoló?

— Feltétlenül támadóbb szellemű játékra törekszünk. Ennek az eredményességben is meg kell mutatkoznia.

■ Pontosan mit ért ezen?

— A kilencedik helynél előbb kell végezni a bajnokságban, ez természetesen a legfontosabb. Ám azzal is számolunk, hogy az eddig gyengélkedő ellenlábasok rákapcsolnak, ez a természetes. De a Vasasnak ezzel lépést kell tartania és ami legalább ilyen lényeges, önmagához képest is illik többet adni. Erre köteleznek a hagyományok, a Vasas nagy múltja.

■ A nemzetközi porondon is vannak tennivalók!

— A KEK-ben ez úgy szerepel, hogy két fordulón túl kell jutnia a Vasasnak, ez pedig azt jelenti, hogy bekerül a legjobb nyolc közé.

■ Kiket épít be az újak közül?

— *Hermann, Kovács Attila, Bodnár, Elekes, Csehi* maradt meg a jelöltek közül. Azt tekintetbe kell venni, sokan távoznak. Egyesek azért, mert abbahagyják, mások azért, mert nem tartunk rájuk igényt. Éppen ezért lesz mozgás, s nem mindegy, ki jön, s mit tud.

■ Nem fél a feladattól?

— Nem, de számítok rá, hogy többen nem értettek egyet azzal, hogy a Fáy utcába kerültem. A kudarctól nem tartok. Vezetőim bíznak bennem, azért hoztak ide! És igyekszem úgy együtt dolgozni kollégáimmal, hogy mindig érezzem, velem vannak, segítenek. A Vasas elnöke, aki gyakran volt kíváncsi munkámra még a Kőbányai úton, mindent megtesz azért, hogy igazoljam, jól választottak. Tudom, nagy felelősséget vállaltak magukra szerződtetésemmel. Igyekszem, hogy rászolgáljak a bizalomra. Igyekszem hasznosítani a lehetőségeket, bízom közvetlen munkatársaimban. Örülök, hogy velem jött dr. Genzwein Ferenc is, akivel remekül dolgoztunk együtt a Kőbányai úton.

Dr. Kertai Tamás, aki szinte minden Ganz-mérkőzésen kint volt, úgy vélekedett, hogy nagy felelősséget vállaltak a vezetők, amikor a 34 éves fiatalembert választották. Kisteleki olyan ember, aki tele van tettvággyal, bizonyítani akar, s hogy legyőzze esetleges rutintalanságát, segíteni kell a vezetőknek a hétköznapokon. Ám Kisteleki annak az új hullámnak az egyik jeles képviselője, aki előtt ki kell nyitni az ajtót. És ezt tette a Vasas!

(varga)

Borostyán próbál elhúzni a labdával, de Sallai szereli

Lovas Albert felvétele

Azok a csatárok!...

Ú. DÓZSA

Göröcs János, a szókimondó mesterek közé tartozik. Azzal kezdte a beszélgetést, hogy visszakérdezett: „Miként készülhettünk volna, ha erősítési terveink sorra rendre csődöt mondtak?"

● **Hol van különös baj?**

— Már a tavalyi idény végén is elmondtam, hogy nincs csatárunk. A „holtidényben" próbálkoztunk, erőszakoskodtunk, de hát alig volt sikerben részünk. Nálunk van *Katona* a Volántól, ám a másik közlekedési játékos, *Kertész* 3 hét után visszaköltözött a Czabán Samu térre.

— Bizonyos lakásgondjait nem tudtuk megoldani. Egyébként is érdekes, hogy Újpestre nem nagyon jönnek a kiszemeltek. Még NB II-es szintű játékosok is nemet mondtak. Nem tudom, miért van ez így?

● **Azt hallottuk június utolsó napjaiban, hogy Kiss Sándor — tehát egy vérbeli csatár! — is székhelye áttételével foglalkozik!**

— Így igaz. Ausztriából, Spanyolországból és Svájcból is megfordultak érette a Megyeri úton.

● **A csatársor melletti más gondok?**

— Újra csak a csatársor... Nem hiszik el, de összesen két olyan támadónk van, akire számíthatok. És mi van akkor, ha ők ketten megsérülnek?! Jó lenne, ha találnék jobbhátvédet, és persze tapsikolnék örömömben, ha egy olyan szervező középpályásunk lenne, mint Détári Lajos a Honvédban. De ez csak álom. Szerettük volna Bodonyi Bélát és Fodor Imrét is megkaparintani, de ezek az elképzelések is dugába dőltek.

● **Az elmúlt idényt már értékelte korábban. A nyári szünet alatt milyen gondolatok foglalkoztatták?**

— Tavaly elkövettem azt a hibát, hogy a sok sérülés után túlságosan „nyitott" hangnemet engedélyeztem. Volt olyan edzés, hogy a játékosok azzal jöttek az öltözőbe; ezt kellene igazolni, meg azt... Ilyesmit nem nagyon akarok többé.

● **Akkor jön a büntetés időszaka?**

— Nem vagyok a büntetések híve. Onnan nem akarok elvonni, ahonnan nincs sok elvonni való...

● **A „szűk pénztárca" oka éppen a játékosállomány maga?**

— Én nem hibáztathatom őket, hiszen megtették azt, amit tőlük el lehet várni. A 24, játékra fogható labdarúgó közül 8—10 csak azok száma, akikkel lehet kezdeni valamit. Ez kevés, nagyon kevés.

● **Akkor az ősz ismét csak fénytelen lesz?**

— Ilyesmit hivatalból sem jelenthetek ki. Annyi tény, hogy 30—32 pont megszerzésére képes lehet a csapat. Az pedig elég lesz egy jó középmezőnyös hely elérésére.

● **Hogyan folytak a dolgok nyáron?**

— Május 27-én kezdtünk munkához az Intertotó miatt. A cél világos volt: minél kedvezőbb szereplést, hiszen egy pontért is 3 ezer forint járt. Nem beszélve a 15 ezer svájci frankos díjazású első helyről... Az Admira elleni idegenbeli 2-3 után megvertük otthon a svájci Grasshopperst 3-1-re, amire már többen felkapták a fejüket. Végül is olyan együttest győztünk le, mely két éve búcsúztatta a Honvédot a BEK-től! Ráadásul őt válogatottal álltak ki ellenünk!

● **Mi van Herédivel?**

— Mondhatnám azt, hogy kényszeroperáció után van. A válogatott ausztriai, a mexikói Mundialra való utazást megelőző edzőtáborozására azért nem mehetett el, mert egyszerűen közölték vele: dereka nem bírná a próbatételt. Pedig ő váltig hangoztatta, hogy edzésre és játékra is kész, képes. Most már úszik, remélem, segíti védelmemet az új idényben.

● **Kardost nagyon megviselték a mexikói események?**

— Kit nem, aki a magyar futballért tehet valamit...? Amikor visszajött a tengerentúlról, azzal magyarázta a kudarcokat, hogy nem volt kielégítő az étkezés. Józserével csak tésztás menüt kaptak, ami neki nem felelt meg túlzottan.

Herédi a legutóbbi bajnokság egyik kiemelkedő játékosa volt a lila-fehéreknek

Lovas Albert felvétele

● **Őszi tervekről, közelebbről?**

— Ha kevés is a csatárunk, azért egy jól „mozgó" középpályával sok mindent el lehet érni. Ezt a kötelenséget sulykoltuk, ebben bízom. Elismerem, részemről is akadt kapkodás, idegeskedés a tavalyi szezon vége felé bekövetkezett hullámzó formák, sorozatos fiaskók időszakában, és ezért én is változtatni fogok. Remélem, minden játékosom átérzi a nagy felelősséget, amivel a klubnak tartozik. Elvégre tűrhetetlen az, hogy hazai pályán 15 pontot veszítettünk. Az én időmben, a „mi" Dózsánk éppen a Megyeri úton állt elő kivételesen ötletes játékkal, onnan gyakorta mentek el „sírva" a vendégcsapatok! Ha ezt a szellemet képes lennék ismét meghonosítani a mai Dózsában, az edzői működésem egyik csúcsa lenne.

● **Ha odahaza nem is ment fényesen, azért idegenben gyakorta kijött a lépés a lila-fehér gárdának — s ez nem kis dolog!**

— Talány, hogy a nehezebb feladatot miért oldotta meg jobban a legénység! Talán azért, mert a fontosabbnak érzett vizsga nagyobb drukkot váltott ki belőlük? Sokat rágódtam ezen, és az első edzések egyikén azt kértem: „Fiúk! Ha idegenben is ment, akkor miért éppen saját közönségünk előtt nem tudjátok kivágni a rezet?" Bólogattak, látszott, hogy szívükig hatolt az emlékeztetés. Remélem, erre az őszi játékokon is emlékeznek majd!

Göröcs Jánosnak olyan ismert egyéniség segít majd az őszi csatákon, mint Baróti Lajos. Az egykori szövetségi kapitány okos meglátásaira bizony nagy szükség van. Persze Göröcs adja az „alaphangot", de az idős mester biztosan hozzátesz ehhez az irányító elképzeléssorhoz olyan „színeket", melyek igazi élénklilává teszik az ellenfeleket — ha az újpesti lila-fehérekkel játszanak.

— Úgy hallom, eddigi szerződésem meghosszabbítását tervezi a klub elnöksége — fűzte hozzá búcsúzóul Göröcs János. — Én, mint régi dózsás ezt örömmel hallom, de ha még több segítséget kaphatnék a játékosszerzésben, az lenne az igazi öröm.

SZABÓ SÁNDOR

A száguldó Magyar Balázst (jobb oldalt) a Vasas Teodoruja próbálja feltartóztatni

Lovas Albert felvétele

Puskás dr. napsütést ígér

DEBRECEN

Debrecenben nehezen válnak valóra az álmok. Igaz, teljesült az a vágy: a városnak legyen egy élvonalbeli csapata, de elég gyakori jelenség, hogy a *rövid ideig tartó tündöklést, végül hanyatlás követ.* Így volt ez *Kovács Ferenc* edzősége időszakában is, amikoris a DMVSC a középmezőny éllovasa volt, a vidék egyik legjobb képviselője, válogatott játékosok nevelője, aztán egy szép napon kiesett. Szegény, megboldogult *Nagy György* is elkápráztatta a labdarúgás kedvelőit, segítője azonban csak egy ideig boldogult, s végül távozásra kényszerült. És a legutóbbi év? A pallos még a bajnokság utolsó órájában is ott veszélyeztetett a debreceniek feje felett, s kishíján lesújtott rájuk. Végül is valahogyan megmenekültek!... Nem csoda, hogy a csapat vezetőedzőjének *dr. Puskás Lajosnak,* akkoriban borús volt a hangulata, nem volt oka lelkendezésre.

Kesergett, hogy sok minden hátráltatta a jobb szereplést. A sok sérülés egyszerűen lehetetlenné tette egységes csapat kialakítását, hiszen egy időben több mint féltucat játékos nem állt a rendelkezésére, köztük kulcsjátékosok is. Gátló ok volt a belső viszály, a feszültség, a megnemértés, a játékbeli és magánéletbeli fegyelmezetlenség is. Egységről semmilyen vonatkozásban nem lehetett beszélni.

És most?

Más, egészen más a kép. Puskás dr. szerint rózsás!

■ **Mire lehet számítani?**

— Most egész más lesz. Biztosra veszem, hogy velem együtt mások is okultak a múlt hibáiból, amelyeket most már nem lenne helyes kiteregetni. Rájöttem, hogy az én módszereimen is változtatni kell, nem elsősorban szakmai munka tekintetében, hanem az emberekkel való foglalkozás módjában. Nem helyes a túlzott aprólékosság, nem szabad a lényegtelennek tűnő eseményekből lényegest csinálni, s azon lovagolni.

■ **És edzésmunkában?**

— Új módszerekre van szükség. Színesebb, elevenebb, lüktetőbb tempóra, még életszerűbb gyakorlatokra, bátrabb egyéni próbálkozásokra, sajátosabb játékmódra.

■ **Mire gondol?**

— Tudom, hogy ez a megfogalmazás egyi kicsit közhelynek tűnik. Sokat és mégis keveset mond. Keveset azért, mert nem akarok részletekbe bocsátkozni, főleg olyan vonatkozásban nem, hogy abból kiderüljön: mit akarunk a jövőben játszani. Annyit mondhatok, hogy a *Mundiál szakmailag hatott rám,* nem is annyira technikai, mint taktikai vonatkozásban. Amilyen szervezetten védekeztek a csapatok és ahogyan kihozták a labdát, s támadtak, abban példát mutattak.

— Áldatlan állapot ez, hogy az esetleges balsikerért mindenki felelős — persze elsősorban az edző és segítői —, de a főszereplő, *maga a játékos az soha!* Ezen a szemléleten is változtatni szükséges. Mi, most jó úton vagyunk. A csapat döntő többségével megértjük egymást. Sikerült megnyernem őket, s a szó legszorosabb értelmében tudatosítottam bennük azt a gondolatot, hogy azokért a jó körülményekért, amelyben élnek, többet, sokkal többet kell teljesíteniük, többet adni önmagukból a csapatért, az egyesületért. Áldozatvállalás nélkül nem megy! Aki erre nem hajlandó az fogja a kalapját és menjen el.

■ **Hogyan, miként alakul vagy alakulhat a játékosállomány.**

— Varga Szegedre ment, Supkát nem engedtük el Egerbe, neki kötelezettségei vannak az egyesülettel szemben, nagy anyagi áldozatokat hoztak érte. Tudom, hogy Debrecenben nem érzi magát túlságosan jól, de a jobb közérzet csak rajta múlik. Olyan játékos, akire szükségünk van nem távozott el. Új fiúk viszont jöttek. Nagyon érdekes, hogy közülük kettő olyan, aki már játszott debreceni színekben: *Menyhárt és Jankovics.* Meggyőződésem, hogy mindketten nagy hasznára lesznek a csapatnak. Menyhárt játékmester, kulturált felfogásban játszik, taktikailag érett, s igen rutinos. És azt hiszem, hogy okult, a régi történésekből, s nem lesz vele gond. Jankovics jól cselező, gyors, kapura is veszélyes csatár és ilyennek találom Dant is, aki régebben a Honvédban, majd a Haladásban játszott. Átjött hozzánk a Kinizsiből Takács, aki igen tehetséges. És még folyamatban van az erősítés! Sokat jelent az is, hogy Kiss János, Magyar Zsolt, Bücs, Mohácsi, Mörtel és Supka újra egészséges.

Lelkendezve beszélt arról, hogy a játékosok egy jelentős része még fejlődőképes, sok mindennel bővülhet a tudása, s velük erősödhet a csapatjáték és ez nagyon döntő lehet.

Örömmel hangoztatta:

— Most lesz egy igazán jó csapatunk!

■ **De mi a biztosíték erre?**

— Az tulajdonképpen *nincs,* de megalapozott bizakodás, hit, alapos felkészülési terv, s annak megvalósítása, a játékosállományban történt változások, a nagyobb megértés, valóban reményt ad egy jobb csapat formálására. Olyanra, amely képes sokkal különb eredmények elérésére és sokkal látványosabb játékra is. Őszintén hiszem, hogy a szurkolók is mellénk állnak, legalábbis akkor, ha látják az újra való törekvés néhány jelét.

■ **És ha még sem sikerül?**

— Levonom a szükséges következtetéseket. Nem leszek tovább edző Debrecenben! Még egy ilyen kudarcos évből nem kérek. Meggyőződésem, hogy nem is lesz baj, a viharfelhőket elkergetjük Debrecen felől.

Puskás dr. meteorológiai előrejelzése tehát: napsütés!

N. GY.

„Dánul" akarnak játszani

BÉKÉSCSABA

A minap még tomboltak a Mundial eseményei, nem árulunk el titkot, ha leírjuk: a hazai élvonal edzői is rendszeresen éjjel kettőkor tértek nyugovóra ezekben a napokban, hiszen véteknek tartották volna, ha akárcsak egy percet is elmulasztanak a megismételhetetlen élményt jelentő meccsekből.

Csank János, a Békéscsabai Előre Spartacus újdonsült mestere is osztozott — természetesen — kollégái önként vállalt sorsában, azaz naprakészen mondta fel a „Mundial-leckét".

— Most még frissek az élmények, idő kell a látottak osztályozásához, csoportosításához, elemzéséhez. A legjobbak játékában azonban több olyan mozzanatra lettem figyelmes, amely már eddig is nagyon megragadott.

✦ **Melyek ezek?**

— Elsősorban a töretlen harci szellem, amely a nyolc közé került válogatottakat kivétel nélkül jellemezte, de a csoportokban elbukottak többségének sincs szégyellnivalója ezen a téren. Ugyanilyen lenyűgöző számomra az a labdabiztonság, amely nemcsak a brazíloknál, vagy az argentinoknál volt megfigyelhető, de még olyan csapatoknál is, mint a szovjet, amely korábban az „erőfutball" kissé pejoratív bélyegét viselte. Aztán arra is felfigyeltem, hogy az élcsapatoknál mennyire gyors és zökkenőmentes az átmenet a védekezésből a támadásba és viszont.

✦ **Kedvencek?**

— Bár nem jutottak a legjobb nyolc közé, a dánok lopták be leginkább a szívembe magukat. Azt hiszem, itt, Békéscsabán is tudnánk mi dán módra futballozni. A brazil példát úgysem követhetnénk, mert arra születni kell, a nyugatnémetek erőnlétének megszerzéséhez pedig egy élet is kevés. A dánok játékában azonban mindenből van egy kevés. Erőből, gyorsaságból, szellemességből — amolyan internacionális focit játszanak. Nos, valami hasonlót talán **Pásztorékkal** is sikerül elsajátíttatnom, persze csak NB I-es, és nem világszinten. Egy dolgot feltétlenül szeretném, ha megszívlelnének a játékosaim: cselezni csak lendületből szabad és érdemes. Lassú tempó közben, uram bocsá, álló helyzetben még egy Maradona — szerintem a VB legjobbja — is kudarcra lenne kárhoztatva. Persze ehhez kifogástalan erőnlét is szükséges, mert úgy látom, a magyar NB I-es futballisták egyszerűen félnek a futástól!

✦ **E rövid Mundial-bevezető után kérjük Csank Jánost, beszéljen valamit arról, hogy is kanyarodott pályafutása Egerből a Viharsarokba?**

— Tulajdonképpen a sors érdekes játéka, hogy egykori TF-es évfolyamtársamat, Süle Istvánt váltom a Csabánál. Egerben megjártam a mennyet és a poklokat is, mert kiesés és feljutás is fűződött a nevemhez Dobó István kései utódainak városában. Nem pillanatnyi elhatározás hatására vettem búcsút Egertől, hiszen lejárt a hároméves szerződésem. Tudtam: ha feljutunk, ha nem — mindenképpen tovább állok. Jó ütemben kerestek meg a csabai vezetők, s igent mondtam.

✦ **Amikor ez a cikk íródott, Csank János még egyetlen edzést sem tartott új „fiaival", éppen nyári szünetét töltötte a csapat. Ez persze, nem azt jelenti, hogy a fiatal, 40. évében járó szakember ismeretlen játékosok közé jött volna, amolyan „ugrás a sötétbe" módjára.**

— Még egri koromban sokszor alapozott egy helyen a két csapat, Hódmezővásárhelyen. Így alkalmam volt látni a Békéscsabát, meg aztán, amikor biztossá vált, hogy hozzájuk szerződöm, többször megnéztem a mérkőzéseiket — ha tehettem. Egyébként még futballistaként — akkor is az Egerben voltam — nemegyszer találkoztunk a Csabával, a másodosztály rangadóin. Persze, az akkori gárdából már senki sem aktív.

✦ **Benyomások?**

— Többre érdemes ez a társaság, mint az 1985/86-os bajnokságban elért 12. hely. Pásztor, Fabulya, Fecsku, Steigerwald s főleg az óriási tehetségű Szekeres köré jó erős NB I-es középcsapatot lehet kovácsolni. Igen biztató, legalább 6—8 olyan fiút láttam, akiből egy-két éven belül stabil elsőosztályú játékos lehet. Ha ők is úgy akarják.

✦ **A hivatalos elvárásokat még nem körvonalazták a csapat vezetői. Ám Csank Jánosnak bizonyára vannak „privát" tervei?**

— Három évre szerződtem Békéscsabára. Az első esztendőt kísérletezésnek szánom, arra vagyok kíváncsi, meddig mehetek el az álmodozásban. Mert azt mondanom sem kell, ki kell törni a „kiesőjelölt" skatulyájából. Be akarom bizonyítani, hogy saját erejéből is megújulhat a csapat. Ez egyébként nemcsak vágy, hanem szükségszerűség is. Erősítésre ugyanis vajmi kevés lehetőségünk van, egyelőre csak **Szenti** (Hódmezővásárhely) és **Kovalik** (Vác) érkezik. Szóval, azt akarom elérni, hogy a fiúk ne kötelességnek, hanem szent dolognak tekintsék a futballt, megszállottként csinálják azt, amit csinálnak.

✦ **Van-e valami speciális kívánsága az edzői „székfoglaló" idején?**

— Az, hogy kitölthessem a három évemet ebben a bizonyos székben...

Ezen a ponton Ambrus Vince, az Előre Spartacus elnöke nevetve kapcsolódott be a beszélgetésbe.

— No, azok az idők már régen elmúltak, amikor bizony igen sűrűn penderítették ki az edzőket Csabán.

✦ **Az imént az edző beszélt titkos terveiről. Az elnök milyen célt tűz ki 1986/87-re?**

— A 8—10. helyek valamelyikét reálisan megpályázhatjuk. Helyezésben ez a kívánságom, egyéb téren pedig az, hogy végre szórakozni járhasson ki a közönség a Kórház utcába, és ne idegeskedni, bosszankodni. Ezt persze nem lesz könnyű elérnünk, mert inkább gyengül a keret, semhogy erősödne, **Kanyári, Vágó, Sulija, Szabó L., Újvári** szerződése lejár, lehet, hogy valamennyien eltávoznak. Szerencsére **Pásztornak** esze ágában sincs külföldre szerződni, pedig megvan az engedélye... Igaz, gyengülésről nem szabadna beszélnem, hiszen igen komoly erősödésnek tartom azt, hogy Csank János — egri kollégájával, a másodedző Vígh Tiborral — nálunk tevékenykedik!

GÁLL

A kitűnő harcos, Steigerwald (fehérben) szeme a labdán, amivel Dajka szeretne elindulni — Lovas Albert felvétele

Ilyen védőgyűrűt tudott kialakítani a Siófok, ha akadályozni kellett az ellenfelet a góllövésben. Ez a felvétel a Csepel elleni 2-1-es győzelme alkalmával készült

László Sándor felvétele

Irány a középmezőny!...

SIÓFOK

Siófok. Mi jut róla először az ember eszébe? Természetesen a Balaton, a szállodasor, a frissen sült halak, a kellemes kikapcsolódás. És utána a futball. Vajon változik-e valaha is a sorrend? A foci kiegészítő marad vagy előlép főszereplővé? Ami igaz az igaz, a Siófok sok érdekességgel szolgált az elmúlt évek során. Egészen mélyről eljutott az NB I-be és bentmaradt. Hosszú története során az utóbbi években érte egy és más, kellemes és kellemetlen meglepetés a csapat híveit. Egyszer négy pontot levontak a csapattól, mert ugyebár... szóval megszegte az előírásokat és eltiltott játékost szerepeltetett egy barátságos mérkőzésen

És a múl[illegible] is van jó példa!

Az MNK-döntő Székesfehérvárott. A Siófok valósággal kiütötte a magabiztos Rába ETO gárdáját, elnyerte a kupát. Első ízben lett második vonalbeli együttes a kupa védője. A Siófok így lépett ki a nemzetközi porondra és lett a KEK egyik meglepetés-csapata.

A Siófok a második idényt kezdi el augusztus második felében az első osztályban. Sok mérkőzésüket láttam, főként Siófokon. Jó benyomást tettek rám, bár meg kell mondani, sokszor bosszantóan rossz volt a helyzetkihasználási arányuk.

Most elérkeztek a második évhez. És mindig ez a legnehezebb.

Hogy miért? Elsősorban azért, mert ilyenkor már elszáll legtöbb helyütt a lelkesedés, az ellenfelek is jobban odafigyelnek a tavalyi újoncra, már nem kezelik félvállról, ilyenkor nem lehet a „fal mellett" becsúszni a középcsoport aljára.

Szóval új év, új remények, új nehézségek.

A szakvezető is vadonatúj.

Kaszás Gábor két évet írt alá.

● Bent tudod tartani a Siófokot az NB I-ben?

— Igen, ezért vállaltam a megbízatást.

● 1982-ben, amikor Szegedre mentél, akkor is ezt mondtad. És sikerült jól szerepelni. Az NB II-ben bajnokságot nyertetek, majd 1984 nyarán 9. lett a Szeged, aztán nehezebb idők jöttek.

— Elváltak útjaink, mert nem értettük egymást. Nem baj, mert nincs rosszabb a kilátástalan házasságnál.

● Jött a Kazincbarcika. Nem sikerült a dolog...

— Pedig azzal a szándékkal mentem ebbe a városba, hogy bent tartom a második vonalban. Megint tévedtem.

● És most itt a Siófok!

— Szép a feladat és csábít is. A csapatot meg kell erősíteni és bent kell tartani. Ez komoly feladat, olyan, mint a Honvédnak az újabb bajnoki cím.

● Hogyan sikerülhet a terv teljesítése?

— Egyértelműen sok munkával, lelkesedéssel és ami legalább ilyen fontos: erősítéssel. Ez köztudottan elkerülhetetlen lépés.

● Kikre gondoltál?

— Több játékosra. Így **Jancsikára, Szabadira, Zimonyira, Gurikóra, Adira** és másokra. Ám a mai helyzetben köztudott, hogy mások az igények és más a valóság. Szinte hihetetlen milyen nehéz realizálni az elvárásokat. És a Siófok köztudottan nem az első helyen áll a játékosok kívánságlistáján. Ám mi ezzel tisztában vagyunk.

● Tehát bizakodó vagy a jövőt illetően?

— Régi elvem, oda megyek, ahol feladat van. Nem szeretem a langyos állóvizet, mindig produkálni akarok. Kazincbarcika sajnos melléfogás volt.

● Kikkel kell csatázni a bentmaradásért?

— Elsősorban az újoncokkal, de lehet hogy másokkal is. Ám nem ez a döntő, mi saját magunkkal törődünk, Siófokon kell rendben lennie mindennek.

Igen, ez a legfontosabb.

És hogyan vélekednek ma Siófokon? **Illés János** ügyvezető elnök hosszú ideje tevékedik a Balaton fővárosának egyesületében.

Ez a hosszú nyár számára egyáltalán nem volt eseménytelen. Szőke Miklóssal nagyon baráti hangulatban tárgyalták meg a búcsúzást. És jött az Interliga küzdelemsorozata, ám ez már úgy indult, tudták, hogy az Intertotó Kupában is szerepelnek. Az Interligában bolgár és lengyel csapatokkal mérkőztek. Nem nagyon törték magukat, inkább felkészülésnek tartották az Intertotóra. A kispadon megbízott edző ült, mert Kaszás még Kazincbarcikán volt. Sőt a Linz elleni Intertotó kupanyitányon sem volt még ott Kaszás.

Elméletileg Kaszás június 21-től figyelhette közvetlenül a csapatot. Akkor még csak két új játékos, a győri **Lakatos** és a zalai **Horváth** kapus volt az új ember. A többiek még hiányoztak. Az Intertotó tehát tulajdonképpen erőfelmérés volt. A Siófok a Linz, a Lech Poznan és az Odense társaságában oda-vissza alapon küzdötte végig ezt az időszakot, közben folyt a keresgélés, a sok sok tárgyalás.

● Hogyan tovább? Ez a kérdés Illés Jánosnak szólt.

— A tavasszal zárult évben a kiesés elkerülése volt a cél. A most következő időszakban pedig a biztos bentmaradást tervezzük. És aztán jöhet 1987 őszétől a középcsapat rangjának kivívása.

● Edző van, csapat alakulgat. Mi erről a véleménye?

— Fontos volt, hogy megtaláljuk a megfelelő vezetőt. Kaszás Gábort ambíciózus, bizonyítani akaró, jól felkészült embernek tartjuk mindanyunyian. Tudjuk, voltak problémái Szegeden és Kazincbarcikán, de mi úgy véljük, hogy mindig a jobbítás szándéka vezérelte.

V. B.

Szeibertet közös erővel szereli a sötét mezes Vörös Csaba és Horváth

Lovas Albert felvétele

„Csak tiszta forrásból!"

SZOMBATHELY

A Haladásnál már június 23-án megkezdődött a készülődés az őszi rajtra, amolyan „rávezető" gyakorlatokkal egy héten át ugyanis úgynevezett fakultatív foglalkozások folytak, játékkal, teniszszel. Hogy legyen idejük visszazökkenni a játékosoknak a nyaralás hetei után a dolgos hétköznapok monotóniájába. Június 30-án aztán beindult az igazi labdarúgó-gépezet, **Rátkai László** vezetésével.

Talán emlékszik rá a kedves Olvasó, hogy néhány hónappal korábban lapunk hasábjain nyilatkozta Rátkai László: nem valószínű, hogy meghosszabbítja júniusban lejárt szerződését. Aztán mégis minden másként történt.

— Rávettük Lacit, hogy maradjon — magyarázta **Török Péter**, a klub elnöke. — Az a véleményünk, hogy egy edzőnek legalább három évre van szüksége a tervei megvalósításához, s ő még csak kettőt töltött le a Haladásnál. Meg vagyunk elégedve a munkájával — miért hoznánk mást helyette?

● **A Rohonci úton tehát komoly nyereségnek tartják Rátkai maradását. Ami pedig a játkosfrontot illeti, ott is hasonló a helyzet. A csapatnak sikerült megőrizni, megtartani kulcsfiguráit. Ezt úgy fogja fel a klubvezetés, mintha erősíteni tudott volna...**

— Kénytelenek vagyunk ilyenformán szemlélni a kérdést — indokolta Török Péter. — A jelenleg Magyarországon uralkodó körülmények között ugyanis hamar rájöttük, hogy teljességgel lehetetlen számunkra jó képességű, NB I-es futballisták leigazolása. Mert az asztal alatt olyan csúszópénzeket kapnak a cserére készülő játékosok, amely összegek előteremtését mi tiszta forrásból nem tudnánk megoldani. Másmilyen megoldásra pedig nem vagyunk hajlandók! Akkor inkább nem igazolunk senkit.

● **Konkrétabban: mit jelentenek ezek az „asztal alatti" juttatások?**

— Hadd idézzek egy példát, név nélkül. (Bizonyíték ugyanis természetesen nincs az ilyen esetekben.) Egy 27 éves, NB II-es labdarúgót szemeltünk ki. Az alábbi „csekélységet" kívánta az aláírásáért cserébe: 200 000 forint készpénzt, valamint hogy fizessünk be számára egy öröklakásra. Ez utóbbi további 300 000 forintunkba került volna.

● **Ez elképesztő. De vajon csak a játékos a hibás az ilyen állapotok kialakulásában?**

— Persze, hogy nem. Mert nyilván nem kérhetne ennyit egy józszerével névtelen játékos, ha nem volna olyan klub, amely alkalomadtán kifizeti neki ezt az összeget. Szóval, legalább annyira ludasak az egyesületek is. A futballista kihasználja a kézenfekvő lehetőséget.

● **Mi e jelenség konzekvenciája a Haladás számára?**

— Az, hogy csak belső forrásokból meríthetünk. Egyrészt nagy hangsúlyt kell fektetnünk az utánpótlás nevelésére, másrészt figyelmesen fel kell kutatnunk a környékbeli — Vas megyei — tehetségeket. No és természetesen meg kell tartanunk értékeinket.

● **Ez utóbbi sem könnyű...**

— És nem is olcsó! Júniusban nem kevesebb, mint nyolc (!) saját nevelésű „törzstagunkat" csábították máshová, de végül **Nagy József, Bognár, Topor, Vörös Imre, Papp, Marton, Schröter** és **Görög** is maradt. S hogy ez így történt, abban a klub baráti körének elévülhetetlen érdemei vannak. A tőlük kapott támogatás nélkül már régen lehúzhattuk volna a redőnyt. A megyétől kapott évi 5,5 millió nem sokra elegendő, annál is inkább, mert az állami támogatás lassacskán teljesen elapad.

● **Milyen esélyei vannak az önerőre támaszkodásnak?**

— Nem panaszkodhatunk, jó a hátországunk. A junior csapat, **Kajári Viktor** irányításával 3. lett a bajnokságban, s az ifjúságiak is derekasan teljesítettek. (Az ő edzőjük **Iszak Sándor.**) Úgy tűnik, két 18 éves fiú felkerül a húszas keretbe: a csatár **Schaffer,** valamint a két védő, **Hegyi** és **Hevesi** közül az egyik.

● **Egyéb változások a keretben?**

— **Marton** leszerel, **Schröter** viszont azonnal váltja őt, mert bevonul katonának. **Dant** kiadtuk a Debrecennek — nem vált be —, **Gyurmánczynak** pedig vevőt keresünk. Egyelőre azonban senki sem akarja megadni az eszmei értékét... **Nagy Józsit** erősen hívta a Rába ETO, de végül maradt, a 25 éves válogatott kerettag további három évre aláírt. Most egyébként elmondhatjuk magunkról, hogy a 20-as keretünk 80%-ban saját nevelésű labdarúgókból áll. Nem tudom, hogy a PMSC-n kívül van-e még ilyen együttes az NB I-ben?

● **Hogyan készült a gárda az augusztus 16-i bajnoki rajtra?**

— Igazán tartalmas, mondhatni zsúfolt nemzetközi programot állítottunk össze. Július elején a München melletti Fürstenfeld Brück-ben — testvérvárosunkban — tartózkodtunk egy héten át, s eközben felléptünk egy nemzetközi tornán is. A bajorokkal egyébként már hat évre tekint vissza a kapcsolatunk, amely kölcsönös meghívásokban realizálódik. Ezt követte két mérkőzés Ausztriában, majd július 21-én másik testvérvárosunk, a szovjetunióbeli Joskar-Ola, a Mari Autonóm Köztársaság fővárosa hívta meg a Haladást. Augusztus 4-től 10-ig pedig NDK-beli túra következett, rostocki tartózkodással, majd a bajnok Dynamo Berlin elleni edzőmérkőzéssel.

● **Legutóbb a 10. helyezéssel a hivatalos célkitűzésnek éppen az alsó határát „súrolták". Idén mire számít a klubvezetés?**

— Sajnos, nem áll módunkban merészebb álmokat dédelgetni. Ez a számok nyelvén azt jelenti, hogy az 1986/87-es évadra a 8—10. helyek valamelyikének megszerzését tűzzük ki célul Rátkai László és a csapat elé. Megmondom őszintén, már azt is komoly eredményként értékelnénk, ha nem kellene a Haladásnak állandóan hátrafelé tekintgetni, más szóval a kiesés nem fenyegetné az együttest. S ha ez megvalósúlna, akkor szerintem már maguktól jönnének a fényesebb eredmények is. Mert a nyugalom biztos, hogy felszabadítaná a lábakat megbéklyózó gátlásokat.

— **áll** — **ás**

KOVÁCS ANDRÁS, aki 3 esztendő alatt vezette fel a dunaújvárosiakat a területi bajnokságból az NB I-be

Sikeredzők, ha találkoznak

AKIK FELSŐBB OSZTÁLYBA LÉPHETTEK

Amikor nem sokkal a júniusi „záróra" után társalgásra invitáltuk a második osztály két sikercsapatának, az NB I-be bejutott Dunaújvárosi Kohász és az Eger SE szakvezetőit, Kovács Andrást és Csank Jánost, természetesen először is a gratulációval kezdtük diskurzusunkat. Amire mindkét fiatal tréner – és csapata – rászolgált a mögöttük hagyott bajnoki esztendőben. Hiszen Kovács András három év alatt a területi bajnokságból vezérelte a Kohászt a legjobbak közé, míg Csank János – ugyancsak háromesztendei egri tevékenysége során – immár másodszor juttatta fel az élvonalba a gondjaira bízott egyesületet! Nehéz, de talán felesleges is lenne különbséget tenni a két szakember munkájának értéke között. A maguk közegében, adott lehetőségeik között mindketten a maximumra törekedtek, és csatát nyertek.

Közülük Kovács András bizonyult jobb jósnak. Hiszen februárban, amikor a tavaszi rajt előtt az első öt helyen álló gárda szakvezetőivel rendeztünk kerekasztal-beszélgetést, egyedül ő tippelte biztos feljutónak az egrieket. A többiek kivétel nélkül a SZEOL-Délép mellett tették le voksukat... De hol van már a tavalyi hó, bocsánat, a februári kerekasztal! Azóta tisztázódott a legfontosabb kérdés a második vonalban: bajnok lett a Dunaújvárosi Kohász, és másodikként az egriek is visszatértek az élvonalba. Így aztán érthető, hogy a két sikeredző mosolygós arccal foglalt helyet szerkesztőségünkben, és a jól végzett munka tudatában várták kérdéseinket.

CSANK JÁNOS. Ő az az edző, aki 3 év leforgása alatt immár másodszor nyert bajnoki címet az Eger együttesével

László Sándor felvételei

Labdarúgás: Fél évvel ezelőtt ugyanitt mindketten egyértelműen kinyilatkoztatták feljutási óhajukat. Végül is sikerült a nagy bravúr. Ám a tavaszi hajrában azért alighanem akadtak álmatlan éjszakáik, amikor esetleg Fortunához fordultak segítségért?...

Kovács: — Mi hiába fordultunk szerencse istennőjéhez, mert „ő" éppen akkor hagyott el bennünket, amikor arra a leginkább szükségünk lett volna. A Keszthely és a Nyíregyháza ellen elvesztett hazai meccseinkre gondolok... Nem tagadom, abban az időben a kispadon nemegyszer *a gutaütés kerülgetett,* annyira nem sikerült semmi a pályán a fiúknak. Akartak, mentek, gyötörték az ellenfeleket — csak éppen képtelenek voltunk gólokat lőni. De *én akkor is szentül hittem* a feljutásunkban, amikor lecsúsztunk a harmadik helyre!

Csank: — Azt hiszem, nyugodtan mondhatom én is, hogy a mi feljutásunkhoz *Fortunának volt a legkevesebb köze.* Ez még ak-

Sikeredzők, ha találkoznak

kor is igaz, ha nem feledjük: a szegediek — számomra máig is érthetetlenül — Nagykanizsán és Hódmezővásárhelyen elszenvedett két gyors vereségükkel *feladták azt a bizonyos magas labdát.* Ha szerencsénk lett volna, akkor olyan nem létezik, hogy például *Méhesit* és *Pribéket* a bajnokság alatt *kétszer is porccal kelljen megoperálni*... Nekem igazából akkor lett „melegem", amikor az utolsó előtti fordulóban kikaptunk Diósgyőrben. Akkor *megváltásként jött a hír* a Metripond győzelméről...

Labdarúgás: Megítélésük szerint milyen tényezőknek köszönheti csapatuk a feljutást?

Kovács: — Egy ilyen nagy siker mindig roppant összetett valami. Most sorolhatnám, hogy a társaság szemléletmódjában bekövetkezett hatalmas *változásnak*, a csapat elméleti tudásszintje jelentős *emelkedésének*, a csaknem kifogástalan erőnlétnek, játékunk szervezettségének és tudatosságának, a kitűnő közösségi szellemnek, a vezetés és közöttem kialakult ideális munkakapcsolatnak, bázisszervünk szigorúan teljesítménycentrikus támogatásának. De amit a legfontosabb tényezőnek tartok: hogy a játékosaimmal és közvetlen kollégáimmal *el tudtam hitetni, a mindent kell akarnunk, hogy a végén legalább a lehetségest elérjük!* Ez minden sikernek — szerintem — az alfája és omegája. Ha az ember képes *„megbolondítani"* maga körül mindenkit, aki csak egy kicsit is tehet a megálmodott diadalért, akkor reménykedhet annak elérésében. Hogy higgyenek önmagukban, az elvégzett munkában és egymásban!

Csank: — Számomra mindenképpen az a *nyugodt, alkotó légkör* az első számú tényező a sikerben, amit a város és az egyesület vezetése biztosított egy évvel ezelőtt, a kiesésünk utáni nehéz időszakban. A csapatnak és nekem is a felénk áradó *bizalom és biztatás* adott erőt és kedvet ahhoz, hogy újra nekirugaszkodjunk a sziszifuszi feladatnak, megint kiharcoljuk a feljutást. Óriási dolog volt, hogy nem kellett *egy pillanatig sem attól tartanom*, holnaptól esetleg már nem én vagyok az Eger edzője, mert „megromlott" az egészségi állapotom... Ezen túlmenően ami a mi esetünkben talán a legdöntőbb momentum volt, hogy a játékosaim kivétel nélkül, a szó nemes értelmében véve *profiként álltak a feladatok megoldásához.* Rengeteg energiát takarítottunk meg a fegyelmezettségükkel, a normális életvitelükkel, a lelkiismeretes készülésükkel. Azt pedig talán a kollégák tudják csak igazán értékelni, milyen sokat jelenthet egy feszített célért küzdő közösség esetében, ha az edző *kizárólag az edzői munkáját végezheti*, és nem kell még mellette Sherlock Holmest „játszania"...

Labdarúgás: Mi okozta a legégetőbb gondot a nagy menetelés során az Önök számára?

Csank: — Teljesen egyértelműen a minket sújtó alighanem *példátlan mértékű sérüléshullám!* Méhesi és Pribék kétszeri porcműtétjét már említettem, de hosszasan sorolhatnám a többiek nyavalyáit is *Csepregi* krónikus achillesín gyulladásától kezdve *Aranyosi* térdműtétjéig bezárólag. Nem túlzás, de időnként tényleg olyan érzésem volt, hogy *asszisztens vagyok egy kórházban*, valahol a város szélén, nem pedig egy futballcsapat szakvezetője... És ami miatt még igencsak gondban voltam, az a fiatal, nagyon tehetséges, saját nevelésű játékosunk, *Sass bevonulása* volt. Cseppet sem véletlen, hogy ma már a magyar bajnok mesteredzője, *Komora Imre* nagyon komolyan számít rá!

Kovács: — A *hit* és az akarás *felszítása* a két váratlan tavaszi hazai vereségünk után. Akkor emberpróbáló feladat volt a számomra elérni, hogy a fiúk higgyenek egymásban, az elvégzett munkában és abban, hogy esélyeink még nem szálltak el. Különösen megnehezítette a dolgomat, hogy *nem éreztem a szurkolók részéről a feltétlen bizalmat.* Talán ezen a területen hiányzott egyedül a fényes játékosmúlt, az elmaradt ötven válogatottság... De egy pillanatig sem ijedtem meg, elvégre csepeli vagány vagyok, aki mindig, minden helyzetben feltalálja magát! És a srácok *elhitték*, hogy az utolsó öt meccset meg fogjuk nyerni és azt is, hogy a két nagy vetélytárs közül *az egyik biztosan meg fog botlani.* Így is történt...

Labdarúgás: Árulják el, mikor érkezett el az a pillanat, amikor a lelátó népe még aligha, de Önök legbelül már érezték, hogy csapatuk valóra váltja vágyaikat?

Csank: — Igazán nem szeretnék nagyképűnek tűnni, de azt, hogy a csapatom képes lesz kiharcolni az újabb feljutást, azt én *az ősszel*, a Nagykanizsán 1-3 után 6-3-ra megnyert meccsünk alatt és után éreztem először. Ott olyan *szilárd emberi tartásról* tettek bizonyságot a gyerekek, amiből egy edző már csalhatatlanul következtetni tud, mire számíthat a továbbiakban. De ugyanezt mondhatom el egy olyan elvesztett mecscsünkről is, mint amilyen a dunaújvárosi volt. Ott kikaptunk, ám én mégsem estem kétségbe, mert — ki tudja, hányadszor? — megint látnom kellett, *mennyire együtt van a társaság*, mennyire akarja a sikert, mennyire egységes a közösségünk.

Kovács: — Akkor, amikor a tavaszi nyolcadik fordulóban Szegeden csodálatos játékkal biztosan fektettük kétvállra a nagy bajnokesélyest! Akkor azt mondtam magamban, miközben felálltam a kispadról: ha egy olyan csapat, amelyik ilyen *tökéletesen képes megvalósítani mindazt, amit a meccs előtt megbeszéltünk*, nem jut fel az első osztályba, akkor tényleg nincs igazság a világon. És ezt a meggyőződésemet akkor sem veszítettem el, amikor nem sokkal később kegyetlen pofont kaptunk Dunaújvárosban előbb a Keszthelytől, majd a Nyíregyházától. Amikor pedig a szuperrangadón legyőztük az egrieket, én már *nyugodt szívvel kiosztottam volna* a fiúk között a feljutásért beígért prémiumot is...

Labdarúgás: Elmondanák hogyan fest a házi ranglistájuk, vagyis kik azok a labdarúgók, akiknek a teljesítményével a leginkább elégedettek voltak. Vagyis akik a legtöbbet tették a nagy dicsőségért?

Csank: — Nehéz különbséget tennem *Megyesi, Csepregi, Lengyel* és *Zsidai* remek átlagteljesítménye között. Ők négyen voltak a gárda tartópillérei. Közéjük *Méhesit* kizárólag csak azért nem sorolhatom, mert ő kórházban töltötte *a fél bajnokságot*...

Kovács: — Nálunk *Menyhárt* szereplése emelkedett ki a többiek közül. Beállósunkat egy szoros derékhad követi, melynek tagjai: *Ress, Boldóczki, Miskovicz, Dupai, Tatár* és *Holló.* De mindez korántsem jelenti azt, hogy például *Csorba* őszi, míg *Lehota tavaszi eredményességével* ne tett volna ugyancsak sokat hozzá a feljutáshoz!

Labdarúgás: Kicsit ünneprontóak leszünk, amikor azt kérdezzük, vajon mitől félti csapatát a közelgő élvonalbeli küzdelemsorozatban?

Kovács: — Csak egyvalamitől: *a kishitűségtől!* Ha ez az érzés csak egy pillanatra is eluralkodik a társaságon, akkor *eleve bukásra vagyunk ítélve.* Tudom, hogy ennek elkerülése érdekében még többet kell majd foglalkoznom játékosaimmal egyénileg is. Nem félek a feladattól, úgy érzem, képes leszek megújulni. *Az én munkám még nincs befejezve Dunaújvárosban*, a csapattal együtt tudunk fejlődni. Ezért mondom, egyáltalán nem tartom elképzelhetetlennek, hogy *az első tíz között végezzünk* a legjobbak között!

Csank: — A kérdés számomra nem teljesen jogos, hiszen július elsejével Békéscsabára szerződtem. Így inkább csak *jó tanácsként* formálhatok véleményt az Eger jövőjével kapcsolatban. Remélem, hogy egykori játékosom, az új szakvezető, *Kiss Tibi* több szerencsével jár majd az *erősítések terén*, mint annak idején én. Leginkább egy *gólerős középcsatárra* lenne szüksége a csapatnak. No, és hogy *messzire kerülje el* a társaságot a sérüléshullám...

(zsiday)

BARCS SÁNDOR

Anarchia felé?...

„Let the gamme run!" Ebből a jelszóból ered a baj. Magyarra szó szerint így fordítható: *„Engedd a játékot folyni!"* Hogy a jelmondat *kitől* származik, nem tudom. Hogy honnan, miből eredt, azt igen. *A profi futballiból.* Legyen folyamatos a játék, ne tördelje szét a játékvezető folytonos fütyüléssel, *kerüljük az unalmas üresjátékokat,* legyenek a játékvezetők is nagyvonalúak! Az UEFA-nak küldendő ellenőri jelentésben *külön ki kell térni rá, hogy engedte-e a bíró folyni a játékot?*

Igen ám, de *mit jelent az,* ha bíró létemre nem fütyülöm szét a játékot? Elsősorban azt, hogy *a jelentéktelen szabálytalanságról nem vesznek tudomást.* Főleg a mezőnyben. Ennek Leo Horn volt az első apostola. Köszönöm szépen! Mert az efféle „könnyed", vagy helyesebben „nagyvonalú" bíráskodáshoz *olyan klasszis kell, mint az én rigolyás, nehéz természetű Leo barátom* (ő vezette a 6:3-at is). Ő mestere volt a *„kicsire ne nézünk!"* játékvezetésnek. Hogy csinálta? Kilestem. Szigorúan alkalmazta az előnyszabályt. Ehhez ragaszkodott. Ami a kisebb szabálytalanságokat – *elsősorban a lökéseket* – illeti, azokat *„elnézte"*, nem fütyülte le. A test-test elleni játékot kedvelte és *nagyon liberálison kezelte.*

JÖJJÖN VELEM AZ OLVASÓ

Így kezdődött.

A folytatás aggasztó lett, „Let the gamme run!" – az irányadó. Igen ám, de hogyan? Minek a rovására? Hiszen már az is cikis volt, hogy Leo Horn gyakran szemet hunyt a szabályok előírására. Ezt csak fokozni lehetett. Fokozni? De mi lesz a szabályokkal? *Mivé válik a labdarúgás, ha a játékvezetők a mérkőzésen egyszerűen „megreformálják" a szabálykönyvet?*

S most felkérem az olvasót, társuljon hozzám, nézzük meg együtt, hol és mikor követnek el a játékvezetők *tudatosan* szabálysértést?

A XV-ik szabály kimondja, ha a labda teljes terjedelmével elhagyja az oldalvonalat, bedobással kell játékba hozni *azon a ponton, ahol elhagyta a játékteret.* Kedves Olvasó! Hányszor tapasztalta már, hogy ettől a helytől *sokszor 10–15 méternyire végzik el e bedobást,* anélkül, hogy a bíró, vagy a partjelző közbelépne? Játékvezetői beavatkozás csak akkor történik, ha a bedobó játékos *már szemérmetlenül sok területet „lop"*, esetleg több nekifutással.

Ehhez hasonló eset vált immár szokásjoggá, *szabadrúgásnál.* A XII. szabály a)–i) pontjai kimondják, hogy milyen esetben kall szabadrúgást ítélni *arról a pontról, ahol a szabálytalanság előfordult.* A szabály betartása ritkaságszámba megy. A szabadrúgást újabban onnan „illik" végrehajtani, *ahol a labda éppen „tartózkodik".* Ha 30 méterre van a szabálytalanság helyétől, az nem izgatja a játékost. *De sajnos a játékvezetőt sem.*

A XIII. szabály egyértelműen előírja: „Szabadrúgást *csak álló labdával* lehet végrehajtani." Ugyanez vonatkozik a hatos vonalról eszközölt *kapukirúgásra is.* S most kérdezem az olvasótól: hányszor látja, hogy a szabadrúgást végrehajtó játékos, vagy kapukirúgásnál a kapus, *ledobja maga elé a labdát, amely vígan gurul, amikor elrúgja. Ilyenkor meg kellene ismételtetni a rúgást. Fehér holló az a játékvezető, aki megismételteti.*

Ugyanígy újra kell rúgatni a 11-est, *ha a kapus a rugás előtt ellép és véd.* Az angol szövetség egy egész bajnokságon át figyelte a 11-es rúgásokat és megállapította, hogy *a kivédett 11-esek 96 százalékát újra el kellett volna végeztetni, mert a 11-es elrúgása előtt a kapus úgy háritott, hogy előtte 1–2–3 lépést tett jobbra, vagy balra,* ami beleütközik a XIV. szabályba és az International Board XIV. 3/a rendelkezésébe.

Mikor látott a kedves olvasó megismételtetett 11-est?

EGYSZERRE HÁROM SZABÁLYSÉRTÉS

Igen súlyos szabálytalanság felett siklanak el a játékvezetők „lőtávolságon belüli" *(kapuközeli) szabadrúgásnál.* Ime, az International Board döntése a XIII. szabályhoz (2) ... „azt a játékost, aki nem áll a labdától a megengedett távolságra, figyelmeztetni kell *(sárga lap!),* s ha azután sem hajlandó hátramenni, *ki kell állítani"*

S mit tapasztalunk? Azt, hogy kapuközeli szabadrúgásoknál *egy játékos a labda elé áll,* nehogy az ellenfél azonnal végrehajthassa a szabadrúgást. *Ezért sárgalapos figyelmeztetés jár!* (Rendszerint úgy kell őt a játékvezetőnek hátratuszkolni!) Engedetlenség esetén ki kell a játékost állítani! Aztán jön a *sorfal-anomália,* amely valamenynyiünk számára unalomig megszokott, rosszul elviselhető látvány. A sorfal nem áll oda, ahová a játékvezető mutat. Egyegy kicsit hátrál, de a játékvezető még mindig „alkuszik". *Végül is megszületik a megegyezés: a sorfal mégegyszer hátrább lép, a játékvezető viszont elenged legaláb egy métert.* (A kimért távolság már eredetileg sem volt 9,15 méter.) Vajon lennének-e szabadrúgásnál sportszerűtlen huzavonák, ha *a játékvezetők tartanák magukat a szabályhoz s használnák a sárga és a vörös kártyát?*

A XII. szabály (b) pontja kimondja, ha egy játékos *hátráltatja a mérkőzés folytatását* s csapata így időhúzással jut sportszerűtlen előnyhöz, vagy, *ha a játékos kimegy a pályáról és visszatér anélkül, hogy előzőleg a bíró engedélyét ehhez kikérte volna* (j pont) sárga lappal kell büntetni. Ugyanennek a szabálynak az (m) pontja is előírja, hogy *a sportszerűtlen viselkedésért is sárga lap jár.* Az a játékos, aki „gólörömében" elhagyja a pályát, odaszalad a közönség elé és külön színházat játszik neki 1. *időt húz,* 2. *távozáskor és visszatéréskor nem kéri ki a játékvezető engedélyét,* 3. *sportszerűtlenül viselkedik, tehát három szabályt sért meg egyszerre, de a* legnagyobb szabálysértést mégis a *játékvezető követi el,* aki csaknem „természetesnek" tartja a jelenetet és nem nyúl zsebébe a sárga lapért.

A BOARD PEDIG „ŐRKÖDIK"

„Lehetetlen szatírát nem írni", hogy Juvenalist idézzem. Amikor ugyanis a játékvezetők önkényesen túlteszik magukat a szabályok előírásain, *akkor tulajdonképpen módosítást hajtanak végre a szabályokon.* Ezzel szemben az International Board, amely a FIFA és a négy brit szövetség 4–4 tagjából áll, éberen őrködik afelett, hogy *bármiféle szabálymódosítás – legyen az mégoly indokolt is –, napvilágot lásson.* Humoros helyzet nem?

MIN KELL VÁLTOZTATNI?

A gyakorlat már régen szinte „ordít" szabálymódosításért a fent ismertetett 11-es anomália „kivédésére". Egyszerűen *legalizálni kellene a jelenlegi valóságos helyzetet és megengedni a kapusnak, hogy (szigorúan a vonalon) jobbrabalra elléphessen, még a 11-es rúgása előtt.* A kapus amúgy is kiszolgáltatott helyzetben van, hiszen ilyen közelről egy jól megrúgott labda sebessége olyan nagy, hogy fizikai lehetetlenség elérni. Innen a szállóige, hogy „a tizenegyest csak rosszul lehet rúgni."

A másik indokolt változtatást a szabadrúgásnál alkalmaznám. Meg kellene vizsgálni, *van-e gyakorlati értelme a közvetett szabadrúgás fenntartásának?* Ha igen, ha nem, logikus lenne, ha súlyos szabálytalanság esetén (sárga lap, vörös lap) *„lőtávolon belül" (közel a kapuhoz) eltiltanánk a sorfal felállítását.* Bevezetnék a „szigorított" szabadrúgást. Ezt az az igény indokolja, hogy egy ilyen szabálytalanság a 16-oson kívül *rendszerint góllal kecsegtető helyzetet fojt el, indokolt tehát szigorúbban büntetni,* mint a kezezést, vagy egy egyszerű dancsot. Nem is beszélve arról, hogy a mai sorfalállítás minimumra csökkenti a szabadrúgásból eredő gólveszélyt!

* * *

Az olvasó végigfutván ezt a rövid kis elmélkedést, nyilván igazat ad nekem, ha aggódom a szabályok nagymérvű semmibevétele miatt. Nem túlzom el: *ez anarchiához vezethet!*

ILLOVSZKY RUDOLF tesztlapja

Az élvonalbeli labdarúgóedzők között kevés olyan akad, aki pályafutását a nyugdíjjogosultság napján képes azonnal lezárni, s hátat fordítani annak a világnak, amelyben évtizedekig élt, új és új csapatokat építve, fiatalokat a csúcsig vezetve. Az „öreg rókák" szerint nem is igazi futballedző az olyan, aki az első adandó alkalommal „kiszáll", s képes lemondani arról az életformáról, amelyet nagyjából egyenlő arányban jellemez az öröm és a bánat, a siker és a kudarc. Az 1941 óta a Vasasért küzdő Illovszky Rudolf azok egyike, akik nyugdíjasként is kitartottak a labdarúgás mellett, mert másképp nem is tudnák elképzelni az életüket. „Rudi bácsi" már nem is tudja, hogy hányszor állt kötélnek, sietett a Vasas segítségére, csak azt, hogy a kihívásoknak sohasem tudott ellentmondani. Így diktálta a szíve, a piros-kék színek szeretete, nem utolsósorban pedig a futball imádata. Az idén 64. életévét is betöltő Illovszky Rudolf úgy határozott, hogy most már tényleg búcsúzik, mostantól családjának, kisunokájának él, s visszavonulását véglegesnek tekinti. Majd meglátjuk . . .

Névkártya

Született: 1922. február 21-én, Budapesten.

Magassága: 173 cm.

Súlya: játékosként 73 kg volt, most héttel több.

Egészségi állapota: kitűnő.

Vérnyomása, pulzusa: semmi gond, nincs szükségem gyógyszerekre.

Alvása: kevéssel is beérem, azt viszont a lehető legjobban töltöm.

Cigaretta: 34 évig pöfékeltem, aztán orvosi tanácsra abbahagytam, s az elmúlt három év azt bizonyítja, hogy a lehető legjobban tettem.

Étvágya: nagyszerű.

Családi állapota: nős, 1946 óta.

Gyermekei: egy fiú (György) és egy lány (Rita), s mellettük egy kisunoka (Nikolette).

Tanulmányai: négy elemi, majd négy polgári, aztán a TF szakedzői, mégpedig az elsőként kezdő évfolyam tagjaként Baróti, Lakat, Kalocsai és Sebes társaságában.

Munkaviszonya: 16 éves koromban kezdtem dolgozni, autógumijavító műhelyben, aztán kitanultam a hegesztő szakmát.

Sportpályafutásának kezdete: Csepelen, a cég csapatában, 1933-ban pedig az MTK-nál.

Legnagyobb elismerése: nyugdíjba vonulásomkor Munka Érdemrend arany fokozata kitüntetést kaptam.

Utolsó fizetése: 14 000 forint a Vasasnál.

Nyugdíja: 11 000 forint.

Illovszky — a játékos

Ahol a focival beoltották: az Almássy téren.

Első csapata: az MTK, de lehetett volna a Beszkárt is.

Az első játszótársa: Vidor József, Kertész István, Berzi Sándor, Koltai István.

Bemutatkozása a Vasasnál: 1941-ben, miután az MTK átmenetileg megszűnt.

Az első posztja: jobbszélsőként kezdtem, folytattam jobbösszekötőként, de voltam középcsatár, sőt balösszekötő és balszélső is, egyszóval a csatársorban mindent kipróbáltam.

Edzői: Kubics Albertnél kezdtem, később Gallovich, aztán Pócs József, Szabó Pál, Szabó Péter, Kalmár Jenő, Király Tibor, s végül Baróti Lajos volt a mesterem.

NB I-es mérkőzései: ha a statisztikusok jól számolták ki, kétszázhetvennégyszer játszottam a legjobbak között.

Bajnoki csúcs: 1948-ban 2. hely, sajnos bajnokcsapatot sohasem erősíthettem.

Egy emlékezetes mérkőzés: a felszabadulás utáni első bajnokságban az Üllői úton az FTC-t 2:1-re vertük, a győztes gólt pedig én rúgtam.

Pályafutásának érdekessége: amikor Baróti Lajos vette át a Vasas irányítását, már 30 éves voltam, s különleges engedéllyel edzőként is kipróbálhattam a tudásomat, először a serdülőknél, aztán az ifiknél, majd 1955-ben a tartalékcsapatnál.

Legkellemetlenebb ellenfele: a szolnoki Laborcz Lajos, akinek olyanok voltak a könyökei, mint két kalapács, de említhetném Dalnoki Jenő barátomat is, akivel gyakran állítottak ki „párban".

Első fizetése játékosként: amit millpengőben kaptam, arra már nem emlékszem, amit pedig forintban, az olyan kevés volt, hogy nem is lehet fizetésnek nevezni . . .

Erényei játékosként: a szakemberek szerint jól cseleztem, s lelkes is voltam, nem ismertem elveszett mérkőzést, csak a 90. percben.

Sérülései: volt egy combnyaktörésem, de az nem a pályán történt, s egy porcműtétem, amire már akkor került sor, amikor edző voltam: játékosként megúsztam két kisebb szakadással.

Csábítások: hívtak, nem akármilyen csapatokhoz, de a Vasastól semmi pénzért sem búcsúztam volna.

Csínytevések: . . . hát, őszintén szólva, én minden „balhéban" benne voltam.

Válogatottság: csak háromszor, először 1945. augusztus 19-én Ausztria ellen 2:0-as győzelemmel, aztán Bulgária ellen ismét győztes csapatban, majd Tiranában Albánia ellen döntetlennel.

A „csak három" magyarázata: túl sok volt akkoriban a jó játékos, a vetélytárs, néhány poszton szinte egy időben négy klasszis csapat. Ami engem illet, előbb Egresi és Sipos, később Czibor és Babolcsay jelentette a konkurenciát, s ők vitték többre.

Illovszky — az edző

Bemutatkozás: segédoktatói végzettséggel a Vasas serdülőknél, majd az oktatói elvégzése után az ifiknél, 1955-ben pedig a tartalékegyüttesnél. (Közben Baróti Lajos hívására még 1957-ben is besegített a Vasasnak egyszer Diósgyőrben, egyszer pedig Szófiában Európa Kupa mérkőzésen).

Először az NB I-es csapat élén: 1957-ben a Salgótarján ellen 2:1-es győzelemmel.

Első csapatának ászai: Kárpáti, Sárosi, Bundzsák, Berendi, Lenkei, Szilágyi, szóval a nagyok.

Bajnoki csúcsok: 1960-ban bronz, aztán kétszer arany, majd 1965-ben és 1976-ban újabb kettő.

Pályafutásának alakulása: 1963-ban személyi problémák miatt elmentem a Vasastól, s a válogatottnál Baróti Lajos segítője lettem, 1965-ben visszatértem a Fáy utcába, de megmaradtam szövetségi edzőnek. 1966-ban Csordás lett az edző, miközben Barótival a VB-re vittük a válogatottat. Az angliai „Mundial" után Baróti lemondott, s 1967-ig én lettem a szövetségi kapitány. Újra a Vasas következett, majd Görögország, két év külföldön, s azután újra a kapitánykodás. 1974-ben ismét a Vasashoz szerződtem, majd dolgoztam Ausztriában, ismét Görögországban, 1982-től pedig újra a Vasasnál segédkeztem előbb utánpótlás igazgatóként, aztán 1985-től — utoljára — az NB I-es csapatnál. Szép volt a búcsú — az MNK-győzelemmel.

Egy kulisszatitok: 1971-ben azért jöttem haza Görögországból, hogy engedélyeztessem a Zaragozához szóló szerződésemet, de nem engedtek tovább, kineveztek szövetségi kapitánynak. Talán jobban tettem volna, ha Budapestet kihagyom.

Kedvenc játékosai a Vasasban: mindig az eredményekért mindenre képes, „nyerőcentrikus" labdarúgókat szerettem. Ilyen volt Sárosi László, Ihász és Kékesi, de szerettem hibáival és erényeivel Farkast, Molnár Dezsőt, Váradit, Izsót és még sorolhatnám.

Illovszky mester „szupercsapata": a kapuban Mészáros vagy Szentmihályi, a hátvédsorban Kárpáti, Mészöly, Berendi és Ihász, középen Müller és Bundzsák, elöl pedig Molnár, Machos vagy Szilágyi, továbbá Farkas és Korsós.

„Legek" — Illovszky életében

Öröm: a gólok, a győzelmek, s azok a ritka napok, amelyeket a családommal, s az öcsém családjával együtt tölthettem, illetve tölthetek.

Csalódás: Szerencsére kevés akadt, mert nem felejtettem el egykori mesterem, Kalmár Jenő „igéjét", ami valahogy úgy hangzott, hogy „a játékosoktól sohase várjál hálát, és akkor nem érhet csalódás".

Győzelem: 8:3 egy bajnokin, a Vasas színeiben az Erzsébeti MADISZ ellen, edzőként pedig 7:0 egy Vasas—Győr találkozón.

Vereség: játékosként 1:5 az FTC-vel szemben, edzőként 0:4 a Fáy utcában egy Győr elleni bajnokin.

Magyar játékos: Puskás és azonnal utána Bozsik, később Farkas, Bene és Albert.

Utazás: hat hét Chilében és Argentínában.

Eredmény: ezüstérem a müncheni olimpián, s negyedik hely az Európa-bajnokságon (sokan mindkét eredményt kevesellték, bár megjósoltam, hogy később még ezt is visszasírják majd).

Kedvencei

Színe: az öltözködésben barna, a pályán piros és kék.

Csapata: természetesen a Vasas, külföldön pedig a híres Santos, amelyben Pelé, Carlos Alberto, Edu és Tostao is játszott.

Étele: rántott hús újkrumplival.

Itala: sör.

Színésze: Kálmán György.

Énekese: Koós János.

Nótája: A lehulló falevelet sodorja a szél is.

Filmje: Elfújta a szél.

TV-műsora: A Hét.

Játéka: nem szeretem a kártyát, s nem is tudok, más játékot meg ki sem próbáltam.

Kikapcsolódása: olvasás, ha hozzájutok.

Sportágai a labdarúgás után: ökölvívás, vízilabda, kézilabda.

Kocsija: Polski Fiat 126, amelyből már a harmadikat koptatom.

SZALAY PÉTER

Gazdag klub

Nagy volt az elkeseredés az idei BEK döntő után a katalán fővárosban. Előzőleg az FC Barcelona csapatának mindenki nagyobb esélyt adott mint a Steauának, de a bizonyára sokáig emlékezetes 11-es csatában alulmaradt. A román együttes váratlan sikerét követően újabb kellemetlenség érte a Barcelonát — hatvanezer svájci frankot kellett fizetnie közönségének kirívóan sportszerűtlen viselkedése és nyolczerat játékosainak magatartása miatt.

Szerencsére, hogy a klub nem szűkölködik anyagiakban. Így hát a büntetés befizetése csak erkölcsileg érintette negatívan az egyesületet, hiszen éppen abban az időben folytatták már előrehaladott tárgyalásokat neves új játékosok szerződtetése érdekében. Végül egy igazi nagy hal akadt horogra a 22 esztendős walesi válogatott, *Mark Hughes* személyében. Az a szándék, hogy egy „gólgyáros" erősítse a csapatot, a Manchester United kiváló csatárának szerződtetésével — legalábbis elvben — már megvalósult. Külön érdekesség, hogy Hughes nem kevesebb, mint 8 évre kötötte szekerét az FC Barcelonához, tehát nem csak rövid időre számítanak eredményes szereplésére. Szép kis summát tesz ki az az összeg is, amelyet a csatárért fizettek — 3.5 millió dollár!

„Vissza akarjuk szerezni a Realtól a bajnoki címet és ezért áldoznunk kell" — mondták az aláíráskor a klub vezetői. Ez — ha van miből áldozni — érthető érv...

Új lebonyolítási rendszer

Régi igazság, hogy ha valami nem megy jól, akkor átszervezést hajtanak végre. Bár az még nem bizonyosodott be, hogy ez a legjobb gyógyszer, a legbiztosabb megoldás, nemrégiben a svájciak is úgy határoztak, hogy átszervezik bajnoki rendszerüket.

Az elfogadott javaslat szerint az I. osztályú bajnokságban a jövőben a jelenlegi 16 csapat helyett 12 méri össze egymással tudását. Kiesik az utolsó és utolsó előtti helyezett, míg a 11—14. helyen végzett csapatok osztályozó mérkőzést játszanak a fennmaradó két helyért a II. osztály négy éllovasával! A hírek szerint az új rend nem nyert általános egyetértést, különösen a középmezőny részéről. Sokak szerint a kieséstől való félelem azt fogja eredményezni, hogy az eddiginél is passzívabb lesz a játék, egy elért gól után — lásd Mundial — a vezetést megszerzett csapat tíz emberrel fog védekezni. Az ellentábor viszont azzal érvel, hogy valamit tenni kell a sokéves nemzetközi egyhelyben topogás ellen! Jól példázza a gyenge színvonalat — mondják — hogy az igencsak közepes játékerőt képviselő *Young Boys* lett az idei bajnok, méghozzá három pont előnnyel.

A vitát — mint mindig — ezúttal is az élet dönti majd el. A svájci labdarúgás vezetői remélik, hogy az ő javukra.

Lesz-e ismétlés?

A norvég élvonalbeli labdarúgás nem különösebben ismert, csupán a válogatott csapat egy-egy váratlan sikere okoz időnként feltűnést. Külön érdekesség, hogy a nemzeti tizenegy általában több együttes játékosaiból tevődik össze. A bajnoki címet védő Rosenborg, a trondheimi fekete-fehérek soraiból például ritkán kerül be valaki a legjobbak közé!

Az úgymond „szürke" játékosokból álló Rosenborg vitéz tettet vitt végbe a tavaszi-őszi rendszerű bajnokság hajrájában. Fordulónként lépésről-lépésre faragta le a már biztos bajnoknak tekintett Lilleström tetemes pontelőnyét és végül megelőzte riválisát. S közben edzőcsere is történt, a csapat irányítását a sokszoros volt válogatott Dokken vette át. A 70-es évek végén az I. osztályból kiesett és csupán két év múlva visszakerült trondheimi gárdának 14 évet kellett várnia, míg újra az aranyérem birtokosa lett.

Az ózdiak már május elején ünnepelhettek, aztán a budafokiak, a debreceniek, a kaposváriak és a szarvasiak következtek. Ami tehát nem sikerült a 75 éves BVSC-nek (az Ózd mögött a második helyen végzett) és a 75 éves Kecskeméti TE-nek (sokáig a Körös-csoportban szintén bajnokjelölt volt, végül 6. lett), az sikerült az ugyancsak 75 éves Budafoki MTE-nek. A MÁV DAC tulajdonképpen csak a 34. fordulóban biztosította be bajnokságát!

Bajnokok a harmadik vonalban

Óriási fölény

Az Ózdi Kohász tavaly még az NB II-ben játszott, ott, ahol a nevét közben Rákosmenti TK-ra változtatott 22. sz. Volán is szerepelt. A borsodi együttes hengerelt! Előnye az év végi elszámolásnál a 2. BVSC előtt 13, a 3. Honvéd Köteles SE előtt 15 pontra növekedett. S hogy a volt 22. sz. Volánról se feledkezzünk meg: a Duna-csoport utolsó helyezett csapata a területi bajnokság második leggyengébbjeként távozott az alacsonyabb osztályba! Az ózdiak húsz évvel ezelőtt, három éven át az NB I-ben játszottak, de azóta még a közelébe sem jutottak az első osztálynak!

Az előző évihez képest jelentősen megváltozott a Mátra-csoport összetétele. A Ganz-MÁVAG feljutott az NB II-be, a H. Papp SE a Tisza-csoportba, a BKV Előre a Duna-csoportba nyert beosztást. Kétségtelenül gyengébb lett a csoport, ez azonban mit sem von le az ózdiak sikerének értékéből.

— Arra törekedtünk, hogy védelmünk biztonságos, támadójátékunk eredményes legyen — mondta Halácsi László, a csapat edzője. — Tervünk sikerült, hiszen 32 mérkőzésen mindössze 23-szor találtak be ellenfeleink a kapunkba. Támadóink viszont kapott góljainknak majdnem négyszeresét (88-23) adták vissza ellenfeleinknek. Védelmünk középső része — *Kertész, Osváth, Fegyverneki* — volt a csapat gerince, *Kanyok* 22 góljával az együttes első számú gólgyárosa. Az ifik közül tavasszal kiemeltem a 18 éves Máriásit, aki attól kezdve állandó tagja lett együttesünknek. Megakadt rajta a válogatók szeme is, hiszen kétszer az UEFA-válogatottban (1968-asok) is játszott.

Az edző előzőleg két éven át a BVSC mestere volt!

— Amikor elbúcsúztattak, így válaszoltam: Szívből köszönöm a jó kívánságokat és remélem, az Ózd mögötti 2. helyért járó ezüstérmekért sorakozik majd fel a BVSC... A jóslat bevált, a jó kívánság teljesült.

Előzőleg azonban a Szőnyi úton még 5-0-ra, Ózdon pedig 1-0-ra legyőzték a borsodiak a fővárosiakat...

A legszebb ajándék

A 75. születésnapjára készülő Budafoki MTE a bajnokság első felében 26 pontot gyűjtve, 76 százalékos teljesítménnyel, roszszabb gólkülönbséggel került az Építők SC mögött a 2. helyre. A tavaszi idényben egy ideig még változatlan hevességgel folyt a kemény harc a két csapat között (sokáig a Dorog is versenyben volt), de április közepén a BMTE előnyt szerzett, s előnyét a hajrában fokozatosan növelve, a csoportbajnokságot nyolc ponttal nyerte. A budafoki piros-fehérek azért is dicséretet érdemelnek, mert akkor tudtak erősíteni, amikor arra a legnagyobb szükségük volt. Amióta (két éve) *Megyeri Győző* szakedző a csapat edzője, hazai pályán nem szenvedett vereséget a Budafoki MTE.

— Én a tudatos munka híve vagyok — jegyezte meg Megyeri, amikor mindentudó adattárát kitette az asztalra... — Véleményem szerint a csapat váza, a megfelelő emberek kiválasztása, a védelem és a támadás helyes aránya döntően befolyásolja a csapat szereplését. Es íme az én vázam: „Kapus, középhátvéd, irányító középpályás(ok), s az átlagosnál gyorsabb támadók... Ahhoz, hogy a csapat jól szerepeljen, a jó kapus, a mindent látó, jól fejelő középhátvéd, az átlagosnál jobb középpályások és a gyorsan kapcsoló befejező csatárok nem hiányozhatnak. Nálunk az 1985—86-os bajnoki évben elért szép eredmény elsősorban annak volt köszönhető, hogy a fenti követelményekből néhányat már sikerült megvalósítani. Budafokon a szurkolók közül sokszor és sokan mondják: azért szeretnek mérkőzéseinkre kijárni, mert a hazai fiúk gyakran nem kímélik az ellenfél „kapuját"... Ha sokszor nem is, jónéhányszor azonban ilyen szempontból is kielégítették a szurkolói igényeket. A Dorog és a Ráckeve pl. 0-3-mal, az Ács, a H. Toldi SE és a BKV Előre 0-4-gyel, a Pénzügyőr SE 1-5-tel vonult le a pályáról lefújás után. Az RTK Budafok elleni két mérkőzésének eredménye összesítve 0-12 (0-9 és 0-3).

A 37 éves Megyeri Győző abban a társaságban szerzett szakedzői képesítést 3 évvel ezelőtt, amelynek tagjai között olyan mai edzők voltak, mint Both, Csank, Rónai (Pécs), Süle, stb....

— Nálunk Budafokon a profi-stílust sikerült meghonosítani. Hogy mitől profi ez a stílus? Attól, amit és ahogyan teljesít egy-egy labdarúgónk. A mexikói VB megmutatta: a jó játék nem az életkor függvénye. Jeligém nem mai találmány... „Ami tegnap elég volt, holnap már kevés lehet (lesz)..."

A felszabadulás előtt négy éven át a Budafoknak már NB I-es csapata is volt, aztán felváltva, hol a II., hol a III. osztályban szerepelt a BMTE. Az egyesület alakulásának 75. évfordulójához közeledve egyöntetű volt a vélemény: a labdarúgóknak bajnoksággal kell ünnepelniök. Megyeri Győző és legénysége fogadalmát teljesítette, szép ajándékot kapott a csapattól egyesülete és lelkes szurkoló serege...

Remekül erősítettek

A szarvasi csapat ereje elsősorban a védelme! Az Sz. Vasas százegy területi csapat közül a legkevesebb (18) gólt kapta, s a második legkevesebbet (18) adta. Legtöbbször *Hanyecz* állt a kapuban, de a tartalék *Oláh* is védett. Ők előzőleg mindketten az NB I-es csabai gárda kapuját is védték. A jó szemű edző, *Szűcs Mihály* munkáját a sokat tapasztalt *Kerekes Imre* segíti, s a jelek szerint ők ketten jól kiegészítik egymást. A 80 éves klub labdarúgói már szerepeltek az NB II-ben is, a területi bajnokságban pedig egy 7., egy 6., és egy 5. helyezés után most bajnokságot nyertek. Méghozzá nem is akárhogyan. A 2. Kecskeméti SC-vel szemben 7, a 3. Orosházi MTK-val szemben 11 ponttal végeztek az élen. S ez — úgy gondoljuk — elegendő bizonyíték arra, hogy a bajnokság megérdemelten került Sarvasra. 1985. október 27-én, a 12. forduló után került az élre Vasas-együttes, s 18 fordulón át már ott is maradt. És milyen jó volt az időzítés! Az első 12 fordulóban 6 pontot, az azt követő 18-ban mindössze hármat vesztett...

A vezetők mindent elkövettek, hogy csapatukat a bajnokságra, utána pedig az osztályozóra a lehető legjobban felkészítsék. Elmentek Ózdra, de eredménytelenül tértek vissza, nem engedték, hogy a Sirok elleni mérkőzést videóra felvegyék. Szűcs Mihály Pesten a H. Köteles SE—Ózd találkozót, Kerekes Imre pedig a Tiszavasvári—DUSE meccset térképezte fel. A hajrában

Egy pillanat a Budafoki MTE–Ács mérkőzésről (fehérben a budafokiak) László Sándor felvétele

nünket — 3—1-re! Az osztályozók előtt sok máson kívül a játékosoknak azt is elmondtuk: „Nálunk négy éve nincs NB I, s ha a csapatnak sikerül felkerülnie, az NB II-ben 5—6 olyan mérkőzésünk is lesz, amelyen otthonunkban 8—10 000-es nézőseregre számíthatunk. És a jó eredmény nemcsak a városnak, nemcsak a klubnak, hanem a játékosoknak is kifizetődő lehet.

a felkészülést szolgálta a kétszer egyhetes edzőtáborozás is. A csapatnak utazó (ez manapság sok helyen szokás) játékosai is vannak, akik Békéscsabán laknak és Szarvason futballoznak. Hogy mi a legfőbb erejük? Csabai kollégánk szerint attól „nagyok", hogy idegenben is meg tudják csinálni azt, amit hazai környezetben megcsinálnak... És ez — a csapat szereplése bizonyítja — nem kevés!

24 év után

Utoljára 1962-ben ünnepeltek a labdarúgók bajnokságot a győri Nádorvárosban! Akkor a hat csoportos NB III Északnyugati csoportjában vezette csapatát diadalra Kovács Imre, a város egyik — ma is — legismertebb sportembere! Azzal a bajnoksággal új, fényes korszak kezdődött a kék-fehérek életében. Egy évvel később az NB I—B-be vezetett a MÁV DAC útja, s ott egymásután kétszer is közel állt a gárda az NB I-hez. 1973-ban például a bajnok Haladás és a 2. Dorog mögött — de a Békéscsabát, a Szolnokot és a Dunaújvárost megelőzve — újra a 3. helyen végzett a győri gárda, majd az NB I B megszűnése után 1981 nyaráig az NB II következett. Most újra egy Kovács: *Kovács Lajos* a csapat sikereinek a kovácsa. Az utolsó mérkőzés, ha nem is jó játékkal, de véglegessé vált a bajnokság megnyerése. Ilyenkor egy-egy csapatnál általában lakodalmi a hangulat a mérkőzés után. Győrött nem így történt. A találkozó után síri csend honolt az öltözőben. A nyolc hónap során felgyülemlett feszültség csak nehezen oldódott. Érzelmeivel küszködött az edző Kovács Lajos is...

— Akkor kerültem a csapathoz, amikor csak bravúros hajrával menekült meg a kieséstől. Nehéz munka következett. Az első évben az 5. helyen végeztünk. A nostani küzdelemsorozat elején szinte páratlan sérülés-hullám sújtott bennünket. Elsősorban hazai pályán ment rosszul a játék, utoljára október 20-án, az Ajkai Bányász iskolázott le bennünket Győrött, s akkor a 9. helyre estünk vissza. Aztán egy kivétellel sérültjeink rendbe jöttek és olyan 23 forduló következett, amely bizonyára örökre emlékezetes marad számunkra. A hosszú idő alatt megőriztük veretlenségünket és eljutottunk a bajnoki címhez, közben az MNK-ban is szép sikereket értünk el, a legjobb nyolc közé jutott a MÁV DAC...

Negyedszerre sikerült

Nincs még olyan területi együttes az öt év alatt bajnokságot nyert 30 csapat között, amelyik annyiszor állt volna ősszel és tavasszal, (azaz a bajnokság befejezése után) az elsőhelyen, mint a *Kaposvári Rákóczi*. Az egykor szebb napokat megért somogyi zöld-fehérek — bár csak négy éve játszanak az ötéves területi bajnokságban, — most harmadszor kaptak ott aranyérmet. (Tavaly a Komló mögött a 2. helyen végeztek, így „csak" ezüsttel gazdagíthatták éremgyűjteményüket). Eddig háromszor buktak el Somogyország legényei az osztályozó csatákban, amikor végre elhatározták Kaposvárott „ez így tovább nem mehet"! Új edzővel, Madár Gáborral és szinte új csapattal kezdtek, s három mérkőzés után már 3 pontot — vesztettek! Pedig akkor *Deákvári, Judik, Czabula, Konrád, Murai* és *Bíró* is ott volt a csapatban.

— Sokáig a PVSK kemény ellenfelünk volt, hiszen az első nyolc forduló után 30—7-es gólkülönbséggel, két pontos előnnyel vezetett — emlékezett vissza *Varga Gyula*, a Kaposvár szakosztályi elnöke. — Az első csapást mi mértük a PVSK-ra, 4000 néző előtt 3—0-ra győztünk otthonunkban. De még így is csak a 12. forduló hozott változást. Attól kezdve (bár néhány nem várt kudarc később is ért bennünket) végig a somogyi gárda vezetett.

Mázaszászvár, Kisdorog, Somberek, Paks. A Rákóczi számára emlékezetes mérkőzések. A 7., 13., 16. és 6. helyen végzett csapatok. Négyüktől 8 pont helyett kettőt szereztek. A hiányzó hatot „elszórakozták".

— Amikor átvettük a vezetést, mi már a bajnoki találkozókat gyakorlatozásnak tekintettük, játékosainkat azonban mindig intettük. Ők — sajnos — nem vették komolyan az intelmeket. Bajnokhoz méltóan kell búcsúznunk, hangoztattuk a végén is. És mi történt? A 28. fordulóban az utolsó helyezett Somberek vett el tőlünk pontot, a befejező mérkőzésen pedig az ősszel még 15. helyen végzett Paks győzött le ben-

Debreceni egyetemisták

2., 5., 2., 1. Helyezési számok, amelyek a DUSE területi bajnokságban eltöltött négy évének a mutatói. 1983-ban a Szolnok, tavaly a H. Szabó L. SE előzte meg. Az Olefin SC-től az utolsó pillanatban elszenvedett vereség a lehető legrosszabbkor jött, hiszen e nélkül a DUSE bajnok lett volna. Akkor nagyon nagy volt a szomorúság, a legkeményebb játékosok is könnyeztek. Mostani győzelme imponáló volt, hiszen a csapat már októberben elfoglalta az első helyet, s utána végig az élen maradt.

— Az egyetemi gárdának 85—86-ban „fazonja" volt, jól ötvöződött a fiatalok lendülete az idősebbek tapasztalatával — jegyezte meg *Fülep Kornél*, a Tisza Versenybizottság és a Hajdú-Bihar megyei bajnokság elnöke. — Bár *Zsupos* eltávozott a DMV-SC-be, a védelemmel sem volt különösebb baj, hiszen 30 mérkőzésen csak 24 gólt gólt kapott a DUSE. A legegyenletesebb teljesítményt nyújtó középpályás sorból (Ludánszki, Szabó, Lipcsei) *Szabó* egymaga 15 gólt ért el, *Ludánszki* pedig kilencszer talált az ellenfelek hálójába. Ami középpályásokról lévén szó, igen szép teljesítmény!

— Egység, töretlen küzdőszellem, becsvágy jellemezte szinte végig csapatunkat. Szívvel-lélekkel küzdöttek a fiúk, megérdemelt sikert arattak. A húszas keret 12 tagja egyetemi hallgató — emlékezett vissza *Pogácsás János*, szakosztályi elnök, a Hajdú-Bihar Megyei Tanácsi Építő Vállalat igazgatója.

Pillanatnyilag a Debreceni Universitas SE együttese hazánk legjobb egyetemi csapata. És ez mindent elmond mai egyetemi labdarúgásunkról...

NAGY JÓZSEF

Egy boldogító igen következményei

Lapunk szorgalmas olvasói nyilván felfedezték, hogy az „Idegen tájakról" rovatban eddig még sohasem szólaltattunk meg hölgyeket.

A sorozat írója igyekezett színessé tenné a palettát, a művészet különböző területeiről válogatta riportalanyait. Csak éppen következetesen a nőknek nem adta meg a szót...

Bevallom, a hölgyek mellőzését egyetlen dologgal tudom csak indokolni: nem jutott eszembe oyan nő, akivel el tudtam volna csevegni a labdarúgásról. Pedig régóta kézenfekvőnek tűnt, hogy *Pécsi Ildikó* legyen e témában a beszélgetőpartnerem. A Józsefvárosi Színház Érdemes művésznője egy cseppet sem idegen ezeken a tájakon. Két évtized óta futballista feleségként nyakig benne van a pettyes labda bűvöletében.

Szűcs Lajosné ennek megfelelően szakértőként beszél a futballról.

Nemcsak érti, szereti is ezt a nagyszerű játékot

● A kérdésre, hogy kinek szurkol, mosolyogva válaszolja:

— Mindig Szűcs Lajos-szurkoló voltam. Ahol ő játszik, vagy edzősködik, annak a csapatnak szorítok. Jelenleg a zöld-fehérek eredményeit figyelem kitüntető érdeklődéssel.

● Kezdjük az elején. Hogy ismerkedett meg a népszerű színésznő egy nem kevésbé közismert labdaművésszel?

Egy nosztalgikus sóhaj és mesélni kezd:

— Az Aranyember pecsételte meg a sorsunkat. Jókai regényének filmváltozatában látott még Lajos először. Azt állítja, ahogy meglátott, rögtön belém szeretett. *Blumival*, az MTK intézőjével üzent, hogy szeretne megismerkedni velem. Blumi felesége, *Koós Olga* a kolléganőm volt, innen a barátság — teszi hozzá magyarázólag — Lajos akkor Dorogon focizott, őszintén szólva, nem is hallottam róla. Visszaüzentem: „Nem ismerkedem futballistákkal." El is felejtettem hamar az esetet. Lajos azonban kitartóbb volt, mint azt a mellékelt ábra mutatja. 1967-ben egy Fradi meccs után az Olimpia bárba lejöttek *Albert Flórival*. Az FTC híres középcsatára mutatta be nekem a már zöld-fehérben játszó szőke hátvédet. Lajos felkért táncolni és egy lassú tangó alatt gyorsan megkérte a kezemet. Abban a pillanatban kikosaraztam. „Mikor találkozhatunk legközelebb?" — kérdezte. Majd szilveszterkor — mondtam. „De most csak május van, addig nem bírom ki" — jegyezte meg. Nem baj, eljön majd az év vége is — válaszoltam flegmán. Mit ad isten, 1967 szilveszterének éjszakáján összefutottunk megint egy bárban. Lajos újra megismételte a lánykérést. Igazán nem a pezsgő hatására, de igent mondtam. Azóta is tart ez az „igen"...

Ez igen!

● Mennyire befolyásolta a művészi pályáját, hogy labdarúgóhoz kötötte az életét?

— Az 1968-as olimpiai bajnokság után, ahol Lajos a torna legjobb játékosa lett, óriásivá nőtt a népszerűsége. Ha valahol társaságban megjelentünk, mindenki vele foglalkozott. Mindig is úgy éreztem, hogy a közönség méltányolja a kapcsolatunkat.

● Amikor Lajos átköltözött az Üllői útról Kispestre, nem volt könnyű az asszonynak sem... — említek egy kellemetlen emléket.

— Hát bizony! A Fradisták nem egykönnyen bocsátották meg, hogy átigazolt a Honvédba. Abban az időben történt meg, hogy a gépkocsi szervizben átkötötték az indexemet...

● A film és színházrendezők szurkolói szívét mennyire befolyásolta, hogy a férje melyik csapatban rúgja a labdát?

— Várkonyi Zoltánt nem érdekelte komolyabban a futball, Kazimir nagy MTK szurkoló volt, de rajongott Lajos játékáért. Szegény Komlós János, bár, a Vasas híve volt, imádta Lajost. Még akkor is prémiumot utalt ki részemre, amikor megtudta, hogy gyereket várok. Egyszóval nem volt sohasem gondom a rendezőimmel, bármilyen színekhez is húztak.

● Jár mérkőzésekre?

— Ma már csak televízión keresztül figyelem a labdarúgó eseményeket. Amíg Lajos játszott, minden meccsén ott voltam. Előfordult, hogy nagyestélyiben mentem ki a pályára. A mérkőzés után rohantam fellépni.

● Lajos révén kezdett érdeklődni a labdarúgás iránt, vagy már korábban is érdekelte a foci?

— Édesapám lelkes futballszurkoló volt, mellesleg a hajdúdorogi focisták intézője. Teherautón ment a csapat idegenbeli mérkőzéseire, apámmal együtt elkísértem én is a fiúkat. Az egyik botrányos meccs után az ellenfél szurkolói záptojással dobálták meg a játékosaink tehergépkocsiját. A büdös tojásból jutott nekem is...

● Sportol valamit?

— Bármennyire hihetetlen, valamikor vékony, karcsú lány voltam. Igaz, abban az időben az étvágyam a labdaéhségben fejeződött ki. A nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium kosárcsapatában igencsak villogtam a palánkok alatt. 175 centi magasságomat kihasználva, rengeteg kosarat dobtam. Az iskola 4×100-as váltójában én voltam a befutó. Mellesleg úsztam, bicikliztem és rengeteget gyalogoltam. A Főiskolán pedig megtanultam lovagolni. A Tenkes kapitányában sokat ültem lóháton. Ma sajnos, nem sportolok. A család és a színház minden időmet leköti.

● Ha már egy nővel beszélgetek a labdarúgásról, hadd kérdezzem a véleményét: el tudna képzelni egy női labdarúgó szövetségi kapitányt?

— Hm, lehet, hogy nem is járnának rosszul egy nővel. Meg is magyarázom, hogy miért: a nők érzelmileg jobban tudnak reagálni a legapróbb rezdülésekre is. A nők rendkívül jó szervezők, precízek, diplomatikusabbak, mint a férfiak. Egy szép, okos, futballhoz értő nő csodákat tudna művelni.

● Van esetleg jelöltje?

Nevet:

— Ilyen csodatevő tündér talán nincs is...

KEMÉNY GYÖRGY

A bécsi Stadthalléban egy öregfiúk meccsen. Szűcs Lajos (baloldalt) két társával balettozik . . .

Majd a Lajos lerendezi

Szűcs! Vagy, ha úgy tetszik Szűűűűűűcs!!!!

A hazai tisztelt labdarúgó publikum az utóbbi módon elnyújtva a nevét, sok-sok ű-vel biztatta, hergelte egykori kedvencét, **Szűcs Lajost.**

Szűcs Lajos pontosan 15 évvel ezelőtt a Bp. Honvéd mezében

Ha a lendületes, temperamentumos hátvéd Spanyolhonban vagy Mexikóban kergette volna a labdát, népszerűsége a leghíresebb torreádorokkal vetélkedhetett volna. Ollé! Ollé! — kiáltással biztatták volna valamennyi vehemens megmozdulását.

A jóval hidegvérűbb magyarok között Szűcs Lajos nem bika-, hanem **csatárölő** volt. Fiatal olvasóink, akik talán nem hallottak a kitűnő játékosról, ne gondoljanak rosszra. Lajos barátunk sportszerű keretek között „ölte meg" a rábízott csatárokat. Nem kért és nem is adott kegyelmet. A csupa muszkli, kirobbanó erejű Szűcs kivételes tudású csontkovács volt.

Róla keringett egy anekdota, amelyet ő maga is megerősített:

— 1968-ban a Vásárvárosok Kupája keretében Göteborgban játszott a Fradi. A mérkőzés elején a svédek lerúgták a legjobb csatárunkat **Varga Zolit.** Akkoriban nem volt még játékoscsere, az emberhiányt így nem lehetett kiegyenlíteni. **Mátrai Sanyi** sápadt arccal jött oda hozzám: „Lajoskám, most mi lesz?" — kérdezte. Semmi baj, egy percen belül ők is tízen lesznek . . ." Egyik svéd csatárral összecsaptunk és valóban tíz-tízre csökkent a csapatok létszáma.

Szűcs teljes joggal alakíthatott volna egy takarító kisvállalkozást. Amikor ő elkezdett sepregetni . . .

Nem volt durva játékos, csak hihetetlenül kemény. Úgy pattantak le róla a csatárok, mint egy gumifalról.

Hosszú játékospályafutása alatt mindössze két ízben kellett előbb az öltözőbe mennie zuhanyozni, mint a többieknek.

— Egy Honvéd—MTK mérkőzésen Palotai Karcsi az egyik belépőm után kiállított. Szokatlanul szigorú büntetést kaptam ezért, öt bajnoki mérkőzésről való eltiltást. A másik kiállításom az írek elleni válogatott találkozón történt. Buta, meggondolat-

Majd

a Lajos lerendezi

Ez a felvétel most készült, otthonában

lan módon, 4:0-ás vezetésünknél, leálltam kakaskodni az egyik írrel.

■ Hirtelen haragú?

— Régebben az voltam. Egy pillanat alatt felment a pumpa. Elég volt egy rossz szó, egy csúnya tekintet, már robbantam. Nem szerettem, a mai napig sem szeretek veszíteni. A nagy győzniakarás közben nem egyszer elvesztettem a diplomáciai érzékemet ... Sokat köszönhetek a feleségemnek, aki bölcsen nyugtatott, hogy nem érdemes begőzölni. Ma már előbb háromig számolok magamban, mielőtt valami marhaságot csinálnék.

■ Volt olyan játékvezető, aki pikkelt Szűcs Lajosra?

— Úgy érzem nem volt ilyen. Sohasem foglalkoztam a bírókkal, inkább a játékosokkal szemben voltam agresszív. De senkinek sem okoztam komoly sérülést.

■ Szűcs Lajost valamiféle büntető embernek ismerték ...

— Furcsa módon a játékosok és a közönség is úgy fogadott el, mint egy ítéletvégrehajtót, aki a „rosszakat" megbünteti. Pedig nem volt ebben semmi tendencia. Kirobbanó erőben voltam, ezzel komoly respektet szereztem játékostársaim körében. Ha gubanc volt, azt mondták: majd a Lajos lerendezi. Tartottak tőlem az ellenfelek, de nem azért, mert halomra rugdostam őket. Amikor elindultam feléjük, olyan elsöprő lendülettel érkeztem, hogy inkább otthagyták a labdát, mintsem vállalják az összecsapást. Nem tagadom, birizgálta a hiúságomat, hogy tartanak tőlem. Pedig igazán nem szerettem a gyáva ellenfeleket. Azokat becsültem, akik merték vállalni a test-test elleni harcot. Nagy csatákat vívtunk *Bene Ferivel*. Azon ritka csatárok közé tartozott, akik sohasem nyavalyogtak, bátran oda merte tenni ő is a csülkeit. Ezzel szemben *Farkas Jancsi* úgy tartott tőlem, mint a tűztől. Ha lehetett, messzire elkerült a pályán.

■ A rettegett hátvéd kitől félt?

— Nem találkoztam olyan játékossal, akivel szemben félelmet éreztem volna. A legkeményebb fickókkal sem kerültem el a találkozást.

Szűcs Lajosnak labdarúgópályafutása első percétől kezdve meg kellett küzdenie mindenért. Sohasem kapott semmit ingyen, talán ettől is lett olyan kemény, céltudatos.

1962-ben a Dózsa ifiből került ki az UEFA tornára. Egykorú társai között olyan NB I-et megjárt játékosok voltak, mint Bene, Puskás, Dunai II. Az ifjúsági válogatott hátvéd arról álmodott, hogy egyszer a lila-fehér nagyok: Göröcs, Rajna, Kuharszki között rúgja majd a labdát. A nagy fradistaként ismert Szűcs gyermekkorában *Szuszáért* rajongott. *Buzánszky Jenő* az aranycsapat legendáshírű hátvédje hívta Dorogra. A bányászközség csapatában lett NB I-es futballista. Onnan került az Üllői útra. A zöld-fehéreknél ért be igazán s lett Európahírű játékos. Harminchét válogatott találkozón kívül egy ízben tagja volt a világválogatottnak is. Egy olimpiai arany és egy ezüstérmet, két bajnoki címet, egy VVK második helyet gyűjtött be gazdag játékos pályafutása alatt. Úgy tűnik minden oka megvan a felhőtlen boldogságra, megelégedettségre.

■ Az egykori sziklakemény játékos talál lyukakat az életrajzában?

— Ha azt veszem, hogy olyan nagy játékosokkal játszhattam együtt, mint *Albert, Fenyvesi, Mátrai, Sipos, Tichy, Göröcs,* akkor büszke lehetek. Ha viszont arra gondolok, hogy ilyen remek társakkal sem tudtam soha kijutni a világbajnokságra, akkor komoly hiányérzetem van. 1970-ben a csehek elleni harmadik találkozón elbuktunk Marseille-ben, 1974-ben pedig a Népstadionban befejezés előtt öt perccel a hórihorgas svéd Edström fejese pecsételte meg a sorsunkat. 1978-ban jött a fiatalítási hullám, ekkor már nem fértem bele a szövetségi kapitány elképzelésébe. Aztán egy másik dolog: a mi időnkben sajnos nem volt megadva a lehetőség, hogy profiként is szerencsét próbálhassunk. Pedig de jó is lett volna, egy erősebb bajnokságban megmutatni, hogy mit tudok. Nekem kifejezetten feküdt volna a nagyiramú, kemény játék. Én itthon is mindig profiként készültem.

1979-ben ereje teljében búcsúzott az aktív játéktól.

Azonnal edző lett. Visszament régi dicsősége színterére az Üllői útra, ahol *Novák Dezső* mellett pályaedzőként dolgozott. Közben elvégezte a szakedzőit. Egy év óta a Fradi serdülő I-gyel foglalkozik

■ Jónéhány volt játékostársa az élvonalban tevékenykedik. Nem bántja, hogy csak a serdülőkig jutott?

— Őszintén mondom, hogy nem. Lett volna lehetőségem, hogy feljebb lépjek, én azonban úgy vélem, hogy nem árt végigjárni az edzői szamárlétrát. Nem vagyok öreg, van időm várni. Egy edzőnek is be kell érnie. Úgy tervezem, hogy két év múlva pályázom meg az első osztályt.

Az edzősködés mellett természetesen focizik is. Az öregfiúk válogatottjának oszlopos tagja. Ma 43 esztendősen is ugyanolyan lelkesen, óriási lendülettel kergeti a labdát, mint ifjabb éveiben.

— Ma is a legkedvesebb játékom a labda — vallja. — Engem bármikor rá lehet dumálni egy kis focizásra.

Mint minden apa, ő is azt szerette volna, ha fia átveszi tőle a marsallbotot. A kis *Csabát* annak rendje és módja szerint le is vitte az Üllői útra. A Szűcs csemete ügyesen játszott a Fradi serdülőben. Aki látta, elégedetten állapította meg: apja fia. Ugyanúgy küzd, lelkesedik, mint az édesapja tette. Mégsem lett belőle futballista ...

— Egyik mérkőzésen kihagyott a gyerek egy gólhelyzetet. Egy szurkoló bekiabált: „Mit csinálsz a k... anyádat!" Csaba amikor hazajött kijelentette: „Vége a focinak. Nekem senki se szidja az anyámat." Azóta teniszezik. A keze sem ügyetlen a srácnak, a BSE gárdájában rendszeresen játszik.

■ Felesége színésznő. Ön sohasem vágyott színpadra?

— Minden mérkőzés egy-egy fellépés volt számomra. A filmezésbe egyszer-kétszer már belekóstoltam. Jelenleg is benne vagyok egy TV filmben. A Labda halála című krimiben egy labdarúgó edzőt játszom. A filmesek szerint élethűen ...

K. Gy.

Gellei bízik a Rába ETO jövőjében

Egy aláírás anatómiája

Egy klub és egy edző házasságkötése mindig, mindenhol kuriózum. Különösen az, ha a házasulandó felek eddig is reflektorfényben éltek, s kettejük szövetsége további sikerek elérésére kötődött. Így történt ez Győrött is, május 29-én, csütörtökön, ahol a Rába ETO, illetve a Rába-gyár, valamint a Zalaegerszegről „átigazoló" *Gellei Imre* kimondták a boldogító igent — szentesítették a közös jövő okmányait. A közelgő Mundial lázában egy kicsit kevesebb teret kapott a sajtóban ez az esemény, pedig több mint valószínű, a magyar labdarúgás következő két esztendejében meghatározó lesz Gellei és a Rába megegyezése.

A legfiatalabb tréner

Noha már három évet — nem is akármilyeneket — lehúzott az élvonalban, az olvasók nem nagyon ismerik Gellei Imrét. Munkásságáról ékesen beszélnek az eredményei, de a pályafutásáról szinte alig tudunk valamit.

— *Játékosként Budapesten, a Vasútépítő Törekvésben kezdtem* — sorolja. —, *aztán Tapolca, a MÁV TIAC következett. Katonaként Kalocsán, a H. Szamuely SE, majd a TFSE csapatában rúgtam a labdát. Ezután az NB II-es NIKE Fűzfői AK-ban játszottam balszélsőt, s viszonylag fiatalon, 1977-ben vonultam vissza.*

Edzőként még abban az évben Keszthelyen kezdte, ahol a helyi Haladás szakmai munkáját bízták rá. A balatoni gárda a megyei bajnokságból indulva minden évben egyet lépett előre, s hamarosan az NB II-ben találta magát. A második vonalban ügyes, stílusos csapatnak ismerték meg a Keszthelyt, így nem csoda, ha a szomszédvárban is felfigyeltek a fiatal edző (1950-ben született) teljesítményére.

A ZTE után Győr

1983-ban az NB I legfiatalabb edzőjeként lett a Zalaegerszegi TE vezetőedzője.

— *Talán azért esett rám a ZTE választása, mert úgy érezték, hogy fiatal és bizonyítani vágyó edzőként esetleg képes lehetek a csapat szükségszerű megújítására.*

Ez a megújulási szándék pedig az első perctől kezdve érzékelhető volt, sőt mérhető, hiszen a ZTE egyre feljebb kapaszkodott a bajnoki tabellán. Amikor Gellei átvette a gárdát, a 11. helyezett indult harcba egy jobb pozícióért. Először a 7. lett az együttes, majd kétszer alig lemaradva a dobogótól, a 4. helyen zártak. A ZTE játéka országszerte sikert aratott.

— *Ma is nagy szeretettel gondolok vissza Egerszegre* — folytatja az edző —, *hiszen az ott eltöltött három év alatt rengeteg közös sikernek lehettem részese. Gondolkodtam, hogy esetleg maradok és nem fogadom el a Rába invitálását, mert jól éreztem magam a zalai fővárosban és mindenki büszke volt az eredményeinkre. Izgatott azonban az új feladat is, ezért költöztem Győrbe. A ZTE-t könnyebb volt a középmezőny végéről a 4. helyre vezetni, mint a Rábával állandóan az első háromban végezni!*

Az 1985/86. évi bajnokság után nem sokkal világossá vált, hogy a Rába ETO és az utóbbi öt év sikerkovácsa, *Verebes József* útjai elválnak. Az utódról természetesen megkezdődtek a találgatások.

— *Hogy miért Gellei Imrét szerződtettük?* — kérdez vissza *Szániel János*, a Rába ügyvezető elnöke. — *Úgy ítéltük meg, Imre mentalitása, a játékról való elképzelése olyan, ami a mi csapatunkhoz illik. Reméljük, hogy a meglévő játékosállományt megfelelően ki tudjuk egészíteni, s a korábban már kialakult játékstílust — ami jó volt — Gellei Imre tovább tudja fejleszteni. Személyét garanciának tekintjük a további jó szereplésre, hiszen a Rába számára csak ez elfogadható eredmény.*

Magasan a mérce

Az elnöki dicséret egyben az edző méltatása is. A szerződés aláírását mégis sok-sok tárgyalás előzte meg.

— *A Rába utolsó öt évi eredményei kiemelkedők a magyar labdarúgás történetében. Aki ezek után Győrbe szerződik, annak tisztában kell lennie azzal, hogy nem adhatja alább* — veszi vissza a szót Gellei Imre. — *Meg kellett találnunk azokat a lehetőségeket, amelyek egy érkező edző számára vonzóak. Ezért volt a megszokottnál talán egy kicsit hosszabb a meditáció. Ami döntő volt számomra: Verebes Jóska nagyszerű munkájához biztosították a feltételeket, s a Rába-gyár ígérete szerint ebben nem lesz változás. Remélem élni tudok a felkínált lehetőséggel!*

— Milyen elképzelésekkel lát munkához?

— *Mindenképpen új csapatot kell építeni, hiszen az úgynevezett aranycsapat középpályás sora már a múlté. A meglévő ászok mellé, akik az eredményeikkel bizonyítottak, természetesen további erősítések szükségesek. Nyilvánvaló, ha nem bíznék a jövőben, nem írtam volna alá a győri szerződést. Segítőtársul Győrfi László pályaedzőt választottam, a bajnoki felkészülést is ketten vezényeljük. Szeretnék jó munkát végezni, ezért a nyugodt légkör megteremtése fontos számomra; a családom is Győrbe költözik.*

Gellei győri szerződése 1988. június 30-ig szól. Ha semmi nem jön közbe, legalább eddig viheti sikerre a Rába legénységét. A ZTE-nél 90 NB I-es mérkőzésre vezette a kék-fehéreket. A 36 győzelem mellett 28 találkozó végződött döntetlenül, 26-on pedig kikaptak a zalaiak. A 124 adott gólra 102 esetben érkezett válasz. Gellei Győrött tovább javíthatja bajnoki statisztikáját, edzői mérlegét. A folytatáshoz jó ómen, hogy *Mezey György* is Keszthelyen kezdte...

PAPP GYŐZŐ

HATVAN ÉVE TÖRTÉNT

A profi korszak kezdete Magyarországon

1926-ban fordulóponthoz érkezett a magyar labdarúgás. A profizmus bevezetéséhez! Ezt azonban több éves, sokszor elkeseredett vita előzte meg. Végül a változtatásra főként a külföldi példa késztette labdarúgásunk akkori vezetőit. *Meisl Hugó*, az osztrákok szövetségi kapitánya már egy évvel korábban kiverekedte, hogy Ausztriában bevezessék a profi rendszert. A vezetése alatt hamarosan kialakult válogatott csapat, a „Wundermannschaft" sikerei mintha csak igazolták volna elképzeléseit. „Rendszeresen és jól fizetett játékosok biztosíthatják csak a játék színvonalának emelkedését" — hangoztatta állandóan Meisl. A csehszlovákok is hamarosan követték új útján az osztrák labdarúgást. Közép-Európának e két hatalmas futballnemzete aztán magával sodort bennünket is. Annál is inkább, mert Meisl nagy terve, a Közép-Európa Kupa (a három ország legjobb csapatainak nemzetközi kupaküzdelme) csak úgy volt elképzelhető, hogy az érdekelt játékosok függetlenek, nem köti őket civil állás, szabadon rendelkeznek idejükkel.

Rövidesen napvilágot látott az MLSZ terve is!

Fischer Mór, az MLSZ elnökségének és a nemzetközi labdarúgásnak egyik kiemelkedő alakja a profizmus bevezetéséről így nyilatkozott: „Nagyon lényegesnek tartom, hogy végre bekapcsolódhat a vidék, amely eddig csak részben töltötte be azt a helyet labdarúgó-bajnokságunkban, ami erejénél fogva megilletné."

Kétségtelen, hogy a profizmus számos hátránya mellett a vidéki futballnak nagyon kedvezett! Az új rendszerű bajnokság ugyanis lehetővé tette, a legerősebb vidéki csapatok bekapcsolódását az országos vérkeringésbe. Ezzel megszűnt a fővárosiak 1901-től 1926-ig tartó egyeduralma! 1926 júniusában az akkori legfőbb sporthatóság, az OTT (Országos Testnevelési Tanács) végre zöld utat engedett a profi labdarúgásnak. A proficsapatra vágyó egyesületeknek 1000 pengő óvadékot kellett befizetni az MLSZ pénztárába. Az akkori labilis, válságokkal teli gazdasági viszonyokra jellemző, hogy ezt a klubszinten nem nagy összeget (kb. 340 dollárnak felelt meg) csak véres verejtékkel, szinte „kiizzadva" tudták a jelentkező csapatok összegyűjteni. Így például a Vas- és Fémmunkások Sport Clubnak a nyomorgó és biztos megélhetést nehezen találó munkások adták össze a fenti összeget. Mások mögött mecénások álltak, legalábbis kezdetben. Végül 24 csapat jelentkezett és — ha nehezen is —, de fizetett.

1926 júliusában aztán sorra megalakulhattak a proficsapatok. Persze, a részvénytársasági alapokon működő kluboknak nemcsak a pénzt volt nehéz összegyűjteni, hanem az új név választása is sok fejtörést, vitát okozott. Az előző évi bajnok FTC-nél például először FRADI TC néven akartak profiegyüttest alakítani, de végül a sokkal komolyabb FERENCVÁROS névnél maradtak. A profik mellett az amatőr csapat továbbra is FTC néven szerepelt. A többi klubnál szintén megtartották a „keresztelőket". Az előző évi ezüstérmes MTK ettől kezdve HUNGÁRIA, az UTE pedig ÚJPEST néven készült az első magyar profibajnokságra. A vezető nagy hármas mellett a következő új nevekkel ismerkedtek az akkori szurkolók: I. liga: FERENCVÁROS, HUNGÁRIA, ÚJPEST, továbbá VASAS (korábban Vas- és Fémmunkások Sport Club volt a neve), NEMZETI (NSC), KISPEST (KAC), III. KER. FC (III. Ker. TVE), BUDAI 33 (33FC) — vagyis az 1925—26. évi szezon első nyolc helyezettje. Mellettük Szeged és Szombathely reprezentáns együttese is bemutatkozott az élvonalban. A két vidéki gárdát nemcsak mint kiváló képességűeket, hanem mint anyagilag legjobban támogatott együtteseket vették számításba a legmagasabb szinten. Hiába voltak még olyan patinás múltú vidéki csapatok, mint a Győri ETO, a Tatabánya, a Pécsi VSK vagy a Salgótarjáni BTC, távol kellett maradniuk, mivel nem állt rendelkezésükre kellő anyagi fedezet. A Szegedi AK sem játszhatott volna, ha nem áll mögötte egy dúsgazdag üzletember, Bástyai Holczer Tivadar. Így ő lett a klub elnöke, úgyszólván mindenese, a profi SZAK létrehozója. Ezt a maximális erkölcsi és anyagi támogatást a névadó közgyűlés is figyelembe vette, hiszen az elnök előnevét vette föl a SZAK profialakulata! Ezzel szemben a Szombathelyi AK-t a város római kori nevéről (Savaria) nevezték el módosított formában (SABARIA). A profi II. ligába 14 csapatot osztottak be, íme néhány közülük: BOCSKAI FC (a Debreceni VSC legjobb játékosait „csemegézte ki", ám a DVSC sem szűnt meg, hanem amatőr csapatként szerepelt tovább), ATTILA (előtte Miskolci Atlétikai Kör volt a neve), SOMOGY (Kaposvári AC), BAK FC (Bak), VÁROSI AC (VAC), HÚSOS FC (HSC), ERZSÉBETVÁROS (ESC), PESTERZSÉBET (ETC), TURUL FC (a Főv. TK és a Zugló fúziójából jött létre).

Az MLSZ sajnos, szigorú határvonalat húzott meg a profik és amatőrök között. Helytelen volt lemondani azokról az amatőr csapatokról, amelyek játékerőben az élvonalhoz tartoztak. Hiba volt továbbá az első liga létszámát mindössze 10 csapatban megállapítani. Ennek anyagi okai voltak, a profi kluboknak ugyanis minél több szabadidő kellett a pénzszerző túrákhoz. Már az első, 1926—27-es évadban nyakló nélkül bonyolították le klubjaink a külföldi portyákat. A Ferencváros például végigverte egész Romániát (hét győzelem, 38—7-es gólkülönbség) és Ausztriát (öt győzelem, 17—7-es gólkülönbség). Az Újpest spanyol—olasz, a Hungária és a Sabaria pedig egyaránt portugál—spanyol túrán szerepelt váltakozó sikerrel. A portyarekordot azonban a Szegedi Bástya állította föl jugoszláv földön kivívott százszázalékos teljesítményével.

A fentiekből is kitűnik, a külföldi portyák többnyire sikeresek voltak, de ezáltal a profizmus üzleti érdekei háttérbe szorították a hazai bajnokságot és a sokszorosan nagyobb amatőrsport országos érdekeit. Nem csoda, hogy a két tábor között hamarosan heves harc tört ki, amely csak akkor enyhült, amikor a PLSZ (Profi Labdarúgó Szövetség), mint alszövetség az MLSZ kötelékébe lépett, s ezzel némiképpen az amatőr többség ellenőrzése, irányítása alá került. Természetesen a profizmusnak — árnyoldalai mellett — voltak labdarúgásunk fejlődését elősegítő érdemei is. Ezek közé tartozott a tehetségek ezreinek fekutatása, kiváló menedzserek és edzők feltűnése, s ezzel futballsportunk színvonalának emelése. A már említett vidéki csapatok bekapcsolódása mellett a magyar labdarúgás a nemzetközi porondon is letette névjegyét. A válogatott szép sikereket aratott az Európa Kupában, klubcsapataink közül pedig a Ferencváros (1928) és az Újpest (1929) az akkor legrangosabbnak számító Közép-Európa Kupában is diadalmaskodott. Sőt, a Fradi 1929. július 21-én érte el minden idők egyik legnagyobb magyar fegyvertényét: a kétszeres olimpiai bajnok (és 1930-ban világbajnoki címet nyerő) Uruguay válogatottját verte meg 3—2-re a montevideói Nacional-pályán, 30 ezer fanatikus szurkoló előtt! Egy évvel később az Újpest vágta ki a rezet Svájcban, a lila-fehérek ugyanis Európa akkori legerősebb bajnokcsapatait legyőzve a Bajnokok Tornáján végeztek az élen. A profibajnokságok története egyébként mindössze 9 évig tartott. 1935 nyarán ugyanis az MLSZ 14-es létszámmal létrehozta az NB, a Nemzeti Bajnokság új rendszerét, amelyen a magukat nyíltan proficsapatnak nevezők és a legjobb amatőregyüttesek is egyaránt részt vehettek. Reális döntés volt. Azóta csak a létszám és olykor az őszi—tavaszi, tavaszi—őszi rendszer változott.

VITOS GYÖRGY

Egy hónapon át talán minden nemzetközi eseményt háttérbe szorított a tizenharmadik labdarúgó világbajnokság. Majdnem az emberiség fele, körülbelül két és fél milliárd szurkoló, vagy egyszerűen tárgyilagos néző ült a képernyő előtt, vagy hallgatta a rádión keresztül a mexikói mérkőzéseket. Talán csak az olimpiai játékok iránt nyilvánul meg nagyobb érdeklődés a sportban, de az sem vált ki olyan szenvedélyeket, mint a világnak ez a legnépszerűbb sportága.

A VB nemzetközi szemmel

Természetesen az újságolvasók is – a szaklapokon kívül – a sportrovatot lapozták fel először, noha az eredményeket már ismerték, hiszen a nyomtatott betű sohasem tud lépést tartani a rádió és tévé élő adásával. Legalább egy fél, de általában egy napot „késik". Ennek azonban megvan az előnye is. A mindenki által látott vagy hallott eseményt – jelen esetben mérkőzést – szívesen olvassa újra, de ami ennél fontosabb: a kommentátorok, játékosok és szaktekintélyek véleményt alkothatnak a látottakról. Értékelhetik, „boncolgathatják" a vereségek és győzelmek okait.

Éppen ezért nem véletlen, hogy a sporttal és labdarúgással általában csak röviden foglalkozó világlapok is most oldalakat szenteltek a VB-nek. Hivatkozhatnánk a New York Timestől kezdve a Neue Zürcher Zeitungon át egészen a Vatikán lapjáig, az Osservatore Romanóig. Mindezt azért említjük, mert a kép és a szó elrepül, de az írás marad, s e latin mondás a labdarúgásra most különösen érvényes. A játékok után ugyanis a tapasztalatok és tanulságok levonására most kerül csak sor, az izgalmak és meglepetések után.

LATIN-AMERIKA ÉS EURÓPA

Kezdjük mindjárt a legnagyobb tanulsággal, amelylyel a „laikus" és a szaksajtó általában egyetért. Ez pedig az, hogy az európai és a latin-amerikai labdarúgás között lassan megszűnik a hagyományos különbség. Ennek látszólag ellene mond, hogy a döntőt két egymástól teljesen eltérő stílusban játszó csapat vívta, ám ez inkább a taktikán és a véletlenen múlt. Egészen más a helyzet, ha például bekövetkezik a sokak által bejósolt „álomdöntő" Franciaország és Brazília között. Erre azonban már korábban sor került. Talán igazat kell adnunk a L'Equipe véleményének, mely szerint Franciaország akkor veszítette el a világbajnokságot, amikor legyőzte Brazíliát.

Ez talán furcsán hangzik, sőt ha történetesen Brazília győz a negyeddöntőben Franciaország ellen, ez ugyanúgy vonatkozhatna a brazilokra, hiszen ez az 1-1-re végződött, s a meghosszabbítás után 11-es rúgásokkal eldöntött mérkőzés olyan sok energiát kivett a játékosokból, hogy az elődöntőben szinte törvényszerűen alulmaradtak a nem jól játszó, de erőtől duzzadó, s igazi profierényeket csillogtató NSZK-val szemben. Vagyis, ha a brazilok jutnak tovább, valószínűleg hasonló sorsra jutnak. Lehetséges. Bár ki tudja?

Argentínának az volt a szerencséje – azonkívül, hogy volt egy Maradonája, akiről még lesz szó – hogy viszonylag könnyebb ágon vette az akadályokat. A nyolcaddöntőben a csalódást okozó Uruguay ellen győzött, a „negyedben" a külföldön majdnem mindig csődöt mondó Anglia, az elődöntőben az a Belgium volt az ellenfele, amely még a negyedik helyet is labdarúgó története legnagyobb diadalának tekinthette.

Mindezek ellenére az európai csapatok megállták a helyüket a riválís kontinensen. Gondoljunk a franciákon kívül a spanyolok, dánok, belgák, vagy akár a szovjetek játékára, akik egy-egy mérkőzésükön ámulatba ejtették a labdaművészethez szokott dél-amerikaiakat. Hozzájuk hasonlóan viszont a brazilok, mexikóiak és természetesen az argentinok majdhogynem példát mutattak az európaiaknak, az utóbbiak erényei tekintetében: fegyelmezetten játszottak, a védekezésben gyakran az európaiakat is fölülmúlták, s a keménységet is megtanulták az európaiaktól. Az utóbbit talán már túlzásba is vitték, gondoljunk csak az uruguayakra.

A VB NEMZETKÖZI SZEMMEL

Mi sem tanúsítja ezt jobban, mint hogy ezen a világbajnokságon 131 sárga lapot osztottak ki a bírók, 11-et az argentinok, 10-et az uruguayak, 9-et a mexikóiak ellen, s csak ezután következtek a belgák és nyugatnémetek, valamint olaszok nyolc-nyolc büntető lappal. A kiállítások tekintetében is a dél-amerikaiak vezetnek Uruguay révén. (Bossio és Batista nevű játékosukat küldték le a pályáról durvaság miatt.) Két-két sárga lappal ugyancsak dél-amerikai játékosok zárattak ki legtöbbször a következő mérkőzésből.

Az erőviszonyok tehát a legtöbb tekintetben kiegyenlítődtek, s ezt még a magaslati különbségről is elmondhatjuk. Több nyugati lap — köztük a már említett Neue Zürcher Zeitung, vagy a müncheni Süddeutsche Zeitung, hogy ne csak a szaksajtóra hivatkozzunk — megemlíti, hogy a látottak és az eredmények alapján az európaiak éppen úgy el tudták viselni a magaslati levegőt és annak páratartalmát, mint az „otthonukban" játszó latin-amerikaiak. A legtöbb újság megállapítása szerint Mexikóban nagyobb iramú és küzdelmesebb mérkőzéseket láttunk, mint négy évvel ezelőtt Spanyolországban.

MARADONA DIADALA

Mint majdnem minden világbajnokságnak, a mexikóinak is megvolt a maga kiemelkedő, mérkőzéseket, sőt az elsőséget eldöntő egyénisége. Spanyolországban Paolo Rossi „lőtte be" Itáliát a dobogó legfelső fokára. (Mily múló a dicsőség a labdarúgásban is: az olaszok nemzeti hőse ezen a VB-n labdába se rúgott, csak a kispadon maradt számára hely.) Argentínában Kempes vezette diadalra hazája csapatát. (Később ő is „elsüllyedt" vendégmunkásként a spanyol ligában.) Az NSZK 1974-ben elsősorban Beckenbauernek köszönhette a világbajnokságot, noha olyan társa akadt, mint Gerd Müller, a „nemzet bombázója". És korábban Pelé, minden idők legjobb játékosa uralta a világ labdarúgását. Elsődlegesen az ő labdaművészetének köszönhette Brazília háromszoros világbajnokságát. (Ez a sorozat csak 1966-ban szakadt meg, amikor Pelé sérülése miatt a játékok elején kivált. Ekkor az angolok nyertek, „Bobby" Charlton vezényletével.

Mexikóban Diego Armando Maradona fejére került a korona. Nem véletlenül, hiszen már évek óta Pelé utódaként emlegették. Elég sokáig kellett azonban várnia a bizonyítással. Az argentinai VB-n Menotti még nem merte beállítani az alig 16 éves „üstököst", Argentína nélküle nyert világbajnokságot. Azután Spanyolországban már bizonyíthatta volna képességeit (meg is tette, éppen ellenünk), de később nem tudott uralkodni magán, kiállították, s Argentína reményei is odavesztek. Az FC Barcelona vásárolta meg, majd onnan került Nápolyba 10 millió dollárért! Ennyit játékosért még nem fizettek. Beleértve Pelét és Beckenbauert is.

A nápolyiak nem nyertek ugyan vele bajnokságot, mint a Juventus Platinival, de megérte nekik a vásár. A csapat nézőszáma megkétszereződött, s második lett az olasz bajnokságban. Maradona tehát tulajdonképpen most érett be. Nem Pelé ugyan — ez ellen ő maga is tiltakozott —, de kétségtelenül az ő vezetésével nyerte meg Argentína a mexikói világbajnokságot.

SZTÁRHULLÁSOK ÉS ÜSTÖKÖSÖK

Ha már e szóképnél tartunk, Mexikó egyben az alkonyt is jelentette több csillag számára. Nem valószínű például, hogy együttmarad — vagy legalábbis régi fényében ragyog majd — a Tigana, Giresse, Platini, Fernandez „tengely", amelyet mind ez ideig a világ legjobb középpályás sorának tekintettek. Utoljára a brazilok ellen csillogtak, a nyugatnémetek azután — semlegesítvén Platinit — nem engedték kibontakozni őket. A háromszoros aranylabdás egyébként is a visszavonulás gondolatával foglalkozik, ha lejár a szerződése a Juventusnál. A dán Elkjaer-Larsen is kezdi túllépni a korhatárt, noha Mexikóban még voltak felvillanásai. Még inkább vonatkozik ez a brazilokra, Socratesre, Juniorra és több társukra, akiken már most a fáradtság jelei mutatkoztak. Az angoloknál a kapus Shilton, a portugáloknál a gólgyártó Gomes, a lengyeleknél Boniek, a belgáknál Ceulemans, a szovjeteknél Blohin szerepelt nagy tornán utoljára, hogy csak a legnevesebbeket említsük.

A nyugatnémetekre különösen rájárt a rúd. Négy olyan csatárral rendelkeznek, akik a világ bármely válogatottjában a legjobbak közé tartoznának, most mégis formájuk alatt játszottak. Rummenigge, K. Allofs, Völler és Littbarski a négy csatár, de hosszabb-rövidebb ideig sérültek voltak — Rudi Völler egy fél esztendőt át nem játszott —, Beckenbauer ezért volt kénytelen a 35 éves Dieter Hoenesst is magával vinni Mexikóba. Még játszatta is csereként két alkalommal, amikor „ászai" lecserélésüket kérték, vagy az egykori „fejelőgép" felvillanásaiba helyezte minden reményét.

Rummenigge külön eset. Most játszott utoljára — a nemzetközi sajtónak adott nyilatkozata szerint — a nemzeti tizenegyben. 31 éves, a szerződésének lejárta után (tudvalévően az Inter idegenlégiósa) dönt majd, Platinihoz hasonlóan, hogy egyáltalán folytassa-e. Ha igen, akkor sem tér vissza a Bundesligába. Sérülése miatt — ugyanúgy, mint négy évvel ezelőtt Spanyolországban — a döntőtől eltekintve sohasem volt kezdő ember, mindig a második félidőben „cserélték be", hogy mentse a menthetőt. Érdekes módon akkor is és most is a franciák ellen rúgott majdhogynem sorsdöntő gólt. E nagyhírű játékossal kapcsolatban talán furcsán hangzik egyéni véleményünk: tudása ellenére talán egy kissé túlbecsülték. Legalábbis ami irányítóképességeit illeti. A Beckenbauer-korszakban tűnt fel, még egészen fiatalon és szerényen, s persze nem nőhetett a „nagyok" mellé. Csak az őrségváltás után került reflektorfénybe, amikor a nála néhány évvel idősebb Paul Breitnerrel együtt ismét diadalra vezették a Bayernt. A középpályás Breitner irányított, „Kalle" — ez Rummenigge beceneve —, pedig a gólokat lőtte. Fénykorában vette meg a milánói Inter hétmillió márkáért, azzal a nem titkolt céllal, hogy bajnokságot nyerjen vele. Nem vallott szégyent, Altobellivel együtt szorgalmasan gyártotta a gólokat, az Inter mégsem lett bajnok, s az európai kupák egyikét sem nyerte el. Talán hosszabban foglalkoztunk Rummeniggével, de az ő sérülése vagy kudarca áttételesen magyarázatot ad arra is, hogy az NSZK miért lett „csak" második két egymást követő világbajnokságon.

Hogy kik lesznek az utódok?

Mexikó erre is csak részben adott feleletet. Mindenekelőtt talán a fiatal Butraguénót, a Real Madrid csatárát kell említenünk, akit korábban is nagy tehetségnek tartottak. Hogy nem ok nélkül, azt a világbajnokságon bebizonyította. Elvégre aki négy gólt lő egy mérkőzésen, ráadásul az eladdig csodálatos futballt játszó dánok ellen, az a jövőben is nagy reményekre jogosít. A braziloknál különösen az ugyancsak alig húsz esztendős Müllerre lehet számítani, éppúgy, mint egy egészséges Rudi Völlerre.

És történt a franciáknál valami meglepő esemény. Henri Michel szövetségi kapitánynak — talán nem akaratából, hanem kényszerből — sikerült a kudarcból erényt kovácsolnia. Az NSZK-tól elszenvedett vereség után (igaz, pontrúgásokkal) a nagy sztárok (Platini, Giresse, Rocheteau és a kapus Bats) érthető módon, lelkileg összetörve, lemondták a harmadik helyért vívott mérkőzést. Helyetteük Michel kénytelen volt a tartalékokra, a fiatalokra építeni. Először lépett pályára a 23 éves Jean Marc Ferreri (Platini örökösének tekintették már korábban is), azután a 24 éves Philippe Vercruysse, s kibontakozhattak azok a játékosok is, akik egyszer-egyszer már játszottak, de nem tudták biztosítani helyüket a válogatottban. Így például a 24 éves Bruno Bellone, a 22 éves Jean Pierre Papin (korábban ő puskázta el a legtöbb helyzetet idegességében) és a Bossis örökébe lépő Yvon le Roux. És megverték a belgákat, akik ellen a sztároknak már játszani sem volt kedvük.

EPILÓGUS

Csak nagy vonalakban ismertettük a nemzetközi sajtó és közvélemény által kialakult képet a mexikói világbajnokságról. Inkább hosszabb, mint rövidebb idő kell ahhoz, hogy az egyes országok szakértői kielemezzék, hol, mikor és hogyan követtek el hibát. Vagy hogy tovább lépjenek a megkezdett úton. Mint például — az utóbbiak között elsősorban — a marokkóiak, akik a torna talán legnagyobb és legkellemesebb meglepetését okozták. Vitázhatnak azután arról, hogy helyes-e a huszonnégyes döntő, amikor a csoportmérkőzéseken alkalom nyílik a taktikázásra? És ha már itt tartunk, dönteni kellene, miként akadályozzák meg a fölösleges színjátékot, időhúzást, s a játék folyamatosságának megtörését.

VÁMOS IMRE

Csak a hőség volt a hibás?...

Néhány hét már eltelt

azóta ,hogy hazaérkeztem Mexikóból, de az emlék sehogy sem hagy nyugodni .Amikor az újabb vereség hatására kábán, a kisemmizettség érzésével bandukoltam válogatottunk comanjillai főhadiszállásának parkjában, és egyszercsak elém tárult a groteszk látványa: a franciáktól elszenvedett 3-0 után három órával a játékosok közül néhányan ádáz fejelőcsatát vívtak a pompás kis háziuszodában...

Bent, a hűvös társalgóban a vezetők éppen egymást sem kímélve próbáltak valamiféle elfogadható magyarázatot találni a súlyos kudarc okaira. És tőlük néhány méterre a főszereplők körül csak úgy habzott a víz, a nagy igyekezettől, hogy gólt érjenek el...

A többség nem vett részt a vízicsatában. Ők a pálmafák árnyékában vitatkoztak, vagy éppen magukba roskadtan merengtek a nagy bukás összetevőin. *Nagy Antal*, az együttes csapatkapitánya például pestiesen szólva „nem volt egészen magánál." Amikor mellé telepedtem, nem kelett nógatnom, magától is megredt a szava.

— Legszívesebben eret vágnék magamon, olyan dühös vagyok magamra, magunkra, az egész világra! Most mondd meg, van igazság ezen a földön? Így póruljárni annak a csapatnak, amelyiktől lassan egész Európa rettegett... És ha legalább állandóan csak sörözni jártunk volna, meg a diszkókba, akkor még azt mondanám, logikus, hogy így elvertek bennünket a szovjetek és a franciák. De mi az élet apró örömei helyett is csak edzettünk és edzettünk orrvérzésig, néha majdnem az ájulásig, mert akartuk a nagy sikert itt Mexikóban! Otthon most nyilván óriási az elkeseredés, és igazuk is van az embereknek. Ők kizárólag az eredményeinket nézik, amelyek lesújtóak. Különösen a kilenc kapott gól... De minden hiába: a hőséggel nem bírtunk, kifogott rajtunk.

Ennél a pontnál

nem tudtam megállni, hogy közbe ne vágjak. Csendben megemlítve, hogy azzal azért tisztában kellett legyen vezető, játékos egyaránt: *júniusban Mexikóban többnyire alkalmatlan az időjárás a sielésre...* Fél évvel ezelőtt éppen ennek felderítése érdekében túrázott a válogatott ebben az országban, melynek végén a szakvezetés mindenkit megnyugtatott: pontosan felmérték, mire kell ügyelni majd a világbajnokság idején. Akkor vajon most miért az időjárás az elsőszámú bűnbak? Nem inkább ott van a kutya elásva, hogy *esetleg nem a hűvös ausztriai magaslaton*, hanem — hasonlóan a dánokhoz — mondjuk a *kegyetlen éghajlatú* Kolumbiába kellett volna felkészülni a világbajnokságra?

Nagy Anti megtörten magyarázza:

— Utólag mindig könnyű okosnak lenni. Ma már tudom, hogy például célravezetőbb lett volna, ha a két nagy ellenféllel szemben beállunk bekkelni, hogy kicsikarjunk tőlük egy-egy pontot, és akkor most könnyedén sétálhatnánk tovább a csoportukból. Ami a szakmai kérdésedet illeti, azok megválaszolása nem rám tartozik. Mindentől függetlenül állítom: ez a mostani csapatunk Európában bejutott volna a döntőbe! Itt viszont a pokoli meleg miatt a felét sem tudtuk futni annak, amit normális körülmények között játszva teljesítettünk...

Itt megint közbevágtam. Megjegyezve, hogy éppen az utóbb említett nehézségek miatt talán nem lett volna haszontalan, ha egy célszerűbb, kevesebb mozgáson, inkább a labda járatására alapuló játékot próbál alkalmazni a csapat?

A csapatkapitány így érvelt:

— A kérdés logikus, bennünk is felmerült. Csak éppen akkor pontosan azt a fegyverünket dobtuk volna a sarokba, amivel eddig a sikereinket elértük. Meg aztán mutass nekem egy olyan tornászt, amelyik két-három hónappal az olimpia

Kívülről ilyen képet mutatott a mexikóvárosi Azték-stadion. De belül sem volt mindig béke...

Csak a hőség volt a hibás?...

Bognár (jobb oldalon) éppen azon derül, hogy a kanadai Ragan kézzel-lábbal akadályozza őt az előre jutásban

előtt kezd el tanulni egy teljesen új gyakorlatanyagot... Nem, változtatni a mi jól bevált taktikánkon, harcmodorunkon, stílusunkon egyenlő lett volna az öngyilkossággal. Éppen ezért mondom azt is: a mi mostani mexikói kudarcunknál csak az lenne a még súlyosabb hiba, ha most elhamarkodottan valaki lerombolná mindazt, amit azért az utóbbi három évben Mezey György irányításával csak-csak felépítettünk. Ősszel kezdődnek az EB-selejtezők, a csapat igenis jó, nincs szükség különösebb változtatásokra és ezt be is fogjuk bizonyítani!

Aztán arról beszélgettünk,

hogy vajon otthon azok az emberek, akik olvashatták nyilatkozatát, amelyben *világbajnoki címet ígért* a szurkolóknak, azok most ugyan mit mondhatnak...

A hatalmas termetű futballista ekkor kiegyenesedett, és hangnemet váltott:

— *Mindent mondhatnak ránk otthon, csak azt nem, hogy valakit is becsaptunk! Becsülettel felkészültünk, és arról nem mi tehetünk, hogy ez a pokoli klíma egyszerűen megölte a pályán a megbonthatatlannak hitt csapategységet. Tudod milyen borzasztó volt látni, hogy a máskor szélvészként száguldozó srácok többsége levegőért kapkodva, üveges szemmel meredt a semmibe a gyepen, miközben az ellenfél újabb és újabb rohamra indult?...*

Itt tartottunk, amikor elnézést kért, de mennie kellett. A kert túlsó végében már vártak rá, hogy aláírja hároméves szerződését a francia Nancy együtteséhez. Ahova *Hannich Péterrel* együtt költözik a nyáron.

A medencében közben változatlan hevességgel dúlt a víziháború. Hullottak a gólok, tetőfokára hágott az izgalom. Ekkor telepedtem az egyik pálmafa alatt üicsörgő *Détári Lajos* mellé. Döme nem látszott sem különösebben szomorúnak, sem pedig zaklatottnak. Egykedvűen szemlélte a medencében történő eseményeket. Az a magyar futballista, akitől — bevallom — jómagam különleges produkciót vártam Mexikóban. És aki józerivel az ég világon semmit nem váltott be a játékával kapcsolatos reményeimből...

A magyar tízes ezzel kapcsolatban meglepő válasszal rukkolt ki:

— *Ezen a világbajnokságon a csoportmeccseken nálam sokkal nagyobb játékosok sem nyújtották a felét sem annak, amit pedig joggal elvártak tőlük. Miért pont rajtam kérik számon akkor a gyengébb teljesítményt? Hiszen az egész csapatnak sem ment, akkor meg mit tehettem volna én egyedül valami különlegeset?...*

Az időpont és a helyszín

nem tűnt a legalkalmasabbnak, hogy kifejtsem ezzel kapcsolatos elképzeléseimet a magyar gólkirálynak. Már csak annyit kérdeztem tőle: *nincs-e lelkiismeret-furdalása?*

— *Nem, egyáltalán nincs, mert tisztességesen felkészültünk a világbajnokságra. Azt hiszem, nincs a földön nagyobb igazságtalanság, mint a mi kiesésünk ezen a Mundialon. Egyszerűen nem találok magyarázatot a búcsúnkra, mert én a kilenc kapott gól ellenére is állítom: ennek a csapatnak a valóban irgalmatlan hőség ellenére is magától értetődően be kellett volna jutni a 16 közé!*

Lemondóan legyintett, mint akinek ezek után már mindegy, majd csatlakozott odébb vitatkozó társaihoz. Lassan megközelítettem a medencét, majd egy gól után *Garaba Imrét* kértem, áldozzon néhány percet a számomra a játékból. A kispestiek vidiakeménységű védője, aki megítélésem szerint talán egyedül nyújtott elfogadható produkciót a Franciaország elleni csatában, készségesen úszott oda a víztükör széléhez társalogni. És lám, a megkerülhetetlen „Mi történt?" kérdésre a szőke óriás nem kezdte el szapulni a meleget...

— *Tudod, nekem meggyőződésem, hogy ezért a szánalmas fellépésért kizárólag saját magunkat okolhatjuk. A történtek után az a legfontosabb, hogy mindenki jusson el magában legalább odáig, hogy tisztázza, mit és hol rontott el. És ha majd nyugodt lelkiismerettel tudunk a tükörbe nézni, akkor léphetünk csak tovább a történtek felett!*

Garaba nyakig vízben

üicsörögve morzsolta a szavakat, én félig fekve a parton igyekeztem rögzíteni mondókáját. Bevallom, a többiekétől elütő, önkritikus megnyilatkozásai után egyszercsak azt vettem észre, hogy bosszúságomat felváltja a sajnálat.

— *Szentül hittem abban, hogy legalább a nyolc közé fogunk jutni... Életem legnagyobb csalódása ez a balsiker... Én is azt mondom, a meleg miatt égtünk le. De azonnal tovább is megyek: vajon miért csak nekünk okozott leküzdhetetlen akadályt ez a rettenetes hőség?... Ha ezt a rejtélyt valaki megfejtené, annak még külön fizetnék is, csak legalább végre tudjam, hol hibáztunk. Mert az biztos, hogy nem amiatt váltunk nevetségessé, amiért nem készültünk lelkiismeretesen erre a nagy megméretésre!*

Nem lehetett eldönteni, hogy az arcán végigpergő vízcseppek honnan származnak. De Garaba szemei végtelen szomorúságot tükröztek. Csakúgy, mint *Kardos Jóskáé*, akit szemlátomást ugyancsak végtelenül bántott a bukás. „Kard" hiába fogyasztotta le magát nádszálvékonyra, mégsem tudta meggátolni a gólözönt.

— *Féltem, nagyon féltem a franciák elleni meccstől. Éreztem, hogy ki fogunk kapni... És most mégis átkozom magam, amiért nem fejeltem be azt az óriási helyzetemet! Látod, ennyin múlik minden: ha az a fejesem bemegy, most az egész ország bennünket ünnepelhetne. Így viszont alighanem elátkoznak minket...*

De miért buktunk el,

miért nem lehetett valamiképp megakadályozni a megalázó vereségeket? — robbant ki belőlem újra a keserű kérdés. Kardos kapásból válaszolt:

— *Egyszerű a magyarázat: mert ebben a pokoli hőségben nem tudtuk a mi letámadásos, rengeteg futáson alapuló játékunkat játszani. Most már elárulhatom: amikor nagyritkán felfutottam az ellenfelek tizenhatosáig, mire visszaértem a helyemre, nemegyszer majdnem a mentők után kiáltottam, annyira nem kaptam levegőt... De számomra még ezzel együtt is alighanem örökre megfejthetetlen rejtély marad ez az összeomlásunk.*

Hát igen, ezzel valószínűleg nincs egyedül az újpesti fiú. Aki az utolsó szava után zavartan elfordult, és lehajtott fejjel elindult a szobája felé. Egyszer csak megeredt az eső.

Esőisten siratta a magyarokat?

ZSIDAY ISTVÁN

Hangok a szomszédból

Szovjet értékelés

A Szovjetunió—Belgium találkozó már bevonult a történelembe. Sokáig lesz még téma. A játék színvonala, a feszültség, a sok gól, a mérkőzés tétje — mindez nem mindennapi előadássá vált, egyedülálló a maga nemében.

A leóni összecsapás az egész labdarúgó világot felrázta. A hírügynökségek sok szép jelzőt fűztek a résztvevőkhöz. A főszerepet az edzők játszották, bár nem láttuk őket a pályán. A mérkőzés irányítása változatos volt, két iskolát képviselt.

Belanov második gólja után a szovjet 2-1-es vezetés után Valerij Lobanovszkij kockázatos lépésre szánta el magát. Cserét határozott (Rogyionov Zavarov helyére), majd néhány perccel később Jakovenko posztjára Jevtusenko került. Úgy tűnik, a szakvezető, az ökölvívásból kölcsönzött kifejezéssel élve, kemény, megsemmisítő ütést akart bevinni. Minden áron a harmadik gólt szerette volna látni a belgák hálójában. Kockáztatott ... s vesztett.

Guy Thys várt. Nem tudhatta, hogy hosszabbításra kerül sor. Nem kockáztatott (s lehet, hogy ez volt a legnagyobb kockázat) nem cserélt. „Mindent vagy semmit" játszott. S nyert. A 102. percben Clijsters, majd a 106. percben L. van der Elstet küldte a pályára. Egyikük sem rúgott gólt, azonban teljes erőbedobással küzdött. A hajrában, amikor labdát kellett tartani, s ezzel értékes másodperceket nyerni, teljesítették feladatukat.

Miről tanúskodnak a tények? A Mundial e szakaszában, amikor a továbbjutásról lett szó, a játék nemcsak a pályán, hanem kispadon is zajlott. A szakvezető megérzése ilyenkor nagyon fontos. A helytelen döntés esetleg egy egész évi munkát tönkre tehet. A döntés elmulasztása... hasonló eredményt hozhat.

Vjacseszlav Koloszkov, a Szovjet Állami Testnevelési és Sportbizottság labdarúgó főosztályának vezetője, a FIFA alelnöke nyilatkozott a szovjet válogatott mundialbeli szerepléséről.

— Nehéz egyértelmű értékelést adni. Részben a válogatott, amely tulajdonképpen néhány kivételtől eltekintve egy klubcsapatra épült, képes volt felvenni harcot erős ellenfelekkel, s véleményem szerint modern labdarúgással rukkolt ki. A Mundialon szereplők közül a többség a védekezésre fordított nagyobb gondot, míg a mieink a támadást részesítették előnyben s legtöbb gólt is szerezték.

A belga Ceulemans a szovjet hátvéd fejéről rúgja le a labdát

— Az eredménnyel nem lehetünk elégedettek. A nyolcaddöntőben minden vonatkozásban felülmúltuk a belgákat, s mégis vesztettünk.

— Miért?

— Két körülmény miatt. először is gyengén játszott a védelem, különösen Bal, Gyemjanyenko és Daszajev. Másodszor: a játékvezetés nem állt a helyzet magaslatán, s ez befolyásolta az eredmény alakulását. Sokan, köztük a FIFA vezetők is, azon a véleményen voltak, hogy a második belga gól lesből esett. Sőt akadtak, akik azt állítják, hogy az elsőt is lesből szerezték.

— A belgák elleni mérkőzésen a szovjet együttes nem tudta azt nyújtani, mint a magyarok és a franciák ellen. Akkor mutatta meg az együttes igazi tudását, felvonultatta a modern támadó stílust. Jól is taktikázott, helyesen használta ki a pálya területét, ésszerűen építette támadásait, veszélyes ellentámadásokat vezetett, s ügyesen védekezett.

— A vereség okának felhozhatom, hogy már a múltban is, a döntő jelentőségű mérkőzéseken a csapatból hiányzott az az egyéniség, aki nehéz pillanatokban összefogta volna társait, s személyes példával „feldobta" volna a csapatot. Sajnos, ez ezúttal sem történt meg.

— Mint már mondottam, a belgák ellen elsősorban a védelmünk hibázott. A vártnál gyengébben játszott Bal, pedig azt megelőzően mindig jó teljesítményt nyújtott. Halványabb volt a kapitány, Gyemjanyenko, hibázott Besszonov és Kuznyecov, s nagy megrökönyödésre Daszajev is. Ezen a mérkőzésen a gólvonalon ragadt. Legalább három gólban benne volt, pedig ki kellett volna futnia, s ráadásul rosszul irányította védőit is. Ilyen stílusban ma már védeni nem szabad.

— Néhány fiatal játékosunk, többek között Rac és Jakovenko az első két

Hangok a szomszédból

mérkőzés utáni sok dicsérettől már úgy gondolta, talán most már mindent tudnak! Többre vállalkoztak, mint kellett, pedig egy-két jó passzal többre mentek volna...

— S bár összességében látványosan és szépen is játszott válogatottunk, mégis idő előtt búcsúra kényszerültünk.

Bolgár csalódás

Ilyen címmel értékelte a Naroden Szport a bolgár labdarúgók Mundial szereplését. A Mundial—86 a bolgárok számára dicstelen maradt. A válogatott szövetségi kapitánya így fogalmazta meg indulás előtt a kitűzött célokat: „a negyeddöntőbe való bejutás s esetleg további folytatás, az első győzelem megszerzése a világbajnokságon, jó játék, amellyel beiratkozunk a világ labdarúgásának történetébe."

Ezekből csak az elsőt sikerült teljesíteni, s ehhez mások segítettek hozzá bennünket, hogy úgy mondjuk, a hátsó bejáraton jutottunk tovább. S ez tulajdonképpen egy átlátszó paraván, amellyel takarhatjuk válogatottunk gyenge szereplését" — mondta az események után.

Mexikóban ismételten bebizonyosodott, hogy a bolgár labdarúgók messze elmaradnak a modern labdarúgástól. Nemcsak technikailag, de hiányzik belőlük a rögtönzési készség, a befejezés, nem elég gyorsak és fordulékonyak, s ráadásul az önbizalom hiánya is erősen kiütközött. Úgy tűnt, hogy a VB döntőbe való bejutással ambícióik kiapadtak.

Több külföldi együttestől eltérően nem akadt csapatukban vezéregyéniség, aki hatással lett volna a többiekre. Talán nem is lenne szükség ilyen vezérre, ha akadna több nagytudású labdarúgó. Ezek azonban hiányoznak.

Ivan Vucov szövetségi kapitányt dicséret illeti, hogy nehéz pillanatban vette át a válogatott irányítását s elvezette Mexikóig. Sokat tett egy támadószellemű együttes kialakításáért. Ennek köszönhetően a selejtezőkben biztosították részvételüket a Mundialon, bár lehetséges, hogy a franciák ellen akkor aratott győzelem elkábított mindenkit.

„Joggal vártuk — írja a lap —, hogy a folytatás nem marad el, sajnos az ellenkezője következett be. Játékunk lelassult, pepecselő lett, sok lett az oldalpassz, elmaradtak a gyors húzásokból álló támadások, az akciók befejezése, a kapuralövés. Ennek szomorú terméketlenségi eredménye — egy lövés az olasz kapura, s egy sem az argentinokéra.

A Mundialon több játékos — Iszkrenov, Szt. Mladenov, Getov — gyenge formában szerepelt, pedig ezt megelőzően ők jelentették veszélyt az ellenfél kapujára. S ráadásul még Dimitrov, aki mindig képes tudásának a javát nyújtani, nem talált önmagára. Feltétlenül szükség lesz alapos, elmélyült elemzésre. Ám a játékosokat is felelősségre kell vonni azért a súlyos csalódásért, amelyet mexikói szereplésükkel okoztak a sportkedvelők nagy táborának."

Lengyel vélemények

Csapatunk hazajött, az elmélyült értékeléssel még várni kell. Néhány tényt azonban leszögezhetünk, elsősorban: válogatottunk bejutott a Mundialon a legjobb 16 közé. S sorrendben a negyedik világbajnokságon lehetőségünk volt meggyőződni labdarúgásunk fényes és árnyas oldalairól. Vegyük példának az angolok és a brazilok elleni mérkőzéseket. A lengyeleknek több gólszerzési lehetőségük akadt. Ebbből arra lehet következtetni, hogy labdarúgóink képesek gólhelyzeteket teremteni, de nem tudnak pontosan lőni!

Tessék figyelembe venni, hogy válogatottunk mindössze egy(!) gólt szerzett. Egyetlen egyet! S ebben rejlik a probléma. A bajnokságban kevés olyan játékos játszik, aki gólképes. Erről különben régen tudunk, de sajnos nem voltunk képesek ezen változtatni. Minden esetre ezzel magyarázható, hogy a fehér-pirosak nem értek el jobb eredményt. Emlékezhetünk, hogy hány nemzetközi találkozón nem szereztünk egy gólt sem. S mi a helyzet a bajnokságban? Már évek óta a lengyel gólkirályok az európai listán a „futottak még" társaságban találhatók. S különben is még ezek sem játszottak a Mundialon! Ki lőtt volna hát gólokat?

Panaszkodni lehet a játékvezetésre — mondjuk a brazilok elleni találkozón. — Igaz, ellenük nehéz nyerni, különösen, ha nem rúgunk gólokat.

Mit lehet tenni? Valószínűleg változtatni kellene a bajnoki lebonyolításon, hogy érdemes legyen több gólt elérni. Arról van szó, hogy nemcsak a pontokat vegyék figyeleme, hanem a gólokat is! Ez a vélemény...

A lengyel válogatott várakozás alatt szerepelt Mexikóban. Igaz, a beígért minimumot teljesítették, hiszen csoportjukból bejutottak a tizenhat közé. A piros-fehérek gyengén játszottak az F-csoportban, továbbjutásuk szerencsés. Irónia, hogy a legjobb teljesítményt a brazilok ellen vesztes 4-0-ás találkozón nyújtották.

Lengyelországban élesen bírálják az együttest. Mindenki felteszi a kérdést: miért voltak olyan lassúak? S erőnlétileg is elmaradtak az ellenfelektől. Szinte minden mérkőzésen alig álltak a lábukon, s gyorsaságban sem vették fel a küzdelmet az ellenfelekkel. Akadt, aki a csapatot a kis lengyel Fiathoz hasonlította, amely a Mercedesszel próbált versenyezni...

Egyre több szó esik a felkészülés során elkövetett hibákról. A VB felkészülési terv gyakran változott. Kezdetben arról volt szó, hogy a Beszkidekben lesz az edzőtábor, majd a franciaországi magaslatról beszéltek, végül a válogatott az NSZK-ba utazott... Az akklimatizáció nem sikerült. Antoni Piechniczek már a VB előtt gondterheltnek látszott. Mexikóban összeállítási hibákat követett el. Anglia ellen teljes lett a csőd. A brazilok elleni mérkőzésen a nézők az első félórában ámulatba estek, hiszen a lengyelek uralták a mezőnyt, akár a maguk javára el is dönthették volna a találkozót. Ha a csoportban nem játszott volna olyan gyengén a csapat, akkor elkerülte volna Braziliát.

A lengyel válogatott ezúttal gyorsabban búcsúzott a VB-től, mint négy, nyolc és tizenkét évvel ezelőtt. Ezzel véget ért a lengyel labdarúgás egy fejezete.

NISZKÁCS LÁSZLÓ

A bolgár Szirakov (fehér mezben) pompás fejessel egyenlít az olaszok ellen az utolsó pillantokban

A MEGLEPETÉS CSAPATA

— Büszkén, emelt fővel térünk haza — hangoztatta Jan Ceulemans, a belgák több mint ötvenszeres válogatott kapitánya boldogságtól sugárzó, de bizony a fáradtságtól kicsit elgyötört arccal a mexikói nagy csaták végeztével. Joggal, bár a nagy álom, az Azték stadionbeli elődöntőben szertefoszlott, a későbbi világbajnok Argentína csapata sikerrel vágott vissza a spanyolországi Mundialon elszenvedett kínos vereségért, majd a harmadik helyért vívott találkozó hosszabbításában is a Vörös Ördögök húzták a rövidebbet. Henry Michel felfrissített gárdája bizonyult jobbnak. De így is nagyszerűen szerepeltek. Szerencse, hogy a FIFA korábbi döntése értelmében az elődöntő vesztes csapatának játékosai is megkapták a bronzérmeket, hiszen igazán megérdemelték!...

A belgák az elsők között, még 1895-ben alapították meg labdarúgó szövetségüket, s képviselőjük a világszövetség 1904-beli létrehívásakor is részt vett. Így csaknem természetes, hogy jelenleg mintegy tíz milliós ország, ahol háromszázezer labdarúgót tartanak nyilván (a FIFA hivatalos statisztikái szerint közülük csak 212 hivatásos, azaz főfoglalkozású labdarúgó akad, 862 félhivatásos, azaz a futballért is kap ugyan pénzt, de amellett dolgozik is) már 1930-ban is részt vett a világbajnokságon. Azóta is minden alkalommal neveztek, de a harmincas évek három részvétele, s további három sikeres selejtező (1954, 1970, 1982) most hetedszer szerepeltek a végküzdelemben. Első győzelmüket ötödik részvételük alkalmával, 1970-ben Salvador ellen aratták, s csak legutóbb 1982-ben jutottak túl elsőízben a csoportmérkőzéseken. Akkor is jó adag szerencsével, hiszen Argentína és Salvador (ismételt) legyőzése után a magyaroktól nagy nehezen szereztek egy pontot (hej, ha akkor valamelyik magyar védő akkor, akár szabálytalanul is, de megállítja Ceulemanst!!), de utána a második fordulóban a lengyel (0-3) és a szovjet (0-1) együttes ellen még gólra sem futotta erejükből.

E rövid visszatekintés mindennél kiválóbban bizonyíthatja azt, hogy a belga válogatott történetének legjobb világbajnoki szereplésével a mexikói Mundiál egyik meglepetéscsapata volt.

De idézzük a részleteket...

A házigazdáktól kikaptak (1-2) a fejesgólok mérkőzésén, de pazar, ritkán látható alakítással szépítettek, midőn Ceulemans fejjel tolta tovább a labdát Vandenbergh felé, s az Anderlecht játékosa ugyancsak fejjel vette be Larios hálóját.

Irakot nehezen, de azért legyőzték (2-1), bár a helyzetek alapján akár döntetlenre is alakulhatott volna a végeredmény.

Paraguay gárdájával sokak szerint a csoportmérkőzések legszínvonalasabbját vívták. Kétszer vezettek Vercauteren és Veyt góljával, de Cabanasék mindkétszer egyenlítettek (2-2).

A nyolcad-döntőben a csoportmérkőzéseken nagyszerűen játszó szovjet válogatottal kerültek szembe. A csoportjukból csak harmadikként továbbjutott Vörös Ördögök azonban okos, taktikus játékkal, gyors ellentámadásokkal fékezték le a kijeviekre épült szovjet csapat rohamait. Belanov kétszer is vezetést szerzett. Góljaira Scifo, majd Ceulemans lesgyanús helyzetből válaszolt, végül a hosszabbításban óriási meglepetésre jobbak voltak a belgák (4-3).

A spanyolok ellen a hosszabbítás sem hozott döntést (1-1). A 11-es rúgások során a másodiknak következett Eloy lövését Pfaff megfogta, a belgák viszont mind az ötöt belőtték (Claesen, Scifo, Broos, Vervoort, L. Van der Elst). Brüsszelben virágos-virradatig ünnepeltek a szurkolók.

Az elődöntőben Maradona úgyszólván egyedül verte meg a belgákat (0-2). A világbajnokság kiemelkedően legjobb játékosa kétszer is bevette a legjobbak egyikének tartott Pfaff hálóját.

A harmadik helyért rendezett mérkőzésen ismét, már harmadszor is túlóráztak a belgák. Ceulemans vezető gólja után a gallok fordítottak, így Claesen találata az egyenlítést jelentette, a hosszabbítás lehetőségét hozta meg. A felfrissített francia csapat azonban ekkor már frissebb volt (2-4).

— A belga labdarúgás valósággal csodát művelt ezen a világbajnokságon. Erre a varázslatos játékkal kiharcolt remek szereplésre egyszerűen nem találok magyarázatot — nyilatkozta Arie Haan, a kiváló holland futballista, aki 1974-ben és 1978-ban egyaránt oszlopa volt a világbajnoki ezüstérmes csapatnak, s jelenleg a belga bajnok Anderlecht edzője, s együtteséből hatan (Scifo, Vandereycken, Vanderbergh, Demol, Vercauteren és Grün) jutottak szóhoz a világbajnokságon.

— Azt hiszem Mexikóban sikerült megtalálnunk minden idők legjobb belga csapatát, amit az idősebbek és a feltörő fiatalok ideális keverékéből alakítottunk ki — mondotta Guy Thys, a belgák 64 éves kapitánya, aki immár kereken tíz éve vezeti a válogatottat. Működése alatt a csapat a mexikói Mundial meglepetését szolgáltatta, s a spanyolországi szép eredmény mellett az Európa-bajnokságon is kiválóan szerepelt, 1980-ban második lett, de 1984-ben is eljutott a nyolcas döntőig.

Csapatának mexikói sikerét olyan kiváló játékosok harcolták ki, mint a két légiós, a valóban nagyszerűen védő Pfaff, aki klubjában a Bayern együttesében pedig az utóbbi időben gyakran már csak tartalék volt, valamint a bunda-botrányban érdekelt, de kegyelmet kapott Gerets, a védelem oszlopa, akit a holland bajnok Eindhoven csapatából hívtak meg a Mundialra. Továbbá a középpályás Ceulemans és Vercauteren azaz az idősebbek, mellettük négy huszonéves, nagy reménységet tudtak felvonultatni. A már ismertebb Scifo (20), valamint Demol (20), Vervoort (21) és Claesen (23) jóformán a Mundialon esett át tűzkeresztségén. Olyannyira, hogy például a londoni World Soccer, a belga válogatott 25 játékosát bemutató terjedelmes márciusi sikkében a Mexikóban stabil taggá előlépett Demol és Vervoort nevét nem is találtuk. Az is elgondolkoztató, hogy amíg Thys kapitány összesen húsz játékost szerepeltetett, addig valamennyi mérkőzésen csak Pfaff, Scifo, Ceulemans, Demol és Claesen jutott szóhoz, s a hét mérkőzést teljes egészében csak Pfaff és Ceulemans küzdötte végig, s egyébként Pfaff versenyben volt a világ legjobb kapusa címért folyó harcban, Ceulemans pedig helyet kapott a különféle világ válogatottakban.

S hogy a sport, a labdarúgás csodára, csodákra is képes, az a válogatott sikerei nyomán Belgiumban újra bebizonyosodott, hiszen még az egymással örökké viszálykodó flamandok és vallonok is összeölelkeztek, együtt örültek minden idők legnagyobb belga futballsikerének. Thys kapitány gárdája emberségből is kitűnőre vizsgázott, hiszen a játékosok a szövetségtől kapott prémiumból mintegy tízezer dollárt ajánlottak fel a mexikói gyerekek számára. Jan Ceulemans így beszélt a ritka alapítványról:

— Mi életünk legnagyobb sikerét arattuk Mexikóban, s szeretnénk, ha ebből a pénzből néhány gyerek tanulhatna, iskolába járhatna, hogy ennek révén itt is emlékezetes maradjon nagy sikerünk...

A világbajnokság válogatott csapata

A hagyományokhoz híven minden világbajnokság után megválasztják a Mundial 11-ét. Ezek az összeállítások természetesen örök vitatémát jelentenek, hiszen a szurkolók úgy vannak ezzel, mint egy mérkőzéssel, egyiküknek tetszik, másikuknak nem. Most még az is befolyásolhatja az olvasót, hogy netán volt kedvenc csapata, akiért szurkolt; vagy voltak kedvenc játékosai, akiket mindenképpen a legjobbak között szeretne látni. Örül, ha beválasztották, bosszankodik, ha kihagyták. Valószínűleg a Labdarúgás VB 11-e sem nyeri el mindenki tetszését, ennek ellenére vállalkoztunk „a világ-kapitány" szerepkörére. Íme csapatunk:

	PUMPIDO (argentin)		
GERETS (belga)	JULIO CESAR (brazil)	K. H. FÖRSTER (nyugatnémet)	AMOROS (francia)
TIGANA (francia)	BURRUCHAGA (argentin)	VICTOR (spanyol)	MARADONA (argentin)
BELANOV (szovjet)		ELKJAER-LARSEN (dán)	

Indoklásunk:

NERY PUMPIDO
(River Plate, 29 éves, 22-szeres) válogatott)

Kicsit talán kívülről szemlélte a nagy trió — Bats, Pfaff és Schumacher — vetélkedését a világ legjobb kapusa címért, de amint az argentin válogatott mindjobban előrelépett, őt is észre kellett venni. Nem lehetett tőle robinzonádokat, hátborzongató vetődéseket, túlmerész kifutásokat látni, de mindig ott volt, ahol éppen lennie kellett. Csendben, határozottan irányította védőtársait, s a rend talán csak az NSZK elleni döntőben bomlott meg valamelyest Brown vállsérülése után, amikor Rummenigge és Völler senkitől sem fedezve kapta a labdát, s lövésükkel szemben Pumpido már tehetetlennek bizonyult. Az argentin kapitányt is idéznünk kell választásunkkal kapcsolatban: „Csapatunk, — természetesen Pumpido is — felnőtt Maradonához... S ami még mellette szól, riválisainak sorsdöntő hibái voltak, neki nem..."

ERIC GERETS
(PSV Eindhoven, 32 éves, 63-szoros válogatott)

A korszerű hátvédjáték legnagyobb egyénisége. Ránézésre senki sem gondolná, hogy ez a középmagas, szakállas játékos mi mindenre képes egy-egy mérkőzésen. Még azt is meg lehet vele kapcsolatban kockáztatni, hogy éveinek múlásával gyorsasága is tizedmásodpercekkel nőtt. Ez egyébként egyik legnagyobb erénye, amelyről először igazán egy Európa-bajnokságon tett bizonyságot, amikor is hátvédtársával Renquinnel magasan kiemelkedtek a védőjátékosok mezőnyéből. Végtelenül határozott, társaira hatni tudó futballista. Sportszerűsége is példamutató. Talán csak a brazil Josimar volt riválisa ezen a poszton, végül is a VB végigjátszásával lett Geretsé a pálya.

JULIO CESAR SILVA
(Guarani Camp., 23 éves, 8-szoros válogatott)

Tele Santana tulajdonképpen három hét alatt alakította ki VB-és csapatát a rosszul sikerült európai túra után. Közben akadtak nehézségei, pl. a biztos pontnak számító Leandroval is, aki egyéb dolgai mellett még karambolozott is. Szinte az utolsó pillanatban került a keretbe a 187 cm magas, 81 kg testsúlyú, tehát ideális alkatú, barnabőrű fiatalember, aki még éppen csak, hogy átesett a válogatott tűzkeresztségen.

Ez azonban őt egy cseppet sem zavarta, nem lehetett nála „VB lázat" felfedezni. Olyan nyugodtan, megfontoltan játszott, mintha a Copacabana strandján lett volna. Meglepően harmonikusan illeszkedett a Josimar, Junior, Branco hármasba, így aztán nem véletlen, hogy Carlos kapujába az 5 mérkőzés során mindössze egyszer került a labda — Platini lábáról. Julio

Az előtérben Gerets (sötét mezben) és Maradona

Julio Cesar Silva, a brazilok remek hátvédje (baloldalt)

Burruchaga, aki a VB utolsó és az aranyérmes gólt lőtte Schumacher kapujába

Tigana, a francia középpályás

Elkjaer-Larsen, a dánok kitűnő csatára

Cesar az a játékos, aki a többi fiatallal a gerince lehet a jövő nagy brazil válogatottjának.

KARLHEINZ FÖRSTER
(Vfb Stuttgart, 28 éves, 81-szeres válogatott)

Egyedül tudta megőrizni a helyét az 1982-es VB válogatottból. Az egymást követő kapitányok kulcsjátékosa, most már évek óta köréje formálják a védelmet. A világ talán legjobb „fogó" futballistájának tartják, ebbeli képességének Mexikóban is fényes bizonyságát adta. Egyébként már a döntő előtt meglepő lépésre határozta el magát, négy éves szerződést írt alá az Olimpique Marseille csapatához. Valószínűleg kicsit elhamarkodta a dolgot, mert ha vár, VB teljesítménye is számbajöhetett volna a vételár megállapításánál.

MANUEL AMOROS
(Monaco, 24 éves, 39-szeres válogatott)

Válogatott rekordernek számít, mivel 21 évesen már 11-szer játszott a legjobbak között. A balhátvéd poszt klasszikus megtestesítője. A védelemben bárhol megállja a helyét, de legjobban a baloldalon érzi magát. Abban az esetben, amikor a balszélső az ellenfél legveszélyesebb csatára, ő a kapitány taktikai „ellenhúzása" a semlegesítésre. Érdekes, hogy a válogatottban még nem rúgott gólt, klubcsapatában viszont már 20-at.

JEAN TIGANA
(Bordeaux, 31 éves, 47-szeres válogatott)

A világhírű francia középpályás sorból egyedül ő tudott végig egyenletes teljesítményt nyújtani, bár az elődöntőtől már rajta is mutatkoztak a fáradtság jelei. Törékeny alkatával (169 cm, 62 kg) is hihetetlen mezőnymunkára képes, mozgása esztétikus, cselezése könnyed, néha bámulatos. Érdekes, hogy bár lassan 50. válogatottságához közelít, első gólját most rúgta a magyar csapatnak. Érzékeny idegrendszerű, ebből már sok bonyodalma volt elsősorban magánéletében, a pályán azonban mindenkor lehet rá számítani. A következő idényben már az Olimpique Marseille csapatában játszik.

JORGE BURRUCHAGA
(Nantes, 24 éves, 42-szeres válogatott)

Maradona legméltóbb társa a Mundialon. Bilardo európai stílust felvett csapatának egyik legbiztosabb támasza volt. Az utasításoknak megfelelően nem ragadta el játékszenvedélye, minden mozdulatát a csapat érdekeinek a szolgálatába állította. Ha kellett saját kapuja előterében hasznosította magát, a megszerzett labdával támadást indított, s a befejezésekhez is oda került. Biztosan élete nagy élménye marad, amikor a döntő 85. percében a felezővonalnál megkaparintotta a labdát, majd Briegellel az árnyékában végigszáguldott a pályán s belőtte csapata harmadik világbajnoki győzelmét jelentő gólját.

VICTOR MUNOZ
(Barcelona, 29 éves, 40-szeres válogatott)

Válogatottja egyik legjobbjának tartották. Szinte megállás nélkül végigfutotta a 480 percet (Belgium ellen hosszabbítás volt), a fáradtság legkisebb jele nélkül. Nemcsak a középpályás játékban jeleskedett, a védelemből is alaposan kivette a részét, ezenkívül felfutásai is mindig veszélyesnek bizonyultak. Nemcsak fáradhatatlansága volt szembetűnő, hanem remek technikai képzettsége is, amely a legszorultabb helyzetéből is kisegítette. Rövid és hosszú átadásai egyaránt mértani pontossággal jutottak a „címzetthez".

DIEGO MARADONA
(Napoli, 25 éves, 54-szeres válogatott)

Az egyhónapos küzdelemsorozat tudósításaiban már mindent megírtak róla. Képességei évek óta ismertek a nemzetközi labdarúgóvilágban, de a csúcsig igazán most jutott el Mexikóban. Ezúttal azonban nemcsak tudásával kápráztatott el mindenkit, hanem emberi magatartásával is. 1982-ben még fékezhetetlen, elrontott sztárnak látszott, akit senki sem tud majd megregulázni. S erre mi történt? A „mexikói" Maradona a fair play díjat is megérdemelné, ha egy alkalommal nem keveredett volna némi vitába a játékvezetővel. Játékosként eddig is tisztelték, igazi sportemberként azonban most szerették meg igazán a labdarúgás rajongói.

IGOR BELANOV
(Dinamo Kijev, 26 éves, 8-szoros válogatott)

Odesszából 1983-ban került Kijevbe, s Valerij Lobanovszkij minden rejtett képességet kihozott belőle. Szélvészgyors, ezért ő a támadások legfőbb lendítője. Igazán a kijeviek KEK győzelme után kezdték megismerni a nevét, de a szakértők ma már a VB egyik legnagyobb felfedezettjének tartják. Ezután szinte természetes, hogy nagy klubok vetették ki rá hálójukat. Valószínűleg azonban továbbra is a szovjet bajnokságban szerepel, bár vételára lassan a hárommillió dollár felé közelít.

ELKJAER-LARSEN
(Verona, 29 éves, 60-szoros válogatott)

Nem tartották nagy tehetségnek, profiként egyik országból a másikba vándorolt, míg végül Veronában megtelepedett, s talentuma kivirágzott. Az olasz csapat bajnokságában a főszerep volt az övé — Briegel mellett. Rossz természetűnek tartják, mert mindig győzni szeretne, s eközben bizony többet megenged magának társaival szemben. Azt azonban senki nem veheti el tőle, hogy atlétikus képességei nagyszerű játéktudással párosulnak, s ha ő egyszer megindul a labdával, ember legyen a talpán, aki elveszi tőle. Csaknem minden VB válogatottban helyet kapott.

LABDARÚGÁS

A VB válogatott csapata

VICTOR
spanyol

AMOROS
francia

BURRUCHAGA
argentin

KARLHEINZ FÖRSTER
NSZK-beli

PUMPIDO
argentin

BELANOV
szovjet